

Giới thiệu Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?

Truyện Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi? của tác giả Bách Diệp thuộc thể loại ngôn tình, kiếm hiệp. Đây là câu chuyện tự sự của một cô gái, một người quyết tâm nói không nói những lời mời mọc chơi game...

Cô đã không thể kiềm chế sự tò mò khi đọc những lời bộc bạch của một nhân sĩ Võ Lâm Truyền Kỳ, quyết tâm dấn thân vào con đường giang hồ đầy bí hiểm.

Đời người là chuỗi những con đường. Đường lớn, đường nhỏ hay ngõ tắt... tất cả những nơi ta đi qua đều không chỉ lưu lại dấu chân, mà nó còn là những kỷ niệm, tình cảm mà ta trải qua.

Rốt cuộc, game có phải đơn thuần chỉ là một trò chơi? Người ta tìm đến game có phải chỉ với mục đích giải trí? Võ Lâm Truyền Kỳ, con đường tôi đến với nó không giản đơn như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Dấn bước giang hồ - Hiệp nữ khóc ròng

Dẫu có bị dụ dỗ chơi VLTK từ cái thời nó vừa khai thiên lập địa, nhưng với tiêu chí “Hãy nói ko với game!”, tui đã lần lượt để cuộc sống thực và cuộc đời võ lâm cứ trôi lững lờ qua nhau, ngỡ mãi mãi chúng sẽ chẳng còn cơ hội trông thấy mặt nhau nữa chứ. Để rồi đến 1 ngày, cô em bé bỏng mà tui được may mắn quen biết trên diễn đàn MHT “năn nỉ” xem lướt qua 1 câu chuyện game (hay chuyện đời ẩn trong game?) với cái tựa: Xanh Ngất Liều Dương Châu!

Tui... tui đã bị mê hoặc về cái thế giới võ lâm đầy truyền kỳ kia, những phong cảnh hữu tình, những con người rất thực dội lốt những nhân vật truyền kỳ, những cái duyên, những sự hội ngộ cứ vậy lấy, thôi thúc tui “có chết cũng phải mò vào đó, xem nó ra hình thù thế nào???”. Tui đã đến với thế giới võ lâm như thế...

Nghe thiên hạ nói quá nhiều về vị Vu Sơn Thần Nữ, nên muốn biết chỗ ngụ cư của vị thần nữ kia huyền hoặc ra sao, ly kỳ thế nào. Ấy thế là, nhắm mắt đưa chân bò lên đỉnh Vu Sơn tịnh tu! Khi vừa đặt chân đến Vu Sơn, thì 1 đồng người chạy ra, dọa hỏi: “Chơi môn phái nào?”. Cái gì mà Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ bầy nhảy dậy trời. Để coi nào... bản tính tui vốn thích nước, khoái vùng vẫy trong thế giới nước (con gái của xứ biển vậy mà ừ có biết bơi biết lội chi cả, hồi bé còn xem làm công chúa thủy tề của đầy sông quê hương nữa chứ). Cái char của hành Thủy trông... ngổ dễ sợ. Tự nhiên tóc cột 2 cục, như đứa bé lên 3 ko bằng. Nhưng... thôi kệ... cứ nhắm mắt giả lơ như ko biết, dậy thì nó sẽ đẹp thôi mà).

Ôi... buồn và chán ko tả nổi. Tối ngày chỉ biết chạy long nhong nói chuyện với bác thợ rèn, anh phu ngựa, toàn bị phán “ngươi yếu quá... đừng nên ra gió” (giờ chẳng tài nào nhớ nổi nguyên văn, đành dùng tap văn diễn tả đỡ vậy). Nghe đồn rằng, muốn luyện công phải đi đánh thú vật. Nhưng mà đánh bằng cách nào? Làm sao đánh chúng được đây nhỉ? Rắc rối wá trời oiiii!!! Rồi những quãng ngày chán chường đó cũng trôi qua. Khi mà sức chịu đựng của cái buồn, cái chán nó âm âm trong người. Tui đã ko tài nào nhịn nổi, thế là a lê hấp đi tìm cái tên từng dụ dỗ chơi game.

: “Sao ngươi rủ rê ta chơi VLTK thì sẽ cho ta nhiều vàng, nhiều quần áo đẹp để mặc, sao ta chơi hôm bữa giờ mà ko thấy ngươi đâu hết dậy?”

Lazycat: “Nhi chơi ở núi nào vậy?”

: “Vu Sơn đó”

Lazycat: “Chài ơi là chài, qua Thái Sơn chơi đi, ta ở Thái Sơn cơ mà, wa bên này đi, ta sẽ cho vàng...”

: “Thế à? Được rồi. Ta bỏ sang Thái Sơn vậy!”

Khi vừa đặt chân đến Thái Sơn, thì 1 đồng người lại tiếp tục chạy ra, dọa hỏi: “Chơi môn phái nào?”. Giời à, cái cô Thủy đầu có 2 cục trông ngổ đến phát ngán bên kia, làm sao bì được cô Thổ tóc ngang vai, trông rất chi là “lạnh lùng”, cực kỳ hợp với hình tượng của ta. Lần này phải theo Thổ... về với đất thuiiii. Mãi vẫn ko thấy bóng dáng tên bạn khờ kiếp kia đâu... Tui cứ ngày ngày đi thọc heo, đánh kim miêu, chơi với hươu. Thực là đau khổ ko thể chịu nổi. Ngay cả bọn heo, bọn mèo kia cũng dám khinh nhờn người ta thái quá mà. Đi đập chúng, vậy mà cứ bị chúng cạp cạp hoại, làm tui phải ngồi xuống, đứng lên đến độ... mồn cả quần áo.

Oan ức đến tức phát điên là những lúc... đang lon ton đánh thú thì bỗng nhiên... dòng chữ “bạn đã bị trọng thương, về thành dưỡng sức” nhảy bổ ra, làm điếng cả hồn. Mà sao tự nhiên nó lẩn tránh ra ăn vạ thế này? Chẳng lẽ trong game cũng có vụ trúng gió nữa hờ trời? À, chắc là hôm nay mình ra đi ko chọn ngày, cho nên mới bị gió độc quét phải, thôi thì gắng làm lại từ đầu, tu chí làm ăn thì sẽ nên thân, nên người thôi mà. Lại ngoan cường vác dao vào rừng “thịt” thú. Và rồi lại ngã lên xiêu xuống liên miên. Đến lúc tức quá vì chả hiểu nổi sao mình cứ xiêu hoại hoài.

Réo ông chủ quán, tra vấn: “Sao mà con của em chết hoài vậy?” (hổng biết ông có gạt mình kinh hồn, vì cái vụ con của em ko nữa?). Nhận được câu trả lời: “Bị người ta giết đó!”. Ủi giời ơi, sao giời độc ác với con thế này. Con có làm gì nên tội nên tình đâu, sao tự nhiên thiên hạ xúm vào búp con hoài

thế này. Con chỉ biết chí thú làm ăn, ngày ngày giết hươu, mổ lợn, tích cóp từng đồng tiền còm để nuôi lấy thân, chứ có nào làm gì ai đâu, sao lại thế này. Mở danh sách cừu nhân ra, thấy 1 đồng người loi nhoi trong đó. Ưc... ực muốn phát khóc luôn (như lời Lam Thanh Phong nói: “Cái bọn đó đúng là ko có nhân tính thiệt, cả nick trắng mà cũng giết”). Giờ ko nhớ nổi, lần đầu tiên mình bị “trúng gió” là lúc nick còn trắng hay khi đã là đồ tôn của phái Côn Lôn nhỉ?).

Thê thảm quá, thê thảm quá! Vác cái phone lên, hét toáng: “Đồ con mèo lười chết tiệt. Dụ dỗ ta vào đây rồi biến đi đâu mất. Thiên hạ cứ xúm vào bực ta, làm ta tử thương hoài kìa. Mau mau giúp ta trả thù rửa hận mauuu...”

“Bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh. Tự nhiên ta ko làm gì mà cứ bị đánh hoài, tức lắm rồi. Mau rửa thù cho ta đi.”

“Nghe đồn cấp 20 mới được cỡi ngựa. Ta muốn cỡi ngựa, cỡi ngựa. Nhưng ta chỉ mới có cấp 12 thôi. Nick nè, pass nè, người làm sao cho ta đến cấp 20 để ta cỡi ngựa thì làm”

Rồi... 4h sau được gọi điện thông báo: “Nhì được cấp 20 rồi nè, được cỡi ngựa rồi đó, trong tài khoản có sẵn 100 vạn. Chơi vui về nghen!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giang hồ Võ lâm - Cạm bẫy đông đầy

Dầu đã có 1 đồng vàng trong tay, nhưng cái thói ham... lượm vàng từ thuở hàn vi vẫn ko bỏ được. Đánh được con wái nào thì nhanh tay lượm vàng con wái ấy. Nếu chỉ dừng ở thế thì cũng đâu có gì gọi là “ham vàng” hén. Khổ 1 nỗi, thiên hạ toàn bọn... ác độc. Bọn chúng giết wái lại ko chịu lượm vàng, cứ để vàng rơi vãi khắp những nơi bước chân tui đặt đến. Trời oiiii... vàng vàng nhều quá, làm sao ngoảnh mặt làm ngơ cho được. Phải lượm thôi, lượm thôi. A lê hấp, nhào vô...

“Bạn không thể nhặt vàng của người khác... Bạn không thể nhặt vật phẩm của người khác...”

Grruuu, sao lại ko thể nhặt được chứ hả? Người ta đánh mà người ta ko nhặt thì tui đã rần mặt mà chấp nhận làm công nhân vệ sinh, dọn dẹp đường làng cho xanh sạch đẹp, sao dám cấm tui hả? Càng cấm thì tui càng nhặt, làm gì nhau nào? Và cứ thế, cuộc chiến tàn khốc giữa cái máy vô nhân tính và một hiệp nữ đầy nhân tính đã diễn ra vô cùng náo nhiệt. Dĩ nhiên phần thắng luôn thuộc về... tui. Nói gì thì nói, chứ sự gan lỳ và sự rảnh rỗi, làm sao cái máy kia qua mặt nổi tui chứ? Nói đến đây công nhận thấy tự hào ghê!

Trong quá trình vật lộn với cuộc sống mưu sinh giữa những đàn heo, đàn mèo, thì thường gặp phải hiện tượng “XYZ mời bạn vào tổ đội...”. Chà à, tui chơi game để thỏa chí tung hoành, chứ ko muốn kết bè lập phái gì đâu nghen. Đừng hòng dụ dỗ tui kết bạn. Cự tuyệt tất! Bao nhiêu lần cự tuyệt mà vẫn phe phẩy sống. Ai dè... đến 1 ngày u ám, gặp 1 tên hung thần tàn nhẫn, huhu, hấn mời tổ đội, tui theo thói quen cứ cự tuyệt tất. Thế là... ầm 1 cái... về thành đường thương. Thực đúng là giang hồ đầy cạm bẫy mà. Người ta ko chịu thì thôi, tự nhiên đánh người ta à. Thất đức thế ko biết.

Dò dẫm khắp hang cùng ngõ hẻm, cuối cùng cũng đến được hồ Phi Thúy ở Đường Môn - 1 nơi rất lý tưởng để luyện công. Nơi này vắng bóng người qua lại = khả năng về thành đường thương sẽ được hạ thấp đến mức tối ưu, nước non cũng hữu tình, chơi với cóc và cá sấu cũng dzui dzui. Thế là quyết chí lập thân tại đây. Ko thêm ra ngoài giang hồ hung hiểm kia nữa. Boss cóc và boss cá sấu hung hăng dễ sợ luôn, cứ làm tui mất máu hoài à, thấy mà ghét. Nhưng đánh boss dzui lắm, mỗi lần nó chết thì mấy đồng vàng chóc chóc và đồ đặc cứ bay ra rớt cả trời, khoái mê toi luôn vậy à. Lượm được mấy cái bao lì xì, mấy cái khăn uyên ương... thấy chúng xinh xinh, cũng đáng iu ghê. Bèn chạy về Đường Môn bán cho tên bán thuốc. Ặc ặc, trông chúng xinh xẻo như thế, sao bán ko được đồng nào hết vậy trời? Huhu, con boss này... giả dối ghê, cho đồ dỏm, ko đáng 1 xu. Bực mình! Định bụng đem wăng... cho rộng hành trang, để còn chứa mấy thứ đáng giá khác.

Bỗng nhìn vào góc trái màn hình, thấy rao bán: “Bán khăn uyên ương 10v/cái”.

Úi giời ơi, đến những 10v cơ đấy. Chắc chúng có tác dụng gì đó nên giá mới cao vậy. Mà tác dụng gì thế nhỉ? Vội sợ mất phần, type đại: “Bán khăn uyên ương 1000/cái”.

Hic, mình đã giảm thấp ới là thấp, mà sao ko thấy ai mua hết vậy nè trời (khi đó làm wái gì biết nổi, muốn bán đồ thì phải rao trên kênh thế giới. Và muốn rao trên kênh thế giới thì phải cấp 30 trở lên mới được).

Hic, vậy đành chạy lên maihoatrang hỏi thôi. Vừa chạy ra thấy nick tên Hòa Thượng sáng trưng trên YM, vội 3 chân 4 cẳng nhảy ầm vào.

: “Hòa thượng, hòa thượng, giúp ta với, khăn uyên ương và bao lì xì dùng để làm gì vậy?”

Hòa thượng: “Dùng để đến Nguyệt Lão đổi quà”.

: “Nguyệt Lão ở đâu vậy?”

Hòa Thượng: “Nguyệt Lão ở thôn Giang Tân đó”.

: “Thôn Giang Tân? Làm sao để đến được đó? Ta ko có biết đường”.

Hòa Thượng: “Trời ơi, mở bản đồ lên”.

: “Được rồi, làm gì dữ dzậy. Ta đi tìm Nguyệt Lão đây”.

Vượt qua bao khó khăn, gian nan mới gõ được cửa nhà Nguyệt Lão, đổi được 2 bông hồng và 1 Tiên Thảo Lộ. Hic, nhưng chẳng biết phải dùng thế nào? Cái gì mà “tăng kinh nghiệm trong vòng 1 h”? Lại lon ton đi hỏi tiếp, chẳng thấy hòa thượng đâu cả, chắc sợ wá nên trốn mất tiêu rồi. Nhưng hồng sao, có cái tên Tre Xanh ở đây, nhào vô tra vấn hần thôi.

: “Nè, tiên thảo lộ có tác dụng để làm gì vậy”?

Tre Xanh: “Tác dụng của nó là = 60v”.

: “Ko phải đem đi bán đâu, ý ta muốn hỏi về cách dùng cơ, nó dùng để làm gì đó mà”.

Tre Xanh: “Dùng để tăng kinh nghiệm. Nhưng cấp của cô nương mà dùng TTL thì hơi phí đấy”.

: “Thế à? Vậy để ta đi bán nghen”.

...

: “Mèo à, mèo à, ta có TTL, nhưng bạn ta bảo ta mà dùng TTL là hơi phí, nên ta muốn bán nó”.

Lazycat: “Uh, vậy thì đem bán đi. Giá 80v đó, cứ thế mà bán”.

: “Bán bằng cách nào”?

Lazycat: “Rao ở kênh thế giới. Hoặc là click vào định giá... rao bán...” (hắn ta nói 1 vòng mà tui ko kịp hình dung nổi. Thôi thì tự mình mò ra vậy).

...

Xem nào, mình sẽ đem đi bán để kiếm 80v làm giàu, chứ dùng làm chi, tiếc lắm. Để xem nào, click vào chuột phải... Ờ ờ, cái bình TTL biến đâu mất tiêu rồi? Sao tự nhiên ko thấy đâu cả, có khi nào nó bị rơi ra ngoài đường ko nhỉ? Phải đi tìm cho kĩ, nếu để mất thì tiếc đứt ruột cho coi. Tìm hoài tìm mãi chẳng thấy nó đâu, chỉ thấy trên đầu có cái gì chóa chóa ra. Hồng hiểu cái gì vừa xảy đến cả.

Nhào ra YM réo:

: “Sao tự nhiên click phải vào TTL thì nó biến mất, trong khi đó trên đầu ta có cái gì đó chóc sáng”?

Tre Xanh: “Ặc ặc, cô nương đang sử dụng TTL rồi đó. Mau đi luyện công đi. Nhớ tìm chỗ nào ít người mà luyện nghen”.

: “Sao lại phải tìm nơi ít người”?

Tre Xanh: “Để người ta ko giành kinh nghiệm với cô. Đánh chỗ đông thì người ta giành hết thì sao”?

: “Có lý nhỉ? Vậy ta đi luyện công đây”.

...

Đúng là... trời chiều lòng tên Tre Xanh, nên hồ Phi Thúy bình thường đã vắng, hôm nay càng đìu hiu hơn, suốt 1 tiếng đồng hồ luyện công chỉ có mỗi mình ta lẫn lóc giữa bầy cóc & cá sấu. Đánh mãi, đánh mãi mới tăng được 1 cấp.

1 cấp = 80vạn! Sao mà cay đắng thế hờ trời!

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Giang hồ Kỳ ngộ - Hảo hữu gian thương

Hồ Phi Thúy trong 1 ngày... ko mưa gió, ko phong ba bão tố... nơi luyện công thanh tịnh này đã tiếp nhận thêm 2 đối tượng khả nghi. Một kẻ ngồi trên ngựa cứ lúi thủ phi theo 1 cô gái mang guom sáng chóa. Cô nương ấy cứ nằng nặc PT tui mãi, và tui cứ nằng nặc cự tuyệt mãi không thôi. Ngờ cô ấy sẽ từ bỏ ý định “mời mọc” trước 1 bức tường cứng ngắt là tui. Ai dè, cô nàng cứ sấp lại gần mà mời.

bavuong*bietco: “Cậu có lấy mana ko? Tớ quăng ra cho cậu lấy nè”.

Úi giờ ơi, người đâu mà tốt dzữ dzậy trời, mana = vàng đó! Sao tự nhiên gọi mình lại rồi cho vàng vậy ta? Hôm nay chắc ra đường có ngôi sao bự chiếu, khoái wá, khoái wá.

: “Có, có chứ. Cậu quăng ra, tớ lụm liền”!

...

bavuong*bietco: “Cậu vào đội đi. Tớ có Nga Mi đi theo nên ko sợ tổn máu và mana. Cậu vào đội, tớ sẽ cho Nga Mi đi theo sau cậu”.

: “Từ từ, cậu nói nhanh quá, chữ chạy mất tiêu, tớ đọc ko kịp”.

bavuong*bietco: “Cậu có thấy dưới góc trái màn hình, có kí hiệu gạch gạch ko? Nhấn vào đó đi”.

: “À, há, bây giờ chỉ còn câu chuyện của cậu và tớ. Còn mấy lời rao bán, rao mua biến đi mất tiêu. Dễ nhìn ghê, vậy mà tớ ko biết, cảm ơn ghen”.

Cứ thế, bạn cứ lèo đèo đi theo buff máu và mana, bày tui cách dùng TDP thế nào, nên đi đánh ở đâu, pt có tác dụng gì... Tui cảm động đến rung rung...mồ hôi. Ko biết phải làm sao để đáp lại tấm lòng quảng đại của bạn đây. Ấy thế là, tui cứ lon ton bắt chuyện.

: “Tớ có 2 bao lì xì nè, cậu có lấy ko?” (2 bao lì xì = 2 bông hồng = $2 \times 2500 = 5000$)

bavuong*bietco: “Tớ ko cần bao lì xì. Cậu có khăn uyên ương ko?”

: “Có! Nhưng hôm qua tớ đổi Tiên Thảo Lộ rồi. Hic, giá của nó 80v, vậy mà tớ bấm nhầm nút nên lỡ dùng rồi. Nguyên 1h đánh wái chỉ tăng được 1 cấp, buồn ghê”.

bavuong*bietco: “Cậu đánh ở đâu vậy?”

: “Thì vẫn đánh ở đây nè”.

bavuong*bietco: “Sao lại đánh ở đây? Phải tìm nơi nào đông người để đánh chứ”?

: “Sao lại tìm nơi đông người? Lỡ mấy người đó nhào ra cướp kinh nghiệm của mình thì sao? Bạn tớ dặn phải tìm nơi vắng người mà đánh cơ mà”.

bavuong*bietco: “Ko phải đâu, phải đánh ở đông người, thì kinh nghiệm của những người khác sẽ bị chia làm 2, một nửa đó sẽ cộng vào cậu”.

Úi giờ oiiii... cái tên Tre Xanh chết tiệt. Chỉ tầm bảy tám bạ, làm tui hao tài tốn của thế kia. Gruuu!!!

....

: “bavuong à? Tớ ko có khăn uyên ương cho cậu. Thế cậu có lấy vàng ko? Tớ sẽ chia cho cậu 1 ít”.

bavuong*bietco: “Ko cần đâu. Bạn tớ cho tớ mấy vạn xài cũng đủ rồi”.

: “Nhưng tớ có nhiều lắm. Tớ có đến 100 vạn lận”.

bavuong*bietco: “Cậu cấp mấy rồi? Sao cậu giàu thế? Vậy cậu cho tớ 50v để mua đồ mặc đi”.

: “Tớ cấp 27 thôi. Đây là vàng bạn tớ cho. Mà sao cậu ko vừa đánh vừa lụm đồ mặc, sao phải đi mua cho tốn tiền?”

bavuong*bietco: “Tớ phải mua đồ tăng sinh lực, mana...”

: “Vậy cậu đến rương chứa đồ đi. Tớ sẽ chuyển 50v cho cậu. Nhưng tớ ko biết cách chuyển tiền. Muốn chuyển vật phẩm thì quăng ra cho cậu lụm, chứ tiền thì đâu có quăng ra được?” Thế là sau 1 hồi chỉ bảo tận tình cách giao dịch thế nào, chuyển tiền ra sao. Rót cuộc 50v đã ra đi ko hẹn ngày về, hic hic. Càng nghĩ càng ngạc nhiên về chính mình dễ sợ luôn. Một đũa ham vàng như tui, thấy vàng ngoài đường là bôi dầu vào chân, chạy thiết lẹ đến lụm (cứ như sợ chậm chân 1 chút thì người khác lụm mất), tiếc vàng đến độ chẳng bao giờ chịu bỏ vàng ra mua bất cứ thứ gì ngoài máu và mana. Còn quần áo, cung kiếm sử dụng toàn vừa đánh vừa nhặt vừa mặc ko hà. Dzậy mà dùng 1 phút chia đôi gia tài ra... để tặng bạn. Hi hi, có vẻ như, bản thân mình đóng đến 2 vai. Vừa là ăn mày chuyên đi lụm mớ vàng rơi vàng rớt của thiên hạ, lại vừa là nữ tài chủ vung tiền như rác, quăng 1 cái vèo mất hết 50v.

Mấy ngày sau, 1 mình tui vẫn chăm chỉ luyện công bên hồ Phi Thúy, kiên nhẫn búp boss rồi lụm được cái khăn uyên ương. Định bụng tặng bạn thêm 1 cái. Hôm trước lụm được 1 cái tặng bạn rồi, hôm nay tặng thêm 1 cái cho đủ bộ để đổi tiên thảo lộ, bạn hén. Bỗng nhìn bên góc trái, thấy cái rao thêm quá.

thichthi9: “Mua khăn uyên ương 60v/cái”.

Trời ơi, lời to rồi. Hai khăn uyên ương = 1 tiên thảo lộ = 80 vạn. Vậy mà bán 1 cái khăn riêng lại đến 60 vạn. Nghĩa là wá xá lời, phải bán gấp thôi.

: “Ta có khăn uyên ương nè. Ngươi mua ko”?

thichthi9: “Mua chứ. Ở đâu vậy”?

: “Đường Môn. Ngươi tới đây đi”.

thichthi9: “Ko, em đến Thành Đô đi”.

....

Thôi kệ, phi ngựa về Thành Đô bán cho rồi. Đang lời mà.

: “Ta ko biết cách giao dịch như thế nào. Ngươi chỉ đi”.

thichthi9: “Em phải đặt khăn vào đây, rồi nhấn đồng ý, rồi xác nhận...”

...

Ngoan ngoãn làm theo, đặt khăn vào, và thấy rành rành giá bán là... 6 vạn. Lúc đó, đầu óc chợt xẹt qua 1 suy nghĩ: “Hic, thì ra giá của 1 khăn uyên ương chỉ có 6 vạn thôi. Chừng nào 2 khăn hợp lại để đổi TTL thì mới được 80 vạn. Chắc lúc này mình ham vàng quá nên nhìn dư thêm con số 0. Thôi thì bán quách cho rồi, phiền ghê”.

thichthi9: “Cảm ơn em. Nếu có khăn thì bán cho anh nữa nghen”.

: “Cảm ơn nhiều nhieu. Chúc ngủ ngon nghen”.

Chào hỏi rất chi là có tình có nghĩa... Hôm sau vào chơi, nhìn bên góc trái màn hình, vẫn thấy câu rao.

thichthi9: “Mua khăn uyên ương giá 60vạn/cái”.

Ồi giờ đắt ời, ko phải mình nhìn lầm, mà thực sự giá của 1 cái khăn là 60 vạn. Hôm qua, hấn ta lừa mình nên chỉ có trả 6 vạn. Ôi trời ời, thế này mà cũng được hả trời? Vội pm hỏi liền.

: “Sao ngươi dám gạt ta. Rõ ràng khăn là 60 vạn. Sao hôm qua ngươi trả có 6 vạn”?

thichthi9: “Ai biểu em bán chi. Giờ còn nói gì nữa. Mà em còn khăn không? Bán cho anh đi”.

Trời ời là trời, da mặt tên này dày dễ sợ, trong trường hợp này mà còn gặng hỏi: “Em còn khăn ko? Bán cho anh đi”. Tức quá, tức quá nè trời, sao tự nhiên mình toàn gặp đồ thổ tả ko nè trời, hu hu. Một lát sau, bạn lên, vội mếc, bạn hét toáng lên.

bavuong*bietco: “Hấn dám lừa cậu à? Láo thật, đi đồ sát hấn đi”.

: “Hic, bỏ qua đi. Hấn có nhiều vàng để thu mua như vậy, chắc cấp cao lắm, 2 đũa mình đánh ko lại đâu, mắc công bị đập te tua nữa. Bỏ qua đi mà”.

Ông trời đúng là ko có mắt. Người hiền lành, tốt bụng như mình lại toàn gặp chuyện xúi quẩy ko hà. Đúng là lão tặc thiên mà.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Giang hồ Loạn lạc - Thái sơn tạ từ

Đúng là duyên kỳ ngộ, trời đất đưa đẩy mới để ta gặp được bạn. Ngày ngày luyện công bên hồ Phi Thúy, đêm đêm tán chuyện trời trăng mây gió. Bạn bảo rằng bạn là con gái 100%, đang sống ở Cần Thơ. Và ta luôn ghẹo bạn là cô nàng Cần Thơ (hí hí). Một hôm, bạn gọi ta lại và nói rằng:

bavuong*bietco: “Đến Thiên Tầm tháp ở Đại Lý đánh đi. Ở đó tớ có bạn, hấn sẽ PT cho 2 ta”.

: “PT là gì vậy?”

bavuong*bietco: “Là mời tổ đội mà tớ vẫn thường mời cậu đó. Khi PT sẽ thành cái chấm xanh xanh trên bản đồ đó”.

: “À, ra là thế. PT = mời tổ đội. Thế sao 2 ta ko đánh ở đây, tự nhiên đi pt chi cho xa. Tớ ko thích có nhiều người bu lại đâu”.

bavuong*bietco: “Đánh ở đây lâu lên cấp lắm. Khi PT, mình chạy theo để thu kinh nghiệm, chứ ko cần phải đánh, ko cần tốn máu và mana luôn”.

: “Úi giỏi oi, sướng thế à? Vậy mà tớ ko biết. Biết vậy, ngày xưa ai PT, tớ đồng ý hết cho rồi”.

Thế là chẳng đường PT của tui được chào đón bằng những lần... gục mặt vào rương chứa đồ. Đang long nhong chạy theo, đột nhiên tui biến mất, bạn vội pm:

bavuong*bietco: “Cậu đang ở đâu vậy? Cậu đâu rồi?”

: “Hic, tớ bị quái vật cắn chết rồi”.

bavuong*bietco: “Trời ơi, thế làm sao cậu chết vậy?”

: “Tại tớ ham lượm đồ quá, 60 ô trong hành trang ko chứa đủ. Tớ phải dừng lại để tính xem nên bỏ cái nào, giữ cái nào... Vì vậy, bọn quái vật ranh ma đã thừa cơ nhào vô cắn tớ chết tươi”.

bavuong*bietco: “Ặc, cậu lượm những thứ nào có dòng chữ màu xanh thôi. Khi để chuột vào, nó hiện lên dòng chữ xanh, còn mấy thứ có chữ trắng thì đừng có lượm”.

: “Ko được đâu. Chữ màu gì bán cũng có vàng cả. Bỏ tiếc lắm! Hu hu, bây giờ mỗi khi lượm đầy thì tớ về thành bán, rồi quay lại, cậu chờ tớ nghen”.

bavuong*bietco: “Hic, đành thế thôi”.

Thật là... 1 đứm tham vàng, hại bạn như tui quả là quý hóa lắm thay, trên đời chắc chỉ có 1 quá.

....

bavuong*bietco: “Nè nè, lo lượm vàng đi, đừng có đánh quái, nó cắn nữa bây giờ”.

: “Cho ta đánh 1 chút đi mà. Chữ chỉ chạy theo lượm vàng ko thì chán lắm, buồn lắm”.

bavuong*bietco: “Ừ, nhưng nhớ cẩn thận nghen. Coi chừng chết đó”.

Người ta đánh quái 4,5 cái là quái ngủm. Tui đánh quái phải đến gần 2 chục cái, nó mới chịu nghèo. Thực là... tài năng thấp kém mà ham hồ quá nhiều.

.....

Về lại hồ Phi Thúy.

bavuong*bietco: “Cậu được cấp bao nhiêu rồi nh?”

: “31 rồi”!

bavuong*bietco: “Vậy cậu lên Bạch Vân động ở Thanh Thành sơn để đánh quái đi. Ở đó mau tăng cấp hơn”.

: “Cậu đi cùng với tớ đi”.

bavuong*bietco: “Ko được đâu. Tớ mới cấp 26, chưa đến đó được. Cậu đến đó trước, chừng nào tớ đến cấp 29 thì sẽ lên đó chơi với cậu”.

Và cuộc chia tay bịn rịn, thút thít kia đã diễn ra trong 1 ngày lạnh giá (chẳng hiểu vì những hạt mưa bên hồ Phi Thúy kia làm người cảm thấy lạnh, hay vì lòng người chia ly đang nhuộm màu lạnh lẽo)? Và với sự chỉ dẫn tận tình của bạn, tui đã mò ra Bạch Vân động nằm ở hóc hẻm nào. Đây là lần đầu tiên, tui sợ đến hết cả hồn trong trò chơi game đầy mê hoặc này. Tui thấy quái, tui đánh, đánh mãi mà nó ko chịu chết. Con này chưa kịp chết thì 1 đám quái khác đã... bu lại. Tui vốn luyện Tam Quốc Diễn Nghĩa đến mức... tầm tạm, nên cũng giác ngộ luôn kể sách: “Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách”. Ấy thế là, vội vàng nhảy lên ngựa dọt lẹ. Không hiểu bọn quái vật kia ăn cái chi mà có linh tính ghê. Thấy tui bỏ chạy, bọn chúng càng lấn tới, cả đám đua nhau dí theo tui. Sợ quá, sợ quá...

Quanh quần đâu đó, thấp thoáng bóng dáng của 1 vị lực sĩ (danh tánh là chi thì đến giờ cũng ko nhớ nổi. Chắc lúc đó vì thần hồn nát thần tính, trong tâm trạng quá hoảng loạn nên chẳng còn hồn vía đâu mà hay biết chuyện xung quanh).

Tui vội la lớn: “Bạn ơi, bạn ơi, làm ơn PT tớ với. Ở đây nguy hiểm quá, tớ sợ lắm, hic hic”.

Vị lực sĩ ấy vội hỏi: “Thế bạn cấp bao nhiêu mà lại vào đây?”

: “Tớ cấp 31 rồi”.

Lực sĩ liền đáp: “Thì nơi này dành cho 3x nè. Bạn đến đúng nơi rồi mà”.

: “Hu hu, tuy ta 3x nhưng ta yếu xiu à, bạn làm ơn PT ta với”.

Lực sĩ: “Ừ, thôi được rồi. PT nhé”!

Vừa type vừa chạy, vã cả mồ hôi vì sợ và mệt. Lại nói, bavuong*bietco vì chờ lâu quá vẫn ko thấy tui nhắn nhe gì, vội vội vàng vàng, vớ cái bàn phím mà nhấn:

bavuong*bietco: “Bạn sao rồi? Đánh ở đó vui không? Sao ko pm cho tớ biết”?

: “Huhu, cậu hại tớ rồi. Ở đây nguy hiểm quá, tớ sợ lắm, tớ chỉ toàn bỏ chạy thôi, chạy mãi mà ko dám ngừng nè, sợ quá, sợ quá”.

bavuong*bietco: “Nói đó đúng tâm cỡ của cậu cơ mà? Nè, cậu có biết điểm kỹ năng và tiềm năng ko”?

: “Biết, biết”.

bavuong*bietco: “Thế cậu có phân những điểm đó chưa”?

: “Có, có phân rồi mà”.

bavuong*bietco: “Vậy cậu phân vào những đâu”?

: “Tớ phân điểm tiềm năng vào sức mạnh & thân pháp. Vì quần áo đẹp đòi hỏi phải có sức mạnh & thân pháp cao mới mặc được. Còn điểm kỹ năng thì tớ chia mỗi thứ 1 ít. Môn nào tớ cũng biết cả, nên ko có môn nào là tớ... thực sự giỏi”.

bavuong*bietco: “Chài ơi là chài! Thôi thôi, mau về lại hồ Phi Thúy đi. Ở đây đánh tuy chậm thăng cấp nhưng an toàn. Về đây đi, tớ chờ”.

: “Ừ, ừ, mừng quá, được về rồi, huhu”.

Vội vàng từ biệt chàng lực sĩ, ba chân bốn cẳng phóng ngựa phi về hướng Thành Đô. Bạn chờ, chờ mãi vẫn ko thấy bóng dáng của cô hiệp nữ đâu cả. Bạn lại cộc cạch gõ:

bavuong*bietco: “Cậu đang ở đâu thế? Sao lâu đến quá vậy”?

: “Tớ gần đến Thành Đô rồi. Còn chút xíu nữa thôi”.

Bạn lại chờ, và rồi mất cả kiên nhẫn trong sự chờ đợi mãi mòn vẫn ko thấy tui đâu, bạn lại:

bavuong*bietco: “Cậu sắp đến chưa? Sao lâu vậy”?

: “Tớ đang chạy về hướng Đường Môn nè. Sắp tới rồi, chút xíu nữa thôi”.

Rốt cuộc, trời cũng ko dám phụ sự chờ đợi dài cả cổ của bạn, nên tui đã đến được hồ Phi Thúy để cả 2 tay bắt mặt mừng.

bavuong*bietco: “Nói cho tớ biết, cậu đi bằng gì mà giờ này mới đến”?

: “Tớ phi ngựa chứ đi bằng gì nữa”?

bavuong*bietco: “Phi ngựa? Thế sao ko dùng TĐP”?

: “TĐP là cái gì? Tớ đâu biết nó là cái gì đâu mà dùng”?

bavuong*bietco: “Chài ơi là chài. Tớ đoán trúng phóc mà, hic, vì cậu ko biết dùng Thổ Địa Phù, chỉ cầm đầu cầm cổ chạy cho nên mới lâu tới như thế. Đường xa đến thế cơ mà. Lần sau nhớ dùng TĐP nhé. Nhấp chuột phải vào là dùng được ngay”.

.....

bavuong*bietco: “Bây giờ chúng ta đến Đại Lý, vào Tháp đánh nữa đi. Bạn tớ đang chơi ở đó, hẳn sẽ lại kéo bọn ta”.

: “Ừ, ừ, có cậu đi cùng thì tớ ko sợ nữa” (bên cạnh cậu lúc nào cũng có Nga Mi, đi theo cậu cũng như đi theo Nga Mi, tức là lúc nào cũng ko sợ thiếu máu và mana, dĩ nhiên là chẳng cần gì phải sợ rồi).

bavuong*bietco: “Nhớ dùng TĐP nha. Cậu đến chỗ Đường Khuyết hoặc mấy người xung quanh đó mà hỏi, sẽ thấy bán TĐP thôi. Khi mua được TĐP thì cậu phải chạy ra khỏi khuôn viên của Đường Môn thì mới sử dụng được. Nhớ chưa nào”?

: “Biết mà, biết mà”.

.....

Ngoan ngoãn làm theo lời dặn của bạn để mua TĐP, và ngoan ngoãn ra khỏi Đường Môn mới nhấp phải chuột. Bỗng..

: “Huhu, cậu ơi, sao tớ muốn đến Đại Lý, tớ dùng TDP như cậu dặn, nó lại đưa tớ đến Thành Đô. Ko biết tớ có dùng sai chỉ định ko nữa. Tớ muốn đến Đại Lý cơ mà”.

bavuong*bietco: “Cậu ko dùng sai đâu. Vì cậu mở rương ở Thành Đô cho nên TDP sẽ đưa cậu đến nơi cuối cùng mà cậu mở rương. Mau đến Xa Phu rồi chọn đến Đại Lý đi”.

....

Hành trình luyện công của tui và bạn diễn ra vô cùng náo nhiệt và thú vị. Là 1 vòng tuần hoàn của lụm tiền - chết - lụm tiền - chết - lụm tiền (ám chỉ tui thôi, chứ rất hiếm khi thấy bạn “ra đi” trước mặt tui, hic.)

Vào 1 ngày nọ, ko thấy bạn online, chắc bạn đang bận chiến gì phải ko? Thế là tui nặng nề vác đao đến hồ Phi Thúy luyện công như quá trình luyện tập chuyên cần vẫn thường thực hiện. Tui đang lon ton vác đao tìm cóc, tìm cá sấu để chém, để chặt. Bỗng, 1 tên nhóc lạ hoắc (ko biết rõ là hấn ta nhóc hay già, nhưng thấy ghét quá nên gọi là nhóc để hạ cấp hấn chơi), hét to: “Đi đi, đi chỗ khác đi”.

Tui vốn là cô bé... ngoan, rất chi là biết vâng lời. Tui lặng lẽ, xách đao đi chỗ khác, mặc tên nhóc đó muốn đánh, muốn đấm gì kệ xác hấn. Rồi chẳng biết, ma xui quỷ khiến thế nào, tui lại chạy sang chỗ của hấn lần nữa, lần này vẫn cái giọng nghe đã muốn đập, hấn hét lớn: “Đi đi, mau đi chỗ khác đi”.

Sau chặng đường được bạn hun đúc, tui đã khôn ra chút ít, vội vàng kiểm tra lý lịch hấn bằng cách vào mục Tin Tức. Thấy rõ ràng, đồ đạc của nhóc con đó, cái chi cũng thua tui cả, cấp bậc của quần áo, cung kiếm toàn mười mấy ko hà, vậy nhóc này khoảng chừng cấp 20 là cùng, làm sao mạnh bằng cấp 33 của tui chứ?

Tui vội giả giọng ương bướng: “Ta ko đi đó, ngươi làm gì ta nào?”

Đang ngóng tai để chờ nghe nhóc con đó trả lời câu hỏi vô cùng... hợp lý. Ai dè, nhóc đó ko nói ko rằng, chạy sấp lại gần rồi... ầm 1 phát. Hic, tui thấy xung quanh mình sao mà sao to, sao nhỏ bay lên đầy trời, nhìn qua nhìn lại thì thấy mình nằm giữa Thành Đô, người ngựa chen chúc. Giật mình, nghĩ lại, mới hay mình vừa bị hạ gục bởi 1 tên nhóc tí mà mình cho rằng cấp bậc thấp hơn mình. Đây... đây là lần đầu tiên tui nổi sát cơ. Rong ruổi giang hồ bao nhiêu... ngày trời, tui chưa bao giờ cào ai 1 phát, chưa bao giờ mang kiếm ra dọa bất kỳ ai. Vậy mà lần này, nổi uất ức quá to lớn, khiến đôi mắt tui hùng hực lửa phục thù. Cái tên này thiệt là ko hiểu đạo quân tử “Quân tử động khẩu, bất động thủ”. Đúng là phi quân tử mà, tui phải khiêng đao đến trị hấn ta 1 trận cho nên thân mới được. Thù này ko trả thì làm sao ăn cơm cho ngon miệng được đây? Muốn đánh nhau thì phải làm sao nhi? Nghe thiên hạ từng bàn tán là vào cái phần Đồ Sát chi đó. Ủ, thì đồ sát, tui sẽ đồ sát hấn. Vội leo lên ngựa, phi nước đại 1 mạch đến hồ, vừa đến đầu hồ đã nháp sẵn vào 2 thanh kiếm, chọn mục Đồ Sát. Đột nhiên, sự nhanh nhẹn thường thấy của chú bạch mã được thay thế bằng cách nhấc từng bước chân chậm rì rì, tui thực sự rất ngạc nhiên, ko hiểu chiến gì đã xảy ra, hay con ngựa này chạy nhiều quá nên mệt rồi chăng? Thế là tui vội nhảy tót xuống ngựa để... lộ bộ. Thế nhưng... sao bước chân của tui cũng chậm rì rì, ko còn sự linh hoạt thường nhật? Chắc là... lag rồi!

Tên nhóc con kia vừa thấy bóng tui ở đầu hồ thì vội mang đao chạy xẹt ra... dí theo. Tui... tui sợ quá (Hic, nhục oi là nhục. Đi báo thù, vậy mà gặp thù lại bỏ chạy mới tức chứ). Vội nặng nhọc nhấc từng bước... lết lết. Hấn ta sấp đến gần rồi. Làm sao đây, làm sao đây? À à, có rồi. Thổ Địa Phù, Thổ Địa Phù...

Thoát được về thành, tui vội réo ông chủ quán, mắng vốn: “Anh ơi, cái máy này bị làm sao đó. Bị lag hay sao mà tự nhiên em đi chậm rì à”.

Anh ta cười khì: “Em đang để chế độ Đồ Sát. Khi đồ sát thì sức mạnh giảm sút, đi chậm rì như thế”.

À à, hóa ra là thế. Bây giờ thì tui đã hiểu. Bấm 9 để trở về trạng thái Luyện Công. Lần này quyết chí, chờ đến khi khoảng cách giữa tui và tên nhóc đó thật gần rồi hẵng đồ sát. Với tâm ý như thế, tui đã gan dạ hấn lên, nhảy lên ngựa, nhắm hướng Phi Thúy hồ mà phóng. Vừa thấy bóng hấn ở hồ, liền nhảy tót xuống ngựa, nhấn vào Đồ Sát. Chĩa mũi tên vào hấn, tui nhanh nhẹn nhấp chuột trái, nhấp chuột trái lia lịa, ko ngừng tay... Ô, nhưng sao ko thấy hấn bị sao cả? Ko thấy sấm sét từ kiếm tỏa ra luôn, sao kì zậy nè trời? Tui chưa kịp hiểu rõ sự bất lực của võ công mình thì... ầm 1 phát: “Bạn đã bị trọng thương. Về thành dưỡng sức”!

Trời ơi là trời, điều gì đã xảy ra với con thế hồ trời???

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tiến bước giang hồ - Tung Sơn vùng vẫy

Nổi đau... thân xác vì bị đập bầm dập những 2 lần, thêm vào nỗi nhục bị “xem thường, xua đuổi”, cộng thêm sự bất lực của võ công trước quân thù mạn đại đã thổi bùng ngọn lửa căm thù hùng hực cháy trong lòng cô hiệp nữ như ko có biển nước nào dập tắt nổi.

“Ko thể nào bỏ qua cho tên nhóc con đó được, phải tìm cách đập chết tươi hấn thôi. Nhưng phải làm sao đây hồ trời? Sao mình đã chọn chế độ Đồ Sát, vậy mà ko đánh được hấn? Có sai lầm, trắc trở gì trong này chăng?”

Làm sao đây, làm sao đây hở trời??? Phải đi hỏi thôi, phải biết căn kê nguồn cơ mới dễ bề hành động, mình từng lùm được câu “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng” cơ mà lị. Ba chân bốn cẳng, xẹt 1 cái, nhảy vọt lên YM, định bụng lòi 1 cao thủ vô lâm ra nhờ chỉ giáo chút ít.

“Sao mà điều hiu, vắng tanh thế này? Hòa Thượng ko thấy đâu, Tre Xanh cũng mất biệt tin tức, ngay cả thằng nhóc Ốc - cái tên chỉ giỏi nói, giỏi hứa, ngày thường hay dễ sáng đèn, vậy mà hôm nay sao nhà cửa bọn họ tối thui thế hở trời?”

Giời ạ, đèn nhà Gã sáng trưng!

Tui... tui ghét Gã đến độ thoáng thấy bóng Gã là nhức cả đầu, thoáng nghe giọng Gã đã bức cả mình, cái tên oắt này dzô dziên lạ lùng, nói năng như thằng khùng vừa xuất trại ko bằng, tánh hay bốn cọt, giỏi trò ghẹo con gái nhà người ta, người ngòm ko ra làm sao cả. Có 1 chữ diễn tả rất rành mạch cảm giác của tui đối với Gã: khiếp!

Tui mà thèm đi gõ cửa nhà Gã à? Đừng có mà mơ. Thế mà, quả thực tui đã mộng du thật rồi, đã nhún chìm mình vào giấc mộng thật rồi. Nỗi giận dữ cái tên nhóc con kia đã khiến tui lù mờ cả thần trí thường ngày, đưa đường dẫn lối vào 1 giấc mơ mà có lẽ hiện thực sẽ ko bao giờ từng nghĩ đến. Hiện hiện ngay trước cửa nhà Gã, động cửa rầm rầm, hét to:

: “Mauuuu... mau chỉ cách cho ta giết người”!

Gã: “Cái gì? Giết người?”

: “Ồ, ý ta muốn nói về VLTK đó mà”.

Thế là, tui bù lu bù loa kể về hoàn cảnh tang thương của mình. Gã lắng lắng ngồi nghe và tận tình chỉ bảo rất chi có tình có nghĩa. Gã nói cái chi mà Đồ Sát thì PK1, Giết Thủ thì PK2... mà tui chẳng nhớ nổi Gã giải thích cái chi trong 1 đồng hồ lớn đó. Nghe rồi mà vẫn ko tài nào hiểu nổi, sao mình ko Đồ Sát được? Chắc ả khuất này suốt đời vẫn không giải đáp nổi. Không hiểu hôm ấy, Gã ăn nhằm cái chi mà đột nhiên tỏ ra rộng lượng thế ko biết. Bộ Gã ko biết, tui rất ghét Gã ư? Ghét Gã đến độ, ngay trên diễn đàn, tui còn chỉ thẳng mặt mà phàn: “Ta ko thích người, ta ko ưa người”!

Ấy vậy mà, Gã lại lấy Ân báo... Oán, thế mới đáng ngạc nhiên cơ chứ.

Gã: “Nhi vào Tung Sơn chơi đi. Ở đây sẽ ko ai dám ăn hiếp Nhi đâu”.

: “Trời! Ta luyện Côn Lôn đến 3x rồi. Chẳng lẽ qua Tung Sơn để làm lại từ đầu à?”

Gã vẫn nhẫn nại từ tốn mà khuyên dụ: “Bên này ta có con Ngũ Độc 28 rồi. Nhi qua đây chơi, ta giao Ngũ Độc cho mà đánh”.

Ồ, nghe cũng bùi tai ghê hén. Nhưng tui làm sao dễ bị lung lay đến thế được. Cứ như mướn người ta chơi hộ vậy. Hứ!

: “Bên Thái Sơn ta giàu lắm. Bạn ta dụ vào rồi cho ta 100 vạn cơ. Ta ko đi đâu”!

Gã: “Nhi qua Tung Sơn, ta cho Nhi 200 vạn”.

.....

Úi giờ ơi, kỳ này thì lung lay thiệt rồi. Xém bật gốc luôn! May là vẫn còn bình tĩnh để đầu óc còn được xẹt xẹt qua 1 đồng suy tính mưu toan: “Ngũ Độc coi bộ được đó chứ. Ngồi trên ngựa mà phun độc ra, làm cho con vật bị đen thui, trông oai phong lắm chứ bộ. Với lại, nỗi buồn Côn Lôn của ta mãi mà ko biết ngộ cùng ai. Ta thực là ân hận khi bon chen vào cái phái Côn Lôn chết tiệt này mà. Chỉ vì thấy char nữ hành Thổ xinh xắn, mới bon chen nương tựa nơi hành Thổ. Hic, có ai ngờ, vào game rồi thì char nào cũng như char này, bé tí tí, có nhìn rõ thấy mặt mũi nào đâu mà đẹp với chả xấu. Và cái môn võ công của Côn Lôn thực là... hết nói nổi. Võ công gì mà xấu tệ và thô thiển nữa chứ. Tự nhiên mỗi lần chia kiếm ra thì sấm sét nổ ầm ầm. Nghĩ sao dzậy trời? Người ta là thực nữ chính hiệu, dịu dàng, thùy mị như thế, vậy mà mỗi lần múa kiếm là mỗi lần ầm ầm hay sao? Cứ như người ta là Thiên Lôi giáng búa ko bằng. Nghĩ mà bức cho cái môn phái cả chón đó ghê. Được, rồi. Quyết định thôi!”

.....

: “Ừa, đưa nick đi, xem thử Ngũ Độc thú vị cỡ nào. Ta chỉ chơi cho biết thôi, chứ ko bỏ Thái Sơn đâu”.

Cuộc tiến nhập đến với Tung Sơn diễn ra một cách mau lẹ và nhanh chóng như thế. Lon ton theo sau 1 tên mà mình ko ưa chút nào, quả thực là hơi... bất nhẫn thiệt. Mà thôi, ráng cắn răng cắn cổ mà dẹp cái “ko ưa” wa 1 bên, phải nhẫn nhịn để còn biết thêm võ công Ngũ Độc hay ho như thế nào chứ, coi như tìm 1 cách giải trí mới vậy, có mất mát chi đâu mà sợ. Ấy thế là với hình dạng của 1 độc nữ phái Ngũ Độc với cái tên nghe đã... thấy ghét Săn_Bán (săn cái gì mà bán chứ?), tui đã nhào vô Tung Sơn vùng vẫy như thế đấy...

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Giang hồ Thôi thúc - Hiệp nữ tái xuất

Săn_Bán_lễo_đẻo_theo_Gã_được... 1 ngày thì tui thấy chán wá xá chán! Sao Gã lại ko thấy chán nhì? Lại còn tỏ vẻ rất hào phóng đến... man man luôn. Gã dẫn Săn_Bán_vào_Xi_Vưu_động_ở_Miêu_Lĩnh, bảo với Săn_Bán:

Gã: “Nhi cần thận coi chừng chết đó. Nhi lo lụm vàng thôi”.

: “Ừ, biết rồi, cái này thì khỏi cần nhắc. Ko cho, ta cũng lụm”.

Dẫu Gã bảo Săn_Bán_hãy_lo_lụm_vàng_nhưng_tui_rất_ngạc_nhiên, sao ko thấy Gã lụm gì cả? Gã cứ đánh, cứ chạy, còn tui cứ lon ton nhặt nhặt lụm lụm.

Cầm lòng không đặt, bèn lon ton hỏi:

: “Sao người ko lụm vàng đi?” (lúc đó, tui chỉ nghĩ, Gã bảo lụm vàng theo cái nghĩa, cả 2 cùng lụm, gần người nào thì người đó cứ tiện tay bỏ túi...)

Gã: “Thì Nhi cứ lụm đi”.

Lúc đó, bỗng nhiên tui... nổi giận rầm rầm (chắc vì tự ái đây mà) rồi nghĩ: “À, thì ra Gã quá giàu rồi, ko thèm lụm mấy đồng bạc lẻ này, mới nhờ tui dọn dẹp vệ sinh cho sạch đẹp cái hang quái quỷ này đó mà. Nếu ko có tui lụm thì Gã cũng quăng ra đấy, ai lụm được thì lụm. Grừ, chẳng tốt lành gì, cái tên khốn kiếp”.

Tức thì tức, chứ chẳng dám bộc lộ, mình đang nhờ vả gã, dù có đay nghiến, có chửi bới thì cũng ở mức độ vừa vừa phải phải, làm quá, Gã bực mình rồi quay lại đập mình toi bời hoa lá cảnh thì sao? An toàn là thượng sách, phải biết cách tự bảo vệ mình mới được. Cách tốt nhất để tự vệ trong hoàn cảnh này, chính là việc nên hành xử sao cho... khiến gã điên lên, chứ đừng để gã bực bội. Ấy thế là tui đã gắng nhịn đắng nuốt cay mà im lìm, tự mình xoa dịu cục tức bực tố chẳng trong lòng mình.

Lăn_xăn_gần_đó, có cậu bé con cứ chạy lại năn nỉ: “Anh ơi, PT em với, huhu”. Vừa nghe câu nói năn nỉ này, đột nhiên nhớ lại khoảng thời gian bên Thái Sơn, lang thang trong Bạch Vân động, hoảng loạn chạy qua chạy lại, miệng kêu tí toe: “Bạn gì đó ơi, PT cho tớ vớiiiii”. Động lòng trắc ẩn, hic hic, vội gắt gắt:

: “Người PT cho người ta với. PT đi PT đi...”

Gã: “Uh”

....

Gã: “Ê, thằng nhóc, không được lụm vàng ghen chưa”.

....

Lúc đó, tui mới thấy... thẹn ghê. Thì ra... thì ra, tui đã lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng đại nhân, xấu hổ wá, hic. Thì ra... hông phải ko chú ý đến vàng... Ngược lại, gã đã rất chú ý chứ bộ... Gã ko lụm vì muốn để giành cho tui nhặt. Hông phải gã xem tui như 1 kẻ... dọn vệ sinh, mà đích thực là 1 người bạn đúng nghĩa, hic.

Cậu bé: “Em xin lỗi anh, em ko dám nữa đâu, em ko lụm nữa đâu”.

Thực ra, cũng tội cho cậu bé thật. Chắc đã nghĩ (như tui) rằng gã ko thèm vàng (vì gã đánh wái xong thì bỏ mặc mấy đồng vàng chóc chóc, lon ton đi tìm wái khác mà đập), chỉ thấy con bé Ngũ Độc 1 mình 1 ngựa chạy tới chạy lui loạn xạ ngẫu nhiên nhặt. Chắc cậu bé nghĩ: “A, cái con bé kia cũng được PT như ta, nó lụm được, thì ta cũng phải nhào vô chia phần thôi”.

Mà thôi, chiến của thiên hạ, ai nghĩ gì thì nghĩ, làm gì thì làm, phải quay về chính truyện, mắc công tí nữa lại luận bàn đến vấn đề ko đâu vào đâu nữa...

Ko nhớ rõ lúc đó tui đang say sưa nói về vấn đề gì, mà Gã lại bảo:

Gã: “Ta là bang chủ 1 bang đấy”.

: “Thật hả?” (trong lòng chột nghĩ, trời đất, mấy người kia chắc mắt mũi bị bỏ lệch ăn hết rồi. Hấn ta cả chón và long nhong, ko đường hoàng chín chắn chút nào, làm sao có thể làm bang chủ, làm sao có thể lãnh đạo người khác được? Hay cái bang của hấn bé xiu xiu, toàn mấy thằng nhóc 199x, nên hấn mới được đưa lên làm kẻ chủ soái để thế mạng nhì?)

Gã: “Bang Xi Vưu của ta, tối nay công thành Biện Kinh đó”.

: “Ta đi coi được ko? Ta muốn đi coi thử” (trời, đi công thành cơ đấy, sao có vẻ mạnh mẽ ghê ta. Mà chắc gì công nổi, chắc vừa ra trận đã bị đập cho dẹp dẹp rồi).

Gã: “Được chứ, cho Nhi cái lệnh bài này. Tối nay 8h nhớ đến Xa Phu, chọn mục đi công thành. Mà Nhi đã xem hết những cảnh đẹp trong game chưa?”

: “Chưa. Ta có biết gì đâu. Ta chơi game là do bị... dụ dỗ thôi. Có biết cái gì đẹp đâu mà ngắm chứ”? Gã: “Chờ tối nay công thành xong, ta dẫn Nhi đi xem nhé”.

: “Ừ, cũng được”! (đang buồn chán quá đây, có kẻ để mình làm phiền coi bộ cũng dzui dzui. Với lại, mình vì “Xanh Ngất Liều Dương Châu” mà vào đây. Trước khi thoát ả giang hồ, phải coi cho hết cảnh đẹp của non nước Trung Hoa. Để khi game over cũng ko cần phải tiếc nuối).

Quay về với thân phận của cô nàng Ngũ Độc. Ôi thôi, quả thực, tui mất cảm tình với Sấn_Bán thiệt. Ai đòi, cái nick gì mà dzô dzien dễ sợ. Chẳng nữ tính, thủy mì như... tui tí nào. Càng nhìn càng thấy phiền. Chán ơi là chán! Thà về Thái Sơn chơi với bavuong*bietco còn hơn. Dầu sao ở đó, ta vẫn là chính ta, vẫn được mang cái mác hiệp nữ đẳng hoàng, đâu có ra gió bị gió thổi, đâu có đánh wái bị wái cắn, đâu có trúng mắt bị đập te tua... thì vẫn khoái như thường.

Thoát khỏi những âm thanh náo loạn của tiếng đao búa, ngựa hí, sấm sét, đánh đấm... Tui đã trở về với thế giới thực - 1 thế giới ko biết mình là ai, đang làm gì và dự định mục tiêu của tương lai có hình thù thế nào...

Uh, đến giờ phải vào lớp, phải đi học đi thôiiiii. Game giấc gì wa 1 bên hết, phải cười phải tươi, mặt mày lúc nào cũng phải giãn ra, nụ cười lúc nào cũng phải chóc chóc như dát vàng, miệng lúc nào cũng ko ngớt nói nói cười cười đến độ bị cho rằng chàm mạch:

- Nhi nhiều khi tao phục mày ghê.

- Phục cái gì?

- Sao chiến gì mày cũng nói được, chiến gì mày cũng cười được hết vậy?

- Thấy vui thì tao cười thôi. Bộ cười cũng bị cấm à? Dzô dzien dzậy!

- Ko phải cấm. Mà là tao thấy mày dzui wá, muốn được như mày. Vô tư ghê!

- Ừ, ừ, tao vô tư lắm, vô tư lắm (hic, tui cũng ko hiểu sao, tui vô tư và hay cười như thế, nhưng xem mấy bộ phim hài của Châu Tinh Trì thì mặt mày lại nhăn nhó, phán “phim gì đâu mà vô duyên”! Xem Gala Cười mà rất chi là thần nhiên, năm thì mười họa mới... nhếch môi khoe răng 1 cái, ặc ặc).

Nghe đồn trong lớp NB0203 này, có Duyên là chơi VLTK, tin đồn này có giá trị ghê. Ko thể bỏ lỡ dịp này được.

: “Duyên à, Duyên chơi VLTK hả? Chơi ở núi nào vậy? Phái nào và cấp bao nhiêu?”

Duyên: “Chơi Võ Đang, 7x, nhưng bỏ mấy tháng nay, tốn thời gian quá nên ko chơi nữa”.

: “Nhi đang chơi ở Thái Sơn, phái Côn Lôn, cái phái này có chiêu sấm sét, xấu mù, ghét ời là ghét”.

Duyên: “Sao Nhi ko chơi Thút Yền đi. Võ công Thút Yền đẹp lắm”!

: “Ừa, thiệt dzậy hả? Vậy, chắc phải chơi thử Thút Yền thôi. Mà nè, Duyên đã được đi Công Thành Chiến lần nào chưa?”

Duyên: “Chưa. Những ai trên 7x mới được đi. Khi trước, Duyên còn thấp nên chưa được đi lần nào”.

: “Hi hi, tối nay Nhi được đi coi công thành Biện Kinh đấy nhé. Để Nhi coi nó ra sao rồi về kể Duyên nghe nghe”.

Duyên: “Nhi cấp mấy rồi mà được đi công thành vậy?”

: “Nhi đâu có đi công thành, chỉ đi coi ké thôi, bạn Nhi cho cái lệnh bài, tối nay lúc 8h bắt đầu công thành nè”.

Duyên: “Sướng ghê”!

Khoe xong thấy nở mày nở mặt ghê. Nhỏ đó 7x mà chưa 1 lần được coi mặt mũi công thành chiến ra sao, vậy mà mình lại sắp được đi ngó cái dzụ công thành này rồi. Bánh dễ sợ luôn! Phục mình ghê, hi hi...

À, 8h bắt đầu công thành, phải đến quán Net sớm để giữ chỗ, kéo người ta giành hết máy thì phiền. Thế là, đi học về, đã vội long nhong đến quán Net lúc... 5h30. Hic, đến sớm quá, làm gì bây giờ đây nhỉ? À, tạo bé Thút Yền thôi, mà tạo ở đâu? Thái Sơn hay Tung Sơn? Để xem nào... Thái Sơn thì tuy ko hài lòng cái võ sấm sét kia, nhưng hình tượng vohinhhiệpnu rất chi là hài lòng rồi. Còn bên Tung Sơn nhìn cái mặt của Sấn_Bán đã muốn giãn rồi. Thôi, vào Tung Sơn tạo Thút Yền votinhhiệpnu đi thôiiiii.

Mình sẽ ko chơi lâu đâu. Mình chỉ cần luyện đến cấp 10 để coi thử võ công Thút Yền đẹp thế nào rồi... game over. Cả Thái Sơn lẫn Tung Sơn cũng thế. Ngừng tất cả! Mình làm gì có thời gian để chơi mấy trò này chứ. Nếu rảnh rồi, thà ở nhà zzz còn sướng hơn. Cái chí rong ruổi giang hồ của mình đã được thỏa mãn mấy hôm nay. Những vấn đề đau đầu của cuộc sống thực này cũng đã phần nào đó dịu dịu rồi. Mình ko cần phải dựa vào game để trốn tránh những vấn đề khó nghĩ đó nữa. Chuẩn bị tâm lý... tạ từ Võ Lâm đi thôiiiii.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Giang hồ Chiến sự - Biện kinh khói lửa

Cọc cách luyện từ lúc mặt trời chưa buồn ngủ đến lúc mặt trời trốn đi ngủ mất tiêu, Thủy Yên mới bò khô sờ lên cấp 7, thiệt là tội nghiệp wá đi mà. Bắt phải chơi lại từ đầu, chán như con gián luôn á, cứ phải thọc huyết heo hoài, 1 công việc nhàm chán đến độ nhìn thấy heo đã ón, thấy hươu đã ngán... Chán quá, chạy vào Thái Sơn coi cô vohinhhiệpnu kia làm ăn ra sao mới được. Wao, bavuong*bietco đang online trong game nè, tuyệt vời quá, nhào vô 8 thời.

: “Nè, nè, online lâu chưa vậy?”

bavuong*bietco: “Huhu, cậu đi đâu mà lâu quá vậy, mấy hôm nay tớ tìm cậu mãi, ko có cậu, tớ chơi 1 mình buồn quá” (hic, ko ngờ mình lại để ấn tượng mãnh liệt với bavuong như thế, đến độ cậu ấy phải chờ phải đợi, xúc động ghê, hehe, mình cũng có giá trị chứ bộ).

: “Ồ, ờ, dạo này tớ... bận quá, ko có thời gian để vào game” (xạo pà cổ luôn, ko có time vào game, vậy ai đang lang thang ở Tung Sơn thế kia? Học đâu ra cái thói xạo sự này vậy trời).

bavuong*bietco: “Vậy à, hic, cậu bận học mà, biết làm sao được”.

Thấy áy náy ghê. Chắc, mãi lo 8 mà quên thời giờ, gần 8h rồi, phải nhỏ neo thôi.

: “Cậu nè, bạn tớ bên Tung Sơn tí nữa đi công thành chiến, hấn cho tớ cái lệnh bài đi xem công thành. Đến 8h là bắt đầu công thành, bây giờ tớ phải vào lại Tung Sơn đây. Tí nữa gặp cậu sau nghen”.

bavuong*bietco: “Đi công thành à? Thích ghê! Cậu cho tớ đi coi với”.

Trời ơi, với bộ mặt xinh tươi như thế xin xỏ mình, làm sao mình nỡ lòng từ chối chứ, hic hic.

: “Đi coi phải có lệnh bài, để tớ vào Tung Sơn pm cho hấn, xin thêm 1 lệnh bài nữa đã. Nếu xin được thì cậu đi coi với tớ nghen”.

....

Đúng 8h kém 5.

: “Ê ê, người đâu rồi, đâu rồi, đâu rồi...”

Im lặng..

: “Nè, mau hiện ra mau, ta có chiến muốn nói, mau mau, nhanh nhanh...”

Chịu đời không thấu với con nhỏ nhiều chiến và xí xọn này, Gã phải lọc cọc trả lời:

Gã: “Sắp đến giờ công thành rồi, sao Nhi còn chưa đến công thành?”

: “Người cho ta thêm 1 lệnh bài nữa đi. Bạn ta muốn đi coi cùng”.

Gã: “Hết lệnh bài rồi!” (hết thiệt hay hết giỡn chơi vậy trời?)

: “Hic hic, người mau tìm giúp ta 1 cái với, bạn ta muốn đi coi cùng với ta”.

Gã: “Thôi được rồi, Nhi đang ở đâu vậy? Nói nhanh lên, sắp đến giờ rồi kia” (sao bảo là hết? Thế cái này thì người đào ở đâu ra thế hử?)

: “Cảm ơn nghen, cảm ơn nghen, ta đang ở Thành Đô”.

.....

Sau khi xin xỏ được lệnh bài, vội vội vàng vàng phóng qua Thái Sơn, báo với bạn hiền tin tốt lành.

: “Nè nè, cậu mau thoát khỏi Thái Sơn đi, qua Tung Sơn mau, đến giờ rồi nè. Cậu vào nick votinhhiệpnu để đi coi công thành, tớ sẽ dùng nick Săn_Bán. Tài khoản votinhhiệpnu hiện đang ở Ba Lăng huyện, cậu cứ đứng đó rồi đọc tọa độ, tớ sẽ đến tìm cậu”.

....

Săn_Bán: “Giao dịch đi. Nhanh lên, nhanh lên, đánh rồi kìa, đã 8h rồi kìa”.

votinhhiempnu: “Ừ, có lệnh bài rồi thì phải làm sao”?Băn_Bán: “Mang lệnh bài đến chỗ Xa Phu, nói chiến với Xa Phu, tìm mục Đi Công Thành mà click vào”.

.....

votinhhiempnu: “Bạn đang ở đâu thế? Tớ đến Xa Phu, click vào mà ko thấy cái khoản đi coi Công Thành ở đâu cả”?

Hic, chẳng lẽ mình phải nói rằng: “Tớ cũng đâu hơn gì cậu, đang khốn đốn với cái lệnh bài chết tiệt này nè”.

....

: “Người đâu rồi? Sao ta đến Xa Phu, ko thấy cái mục đi Công Thành đâu cả, thế này là sao?”

Gã: “Ặc ặc, đang đánh nhau. Nhi thử đến Xa Phu khác xem sao?”

.....

Ừh, cũng có lý, Xa Phu ở Ba Lăng huyện làm gì đủ khả năng để chờ người ta đi công thành chứ. Công thành Biện Kinh thì phải đến Xa Phu Biện Kinh, thế mới đúng địa chỉ. Ồ, đến Biện Kinh thôiiiii.

Săn_Bán: “Bạn mau đến Biện Kinh đi, Xa Phu ở Ba Lăng ko đi được đâu. Cậu vào rương của votinhhiempnu lấy vài vạn mang theo để trả tiền Xa Phu. Rương tớ nhiều vàng lắm, cứ lấy thoải mái”.

Cảnh tượng tại Xa Phu Biện Kinh.

“Trời, sao ko thấy cái dòng chữ Đi Công Thành ở đâu vậy trời? Có sự nhầm lẫn gì ko vậy trời? Hay cái lệnh bài này là... lệnh bài dỏm? Trời ơi, trời ơi, mấy bang hội đang đánh nhau ầm ầm, vậy mà ta lại quanh quẩn ở đây, trời ơi là trời, làm sao đây trời...”

Quay sang người chơi bên cạnh.

: “Làm ơn chỉ giúp em với. Em muốn đi coi công thành, bạn em cho cái lệnh bài rồi nè, sao đến Xa Phu vẫn ko đi được?”

Người chơi: “Để xem nào. Trời ạ, mới có cấp 31 mà đòi đi công thành sao? Phải cấp 50 mới được phép đi công thành.”

: “Ko phải em đi công thành, em chỉ đi coi thôi mà.”

Người chơi: “Đi coi cũng phải cấp 50 mới đi được!”

Trời thần đất lở ời, con nghe được tin đó như sét đánh bên tai, hơn cả cái chiêu Thiên Lô giáng búa, sấm sét rầm trời của Côn Lôn. Làm sao thoát khỏi cái xúc động quá sức đột ngột và nghẹn ngào đang đè dẹp thân xác con đây?

Vì cái dzụ công thành này mà con phải ngồi Net từ chiều đến giờ.

Vì cái dzụ công thành này mà con tí tọc khoe với Duyên, hứa đi coi xong sẽ về kể cho nghe.

Vì cái dzụ công thành này mà con phải đưa nick cho bavuong, mời mọc và dụ dỗ bạn ấy vào Tung Sơn.

Vì cái dzụ công thành này mà con phải lăn xả, lon ton, hết quay qua hỏi người này, quay lại hỏi người kia...

Vậy mà con lại nhận cái kết cuộc đáng nguyên rủa này ư? Đang bất thần như Từ Hải chết đứng giữa chiến trường, bỗng nghe có tiếng bí bo bí bô reo rất đầu đó, vội tỉnh người, trừng mắt nhìn xem chiến gì đang diễn ra.

Gã: “Nhi đang ở đâu vậy? Bang Xi Vưu đã chiếm được thành Biện Kinh. Bang ta chỉ đánh có 5 phút là chiếm được thành. Giỏi ko?”

Úi giờ ời, ta đập chết nhà người, đồ tên... lừa gạt, đồ xấu xa, khôn kiếp, đồ đáng nguyên rủa, gruuuuu. Lại thấp thoáng nghe giọng thôi thúc của bavuong:

votinhhiempnu: “Bạn đang ở đâu thế? Cậu đi coi công thành được chưa? Tớ đến Biện Kinh rồi nè, Xa Phu ở đây cũng ko chờ đi công thành được.”

Săn_Bán: “Hic, xin lỗi bavuong. Phải cấp 50 mới được đi công thành. Và... bang Xi Vưu đã chiếm được Biện Kinh. Ko còn gì để coi nữa đâu.”

....

Gã: “Nhi làm sao thế? Hay là đến công thành Biện Kinh đi. Các anh em đang ăn mừng chiến thắng ở đây nè.”

Công thành Biện Kinh, gruuuu, ta phải đi giết hán mới được, phải đi đồ sát hán thôi.

Săn_Bán: “Bavuong ơi, cậu đến cổng thành Biện Kinh đi. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đó nhé.”

Xi Vuru bang chủ, hãy đợi đây!

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Giang hồ Rong chơi - Thỏa chí khách thơ

Tui đã rầm rập phi từng bước mạnh mẽ như hổ vượt rừng, cáo rượt thỏ với khí thế hùng hục lửa giận vì những dẫn xé trong sự thất bại chữ Tín với bằng hữu để đáp xuống cổng thành Biện Kinh 1 cách oai phong lẫm lẫm. Tui đã dự định 5 nhân 5 sẽ xử đẹp cái Gã khốn kiếp kia ngay giữa trận tiền, dùng 4 móng ngựa đầy mạnh mẽ và oai hùng của con ngựa cấp 30 đang cười, dẫm nát tên bang chủ Xi Vuru ra thành bình địa. Ai dè... trước mặt tui, cổng thành Biện Kinh hiện hiện ra như 1 tấn trò đời rồi ren và tạt nhạp.

Úi giờ ơi, tui thấy cả đám Xi Vuru xúm vào nhảy múa, oánh nhau ầm ầm, người ngựa chen chen lấn lấn đến náo loạn cả mảnh đất... dài mấy trượng (mà 1 trượng = bao nhiêu vậy ta?). Tui chỉ đứng ngoài vòng phủ sóng để có vẻ là an toàn mà cũng phải bom máu liên tục, nếu đứng gần cái đám hỗn loạn đó thêm chút nữa thì hồn Săn_Bán đã lia khỏi xác, chứ làm sao kịp nhanh tay lẹ mắt mà bom bom rút rút chứ. Thiệt là 1 cảnh trái tai gai mắt giữa thanh thiên bạch nhật (dù giờ VN là hơn 8h đêm, nhưng cảnh trong game lúc nào cũng sáng). Ông mặt trời luôn làm việc cật lực, giờ tắm thân ẻo lả ra mà cây, ko được gây phút nghỉ ngơi, kể cũng tội ông ghê). Giữa 1 đám tặc tử ko có ki cương, phép tắc đó, tui phải banh cả đôi mắt vốn từ mờ để kiếm Gã.

... Gã đâu rồi trời, đâu rồi trời...

Ặc, quay đầu quay cổ tìm 1 hồi, bỗng như sét đánh ngang tai, điện tiết nhận ra Gã đang ngồi chễm chệ giữa cái đám hồ lớn đó, với tư thế ngồi cực kì là... ko biết phải chê thế nào.

Người ta ngồi, gã cũng ngồi. Thế mà ko hiểu sao, gã có tướng ngồi “gọi mớ” và cả chón đến thế. Người ta chỉ ngồi xếp bằng, ghép 2 chân vào nhau, rất chi có dáng dấp của nhà võ học. Còn gã thì... 1 chân xếp, 1 chân đứng, hớ hênh đến khiêu khích, ko còn ra thể thống gì, trông dáng ngồi có vẻ rất là phù phiếm, ta đây... Trời ơi, giá mà lúc đó, tui chém gã được vài nhát thì thỏa tức biết bao.

Ngay trong giây phút dầu sôi lửa bỏng ấy, bỗng bavuong*bietco trong lốt votinhhiếpnu thò thẻ hỏi khê: “Bạn của cậu theo phái nào vậy?”

Săn_Bán: “Tớ đâu có biết hán theo phái nào. Và tớ cũng chưa hỏi hán lần nào cả.”

votinhhiếpnu: “Cậu chỉ bạn của cậu cho tớ đi. Tớ sẽ biết được bạn ấy theo phái nào thôi.”

Đẩy đẩy, cái tên kia kia, cái tên đang ngồi kia kia...

votinhhiếpnu: “Hán là Thiên Vương đấy!”

Săn_Bán: “O!” (lúc đó rất chi là sững sốt, hông hiểu sao bạn điều tra được nhỉ? Tài ghê! Hay là bạn đi pm hỏi hán? Mãi sau này, mới biết bạn đã sử dụng chức năng Tín Tức. Hic, cái gì bạn cũng biết, còn tui thì cái gì cũng ngờ ngờ ngợch ngợch. Tui thân, tiếc phận ghê).

Trong giờ phút cực kỳ náo loạn đó, lòng dạ tui đâu hiu đến tội nghiệp. Cái chí quyết đập cho Gã 1 bài học nên thân đã bị phá sản ngay từ lúc nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng này. Gã đâu sao cũng là bang chủ 1 bang, xung quanh đang bu lóc nhóc loi nhoi cả đồng người. Chẳng lẽ, tui lại nhảy xuống ngựa, chém gã vài nhát, để cho bang chúng của gã thấy cái cảnh “có kẻ đang ám sát bang chủ”, rồi bọn chúng... hắt móng tay 1 cái thì coi như “đòi em tàn theo dòng nước lũ” luôn. Tui càng ko ra tay được, càng nhìn thì càng tức... Tức quá ko biết làm sao, chỉ biết thần thờ im lặng để rồi chìm ngấm giữa cảnh chém giết xô bồ chọi búa kia. Cũng đã đến giờ bavuong phải tạ từ, còn mỗi mình tui thể cô sức yếu giữa đám loạn quân này. Hic, nỗi uất ức này biết trút vào đâu? Chẳng lẽ tui phải ngâm đắng nuốt cay mà tiêu hóa cái cục tức bực tổ chẳng này ư?

Ồn trời ko phụ lòng hảo nhân (hehe), Gã chợt cất giọng dịu dàng mà tui nghe sao mặn chút:

Gã: “Nhi ơi, đi ngắm cảnh nha”.

: “Ừ, ừ, đi ngắm cảnh” (đây là cơ hội ngàn vàng, ta phải biết tận dụng để hành xác gã 1 phen. Đại gì bỏ qua để phải lẳng lẳng nuốt hận 1 mình).

Gã: “Vậy Nhi đến Xa Phu, chọn nơi đến là Hoa Sơn. Chúng ta sẽ gặp tại đó nhé.”

....

Tui lần thân gõ cửa nhà Xa Phu, lầm lũi chọn Hoa Sơn, với sự... ko hiểu & bất ngờ đang vây bảm lấy tâm thần liễu yếu đào tơ của cô Ngủ Độc. Ko ngờ Gã đã giữ lời hứa dẫn đi ngắm cảnh. Tui cứ ngỡ gã hứa... lèo, nói cho có thể thôi, nên khi nhận lời tui cũng... lèo luôn. Có ai ngờ đâu, trông cái mặt gian gian như thía, ấy vậy mà cũng uy tín gớm. Mà thôi, gã sao kệ gã, miễn tui được thỏa mắt & thỏa lòng với những cảnh đẹp của sông núi Trung Hoa đây

huyền hoặc là được rồi.

....

Wao, cảnh sắc đỉnh Hoa Sơn thực là êm ả và yên bình. Ánh mặt trời lung linh và dịu dàng, làm sáng rõ cả 1 vùng đồi núi...

: “Mặt trời này đẹp ghê!”

Gã: “Mặt trăng chứ, sao lại là mặt trời?”

: “Mặt trời rõ ràng. Mặt trăng sao có thể sáng như thế.”

Gã: “Mặt trời sao lại màu trắng như vậy được. Rõ ràng là mặt trăng.”: “Mặt trăng cái búa á. Mặt trăng sao lại có mây trắng và trời xanh như thế này. Rành rành là mặt trời cơ mà.”

Gã: “Chỉ có mặt trăng mới có màu trắng như thế này thôi.”

: “Ngươi ko thấy bóng đèn điện, bình thường là cháy màu vàng, đến khi nóng quá thì chuyển sang màu trắng à? Mặt trời này sáng quá và nóng quá nên mới có màu trắng thôi.”

Gã: “Ta vẫn cho rằng đó là mặt trăng.”

: “Gru, ta nói đó là mặt trời. Sao ngươi dám cãi ta hả?”

Gã: “Ngươi cãi ta thì có. Ta có cãi ngươi đâu.”

: “Rõ ràng ngươi cãi ta, giờ còn chối hả?”

Cuộc chiến giữa mặt trời và mặt trăng cứ thế mà tiếp diễn. Hic, cảnh sắc thơ mộng đến thế lại bị biến thành 1 cuộc cãi vã ko đầu ko đuôi, ko ra thể thống nào cả. Rốt cuộc, cuộc chiến giữa mặt trời và mặt trăng vẫn chưa ngã ngũ, ai ai cũng giành phần đúng về mình, ko ai chịu... phục ai. Không biết lúc đó, ông mặt trời trên cao kia, có đang cười râm râm cho sự khờ ngốc của cái tên dám vu khống ông là mặt trăng ko vậy ta?

Gã: “Có 1 nơi này đẹp lắm. Nhưng phải có khinh công mới đến đó được. Nhi kiểm tra xem Săn_Bán đã học khinh công chưa?”

Lọc cọc nhấn F5 để kiểm tra những môn võ mà Săn_Bán từng khổ luyện, để rồi:

: “Hic, chưa học khinh công.”

Gã: “Tiếc quá, để hôm sau, ta sẽ luyện khinh công cho Săn_Bán, rồi dẫn Nhi đến đó nhé.”

....

Gru, trên đồi này, tui rất ghét những kẻ cố tình “khơi nguồn” hiểu kì của người ta, rồi lại im tịt. Tự nhiên khơi hứng ngắm cảnh của tui lên, rồi lại dập tắt là sao? Muốn bị... chửi chết hả. Nhưng mà thôi, mình đang dụ dỗ gã dẫn mình đi thỏa chí hờn thù, cần phải nhẹ nhàng & dịu dàng, chứ cứ hung hăng như thường ngày, ko chừng gã trở chứng, ko thêm dẫn đi nữa, thế là thiệt thòi về phần mình rồi.

Rất chi là dịu dàng, cất giọng thỏ thẻ:

: “Ngươi còn cái nick nào biết khinh công, cho ta mượn tạm để ngắm cảnh đi.”

Gã: “Vậy Nhi dùng nick của bà xã ta nha.”

....

Thoát cái lốt Ngũ Độc để vào lốt của cô Nga Mi với bộ trang phục đỏ chót mà dân giang hồ thường đặt cho cái tên mỹ miều “đỏ sexy“. Tui lăm lăm cười con Chiếu Dạ Ngọc Sư Tử đến cổng Thành Đô để gã dẫn lên Thanh Thành sơn... ngắm cảnh. Vốn cười ngựa rùa đã quen, nay bỗng vào 1 cái cười ngựa thỏ, nên khả năng điều khiển ngựa của tui bị mất thăng bằng trầm trọng, đường xá ko đi, cứ mãi đâm đầu vào những hàng cây hai bên vệ đường, chắc Chiếu Dạ cũng 1 phen sứt đầu mẻ trán vì tài cười ngựa phi thường của con nhỏ này rồi.

Những người chơi bên cạnh ngó thấy tui cười Chiếu Dạ sáng lòa, vội dán mắt vào màn hình mà trầm trồ: “Nga Mi 103 luôn. Chơi giỏi ghê.”

Tui đành bẽn lèn: “Ko phải của em đâu. Em mượn thôi.”

Rốt cuộc cũng đến được Thanh Thành sơn. Nơi này rất tuyệt vời, phải nói là trên cả tuyệt vời... Tui đến đây để rồi nặng tình với nơi này. Và cứ như đã thành thông lệ, hễ đến đây là lại có chuyện chẳng vui... đến đây để ghi nhận thêm sự cô độc và chia ly...

Thanh Thành sơn, không biết chừng nào mới hóa giải nỗi lòng nguyên do với tui? Rất thích đỉnh núi này, thế nhưng... không thích cái cảm giác chia ly tí nào...

Chương 9: Xi vuơu sơn động - Đôi bước tung hoành

Mặc dù yếu như sên, mới có 1x đã ngang nhiên dám chồm mặt vào Xi Vuơu động dành cho 9x luyện công. Kể ra đã thấy tui oai ghê chưa nào? Mỗi khi online cùng giờ thì ngẫm nhiên tui luôn đi theo Gã. Điều đó coi như là 1 định ước bất thành văn luôn rồi. Mà công nhận Gã cũng kiên nhẫn và “rảnh” để sợ luôn. Với 1 đũa mới chân ướt chân ráo vào VLTK cộng vào khả năng mù phương hướng đã thành bệnh nan y, cứ thử nghĩ xem tui đã chiếm biết bao thời gian cũng như hành hạ Gã cực nhọc đến khổ tâm cỡ nào. Gã muốn dẫn tui vào Xi Vuơu và qua nhiều lần dỗ khóc dỗ cười nên bị buộc phải biết rằng tui ko có khả năng tự mò đến cái hang khi ho gà gáy ấy, thế là, hẹn nhau tại Ba Lăng huyện, rồi lon ton... lợi bộ cùng tui. Điều đó là dĩ nhiên rồi, tui mới có 1x chứ nhiều, chưa đủ khả năng cưỡi ngựa mù.

Không cần phải kể rõ ràng chi tiết chắc mọi người cũng hiểu, tui đã phải đau lòng xót thân và khổ ải như thế nào. Với tài năng của nàng Thúy Yên 1x dám dẫm dẫm vào hang quái vật 9x. Hic, tui chết như rom như rạ, chết ko kịp trần trời. Nhiệm vụ duy nhất của tui chỉ là... chạy và lùm vàng! Nhưng vì chạy “nhẹ” wá, cho nên quái vật dù ko hề nhắm vào thì tui cũng chết lia lia ko kịp hồi sinh. Ngâm nước mắt mà trốn tránh tử thần, rốt cuộc tui cũng được đền đáp xứng đáng, he he, tui được lên cấp 20 nhanh vùn vụt luôn.

Với 1 tin mừng động trời như thế, dĩ nhiên phải lập tức đem khoe Gã rùi. Gã lại xem chiến đó là hiển nhiên và bình thường đến mức ko còn gì có thể bình thường hơn (hic, ko thêm khen người ta 1 tiếng, thấy ghét!), Gã chỉ từ tốn cất giọng rào rào: “Vây Nhi mau về mua ngựa để chạy cho nhanh!”

Trời, nhắc đến mới nhớ, đã vào giang hồ thì phải cưỡi ngựa (chứ chẳng lẽ vào đây chạy xe gắn máy?), mà đã trót mang danh 1 hiệp nữ thì phải... phi ngựa long nhong khắp bước giang hồ, thế mới oách chứ. Thế là vừa nghe Gã nhắc, tui đã hí hửng Thổ Địa Phù 1 phát bay về Đại Lý! Rồi ko hề phạm 1 sát na nào, tui chụp ngay 1 chú Hắc Liệt mã cấp 20 mà ko thêm... trả giá anh bán ngựa nửa lời nào (chiến về chú Hắc Liệt mã đen thui lù này có nhiều thứ hay ho đáng kể lắm, hiện giờ mặc dù đã 50, tui vẫn cười chú ngựa này đó, như thế cũng đủ biết 2 chủ tớ người - ngựa này có lắm bí hài khúc cười cỡ nào rồi. Để sau này sẽ 8 lần lần đến chiến chú ngựa cấp 20 này nhá, còn bây giờ phải quay về chính truyện thôi, kéo lại lạc đường tùm lùm tà la nữa thì khổ).

Quảng đời hiệp nữ 2x của tui cũng bị gắn chặt vào Xi Vuơu động. Và những bồn cũ vẫn cứ lặp lại ko hề có... dị biệt. Cứ như là 1 học trò giỏi, luôn luôn thuộc nằm lòng cái bí kíp: “Thấy vàng phải lùm, thấy vật phẩm phải nhặt“. Nếu sai phạm 1 trong 2 điều đó sẽ phải ở lại lớp ko bằng. Cho nên, tui luôn luôn tuân thủ qui tắc hay ho ấy, thả chết chứ nhất định ko bỏ vàng, thả để quái cạp chứ nhất quyết không bỏ vật phẩm (tham đến độ này chắc ăn vào gốc rễ luôn rồi, bệnh bắt trị, lang y cũng phải lắc đầu bó tay).

Vì căn bệnh “đáng iu” này mà tui đã hành Gã phải khổ tâm biết bao... Gã đang tay chân bận rộn vì phải lăn xả vào wái mà ầm ầm, còn tui thì cũng bận rộn ko kém, cũng lăn xả vào wái mà... lùm vàng, lùm đồ lia lia. Gã thấy tui dám nhào vô “phạm vi nguy hiểm” như thế, hết sức lo lắng, luôn miệng chỉ chớ: “Nhi tránh ra xa, đừng đến gần quái, nó cắn chết đấy“.

Sau nhiều lần khuyên can mà tui vẫn cứ trơ trơ mắt ếch, đem tấm thân mỏng manh như làn khói lam chiều lăn vào “tử địa”, Gã vô cùng ngạc nhiên, ko hiểu nổi sao tui lại làm thế, Gã buộc lòng phải hỏi: “Sao Nhi ko đứng ở ngoài cho an toàn, sao cứ đến gần wái ko thế?”

Tui rất chi ngây thơ, xoe tròn đôi mắt nai tơ nhìn Gã: “Ta đến gần để canh wái vừa chết, vàng vừa wăng ra, ta lùm cho nhanh!”

Nghe thế thì Gã cũng đành chấp tay lạy tui luôn: “Trời ơi, vàng của Nhi có ai giành đâu. Thì cứ đứng xa wái đi, chừng nào nó chết hăng đến nhặt cũng được mà“.

: “Hic, ta nôn lắm, ko đợi được đâu, sao người cứ cản ta ko vậy, muốn gì đây hả?”

Cái này phải gọi là “vừa ăn cướp vừa la làng”, nghiêm nhiệm cướp trắng công lao và thành quả lao động của người ta, thế còn chưa chịu biết thân biết phận, còn ngang bướng to tiếng rồi giận dữ với “ân nhân” của mình. Kiểu này thì tui cũng phục tui luôn, lắc đầu và bó tay trước chính tui.

Chưa kể đến những lần tui đứng im bất động 1 chỗ, Gã xách chùy lăn xả vào wái, rồi nhìn trước nhìn sau, ko thấy tui đâu, Gã lại lăn xả xách chùy đi kiếm. Bỗng thấy tui ngồi thừ người trên lưng ngựa, vẻ mặt rất ư là đăm chiêu, ra bề suy toán cái gì đó ghê gớm lắm. Gã ân cần & nhẹ nhàng hỏi han (dĩ nhiên phải nhẹ nhàng rồi, Gã chỉ cần dùng icon nổi giận với tui thôi sẽ ngay lập tức nhận lấy hậu quả vô cùng tang thương, vì vậy, câu đầu câu đuôi lẫn câu giữa, lúc nào cũng phải “dịu dàng & nhẹ nhàng” khi tiếp chiến cùng tui. He he, tui thấy tui giỏi ghê, phải khen 1 tiếng mới được): “Nhi làm gì mà lại ngồi đây? Sao ko đi theo ta?”

: “Trời! Người ko thấy 1 đồng đồ xung quanh ta à? Ta đang sắp xếp lại hành trang sao cho ngăn nắp, để có thể chứa hết số đồ này“.

Gã: “Ặc ặc, Nhi nhất đồ có chữ xanh thôi, bỏ mấy thứ chữ trắng ra đi“.

: “Ta biết chiến chữ xanh chữ trắng rồi, bạn ta chỉ cho ta biết rồi, nhưng chữ nào bán cũng có tiền cả, làm sao mà bỏ được. Thôi, người lùm dùm ta mấy thứ này đi, để ta về thành bán đồ. Sau đó, ta lên, người wăng ra cho ta lùm tiếp. À, đợi ở cổng nha!”

Gã chỉ kịp hic và phải luôn “Uh, Nhi đi nhanh nha!” (chứ Gã dám phản nản à?)

Khoảng thời gian chờ tui về thành bán đồ và chờ tui hồi sinh sau khi bị tử thần dắt đi (khoảng thời gian này coi bộ ko ít đâu nha, vì tui rất dễ ngủm củ tỏi, cũng như vì tui rất khoái đem vật phẩm đi đổi vàng mùr), nếu là 1 ai khác, chắc kẻ ấy ko đủ kiên nhẫn để mãi ngồi tại cửa động Xi Vưu mà chờ mà đợi. Nhưng với Gã thì lại khác, nếu ko có tui, thì Gã sẽ ngoan ngoãn cầm dùi tại cửa động để đợi chờ (ko chừng ngay cửa động Xi Vưu còn sót lại mấy cái rễ đã mọc của Gã vá).

Động Xi Vưu luôn gắn liền hình ảnh hung hăng & dữ tợn của tui đối với Gã. Và tui cũng biết rõ, mình rất vô lý và kỳ quặc khi cứ ức hiếp Gã hoài. Nhưng chẳng hiểu sao, tui rất thích gây khó dễ và làm dữ với Gã. Còn Gã thì lại rất ngoan ngoãn tiếp nhận cách đối xử rất ư ngang ngược của tui. Và cứ thế, Gã - Xi Vưu - Tui đồng hành cùng nhau, bước qua bao nhiêu thăng trầm của sóng gió vô lâm..

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Du sơn ngoạn thủy - Dương liễu ru lòng

Tui đến với vô lâm như 1 cuộc dạo chơi ko hơn ko kém! Vì sau mỗi lần ướt đầm thân ngựa do phải chạy tới chạy lui trong động Xi Vưu, thì những làn gió mát rượi, những cảnh đẹp quyến rũ lòng người luôn là sự lựa chọn hảo hảo nhất của tui và Gã. Nói trắng ra là “luyện công thì ít còn thưởng ngoạn thì nhiều”. Gã đã 10x nên cũng ngán cây lắm rồi! Còn tui thì ko ham hồ chuyện quyền lực, cũng ko mơ làm vô lâm cao thủ (chỉ mong lên được 80 để cưới Chiêu Dạ, mơ được 90 để học Băng Tâm Tiên Từ cùng bầu bạn với nàng tiên lạnh băng ấy), nên chơi nhiều luyện ít cũng là lẽ thường tình trong nhân thế.

Sau 1 buổi vào động cây cực nhọc, Gã lại quay ra hỏi tui: “Hôm nay đi ngắm cảnh tiếp nhá. Nhi muốn đi đâu đây?”

: “Ặc ặc, ta đâu rảnh chiện trong vô lâm này mà người hỏi ta? Người sống trong này lâu như thế, phải biết nên dẫn ta đi đâu chứ? Hỏi ta làm gì!”

Gã: “Hoa Sơn đi rồi, Thanh Thành sơn cũng đi rồi. Để xem nào... Vậy, hôm nay đi đảo Đào Hoa nghen!”

: “Cái gì? Đảo Đào Hoa à? Người có bị làm sao ko thể? Phải đến cấp 50 mới được đi đảo, ta mới có 2x, làm sao mà đi?”

Gã vừa bẽn lẽn, thẹn thùng như cô gái mới lớn, rồi lí nhí: “Ai nói cho Nhi biết là phải 50 mới đi đảo Đào Hoa được?”

: “Trời đất! Bộ người ko biết hả? Ta cũng ko nhớ ai nói nữa, hình như ta đọc được ở đâu đó trong vô lâm này thì phải, hic, làm sao ta nhớ nổi, nhưng đại khái là phải 50 mới được đi đảo. Mà lạ lùng ghê nhá, người sống trong này lâu như thế (sắp thành tinh rồi, nếu thích thì bình phương tinh cũng ok lắm), làm đến chức bang chủ luôn rồi, vậy mà điều kiện tối thiểu để đi Công Thành chiến lẫn Đào Đào Hoa, người đều ko biết gì cả? Bị sao thế? Chạm đây à?”

Gã lại tiếp tục gãi gãi đầu (chắc lâu rồi chưa giặt tóc nên cứ sờ sờ mó mó tóc hoài chứ gì?), e thẹn, lắp bắp: “Thực sự, ta cũng ko biết chiện đó. Nếu vậy chờ đến khi Nhi được 50 thì ta đưa Nhi đi Đào Hoa Đảo nha. Còn bây giờ, ta ko biết phải đưa Nhi đi đâu nữa cả, hic”.

Đàn ông con giai gì mà chưa chi đã “hic”, nói 1 hồi nữa chắc “hu” luôn quá, ướt chèm nhẹp rồi nè, eo ơi kinh! Rồi với tốc độ cộng trừ nhân chia lia lịa diễn ra ko ngừng nghỉ trong bộ não xinh xắn của tui bỗng xẹt qua 1 lựa chọn quá sức đúng đắn, tui bèn dịu dàng, nhỏ nhẹ, thủ thi với Gã: “Ta vào VLTK 1 phân cũng vì bài viết Xanh Ngát Liễu Dương Châu, cho nên ta muốn đến Dương Châu để xem liễu nơi đó xanh đến độ nào, có xanh như trong bài viết đã diễn tả hay không?”

Như 1 kẻ bị hà bá lời xuống đáy sông để làm tội tở, Gã hớn ha hớn hờ như bắt được cái phao cứu vớt đời mình: “Được được, vậy bây giờ chúng ta đến Dương Châu để xem liễu nhá!”

Với sự ma đưa đường, Gã đưa lối, rốt cuộc tui cũng hiển hiện đáp xuống cạnh nàng Tiền Hiểu Chân bên bờ hồ Dương Châu nước xanh biêng biếc, liễu xanh tựa ngọc, 1 khung cảnh quá sức hữu tình ấy nhỉ? Trong khi tui đang ngắm soi mấy cái cây có gốc to đùng, lá xanh rù xuống như ve vãn với gió, thẹn thùng với mây, Gã lại thẹn thẹn thùng thùng, tay xách nách mang, lí nhí lí nhí: “Chiếc áo này tặng Nhi nè, mặc vào thử xem có thích ko?”

Ặc ặc, chiện gì thế trời? Áo quần gì trong này nữa, đúng là vẽ chiện, mùr ko biết áo gì đây ta, của gười cho mà ko lấy thì phí quá, đại gì ko nhận chứ, he he, trúng mánh to rồi...

Tui lúi ha lúi húi thay đổi xiêm y để xem chiếc áo này hay ho chỗ nào, mà Gã lại có vẻ “tốt bụng” đem tặng...

Úi gười ơi, một màu hồng đậm ơi là đậm và mát ơi là mát... hic, chắc những cơn gió kia ko thêm bị động chịu sự ve vãn của dương liễu nữa, chúng lại bắt đầu chủ động ve vãn tui hay sao á... áo gì mà ko mặc còn ấm hơn (khi ko mặc trang phục thì char vẫn được mặc định mặc quần áo đẳng hoàng và ấm mùr)... Thì ra là Khấp Địa Quần - 1 cái tên nghe cũng ý vị ghê hén!

Thấy tui vác chiếc áo “mỏng manh như làn khói” đó vào, mắt Gã mở to rồi hỏi hã: “Nhi thích ko? Áo đẹp ko?”

Dù sao Gã cũng có lòng mua áo tặng, mặc dù mình ko ưa chiếc áo này lắm, nhưng chẳng lẽ lại phán 1 câu xanh rờn: “Áo xấu wắc, ko thích tí nào!”

Cho nên, tui đành nghen ngào, tức tưởi, vuốt lòng gãi: “Uh, cũng được, cũng hay hay”. Đứng nãy giờ mỏi cả chân, tui mới mon men tìm chỗ nào sạch sạch 1 tí để an tọa. Chắc nhìn những hành động đó nên đoán được tui định làm gì, nên Gã mới vội vàng, hét lớn: “Đừng... Nhi đừng ngồi!”

Hết sức lầy làm ngạc nhiên vì thái độ dở người của Gã, tự nhiên ko cho người ta ngồi là thế nào? Ăn gan trời hay sao lại dám cấm cửa ta hả? Ngay cả cái việc ngồi của chính ta mà cũng ko cho ta được thực hiện là sao? Càng cấm thì ta càng muốn thực hiện, ta ngồi nè, làm gì được ta nào? Nghĩ là làm, tui liền an tọa ngay trước mặt Gã như khiêu như khích. Bỗng ặc ặc, ngồi chưa kịp nóng thêm, tui vội nhảy cẫng lên, chỉ chóc: “Trời ơi, kiểu ngồi gì quái dân vậy? Hic hic, kỳ wáaaa”.

Gã cũng đỏ chín cả người, vội vàng phân minh: “Ta đã nhắc rồi, tại Nhi tự ngồi thôi nha, ko phải tại ta đâu”.

Quê ơi là quê, tự nhiên lại hớ hênh trước mặt Gã như thế, thẹn như cả người luôn á, hic hic. Nhưng bây giờ lỡ rồi, chẳng lẽ lại đi thay áo khác (dậy thì hơi phũ phàng trước tấm lòng bị mối găm của Gã wá, cư xử thế cũng hơi kì)? Mà hồng lễ, Gã an nhiên ngồi vuốt râu, còn mình lại đứng chôn chân 1 chỗ làm cây cảnh à? Ấy thế là với sức thông minh trời ban, tui vội len vào giữa những gốc cây xum xoe lá, rồi ngồi quay lưng về phía gã. Quá xá là điệu kẻ luôn!

Đang ngồi tán chuyện rất chi là hứng thú, nào chiến bang Xi Vu, nào cảnh ngang dọc giang hồ, nào những điều trái tai gai mắt vấp phải trong thế giới truyền kì này thì... bỗng... 1 tên đại hán râu ria tua tủa, bắp thịt cuộn cuộn, nhìn dáng vóc có vẻ rất “trâu”, chễm chệ trên lưng bạch mã, thúc ép bạch mã phải lê từng bước nặng nhọc (với sức nặng của tên đồ tể này thì chắc chú ngựa tội nghiệp kia bị gãy mấy cai xương sườn rồi á) bò đến cạnh nàng Tiễn Hiểu Chân, rồi hát hăm, cất giọng rất chi là côn đồ: “Ê! Hai đứa mày ngồi đây làm gì vậy?”

Gã nghe hỏi thế thì cứ im lìm, ko nói lời nào, còn tui thì tuy bức mình lắm nhưng cũng ráng giả hên mà lặng im. Tên đồ tể kia vẫn ko chịu buông tha, cứ xấp lại gần tui mà... tán: “Em đi theo anh đi. Ngồi với nó làm gì, làm vợ anh đi.”

Trời thần, đất lở ơi, trơ trẽn đến thế là cùng... Tui lại rất ghét những kẻ thích trò treu hoa ghẹo nguyệt, mở miệng là “anh anh em em”, nghe muốn nổi sảy (trong lòng cứ lăm bầm: “Nhóc con! Không chừng nhóc chỉ đáng làm em út của chị, vậy mà dám hỗn láo với chị thế à? Đồ con nít ranh!”). Vì vậy, lửa giận cháy phừng phụt, ta nghiêng răng ken két: “Khùng à? Làm ơn để yên ta nói chuyện!”

Gã thì vẫn cứ im lìm bất động (ko biết có phải vì gió mát quá nên gã ngủ gật luôn ko nhỉ?), còn tên râu ria thì cứ được nước lấn tới, buông nhiều lời treu ghẹo khó nghe. Giận quá, giận quá mà, tui liền hét lên: “TaKiem! Giải quyết tên này đi!”

Đến lúc này thì Gã mới chịu động đậy rồi chậm rãi lên tiếng: “Ra ngoài thành làm 1 trận đi!”

(Thực sự, tui ko hiểu, tại sao gã lại im lặng đến cảm như hén trước những gì diễn ra, chờ đến khi ta “ra lệnh” thì gã mới chịu nhúc nhích? Hay là gã đang cố tình ngồi chờ xem tui sẽ cư xử như thế nào trong những tình huống thế này? Hoặc đang thử thách xem thử tui có thực hiện được lời ràng buộc với gã: “Ta rất ghét những cảnh chém giết. Cho nên, đi với ta thì ko được đánh nhau, nếu ko thì đừng có trách”)

Đến nước này thì thực sự tui... lại run! Tui sợ gã... đánh ko lại, rồi lăn đùng ra chết, nếu thế thì... trời ơi trời ơi... mình vừa hại người lại hại... mình rồi. Hic, tự nhiên trong lòng lại muốn ngán cản...

Nhưng... đã muộn rồi... Gã và tên đồ tể kia kéo nhau ra ngoại thành Dương Châu để thi thố tài năng. Còn ta thì lủi thủi chạy ra ngó trong tâm trạng lo sợ, phấp phồng...

Gã đã làm tui đứng tim khi “dặn dò” đối phương: “Người cứ đánh trước đi. Ta đứng đây cho người đánh đó!”

Ui giời ơi, khủng hả trời? Cùng song đấu, tui còn sợ gã lăn đùng ra trúng gió, còn đảng này gã lại dám ngang nhiên đem thân mình ra làm bao cát cho người ta tập dợt. Gã ăn gì mà “khôn” thế trời, hic hic...

Thế nhưng, mặc tui suy nghĩ và lo sợ đến thế nào, cuộc tập dợt của 2 gã nam nhi nhiều chí vẫn cứ diễn ra như 1 tấn trò đời trước mắt tui.

Tên đồ tể thì cứ cầm đầu cầm cổ mà đập lia lịa vào mình gã... Tui thì ngồi trên lưng ngựa mà run... Còn gã thì cười khi khi, rồi nhạo: “Môi tay chưa nhóc?”.

Chờ đến khi tên đồ tể thực sự “môi tay” rồi, thì gã mới trợn mắt, xách 2 quả bong bóng đập tên râu ria 2 phát... rầm rầm... thế là tên râu ria đã hồn lìa khỏi xác, hồn bay đến rương chứa đồ của 1 thành thị nào đó...

Gã dọn dẹp xong chiến rắc rối ko đâu vào đâu này, thì liền quay sang nói với tui: “Yếu mà lão! Nhi thấy đấy, mình ko muốn ra tay mà cũng đâu có được. Giang hồ hiểm ác lắm! Từ giờ, Nhi ra đường phải cẩn thận...”

Chứng kiến những gì diễn ra trước mắt mình, tui hết sức ngỡ ngàng và buộc mình phải chấp nhận một điều mà tui chưa từng nghĩ tới, rằng: “Gã thực sự rất mạnh!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Mai hoa hội tụ - Tứ quái xum vầy

Tui rất sợ cảm giác đơn độc, cảm giác 1 mình lặng lẽ, lủi thủi giữa 1 thế giới ko quen biết ai (mà gã thì ko phải lúc nào cũng có thể hiện diện bên cạnh tui), vì vậy, tui đã lên maihoatrang để lôi kéo mọi người vào Tung Sơn cho có bầu có bạn, để lâu lâu còn họp hành đàn hát, tán chiến mưa gió thất thường, bão tố trái ngang cùng tui cho vui cửa, vui nhà.

Rốt cuộc, sau bao khó khăn, nhọc nhằn, năn nỉ, i ôi cũng đã lôi được nàng Nguyệt Thu và đệ đệ Hữu Hảo Kiếm vào núi Tung Sơn để cùng tu... hủ với tui.

Khi biết tin NguyệtThu chịu quá bộ đến Tung Sơn, tui vô cùng khoái chí, dấu sao cũng chứng tỏ là mình có tài “dụ người”, mình cũng có sức hút với... nữ nhân lắm chứ bộ. Ngay khi NguyệtThu đủ lớn để “ra đời”, lần mình vào giang hồ để ngược xuôi với bão tố phong ba, nàng ấy đã ko hề “ngần ngại” mà gõ cửa nhà tui rầm rầm, réo gọi í ới: “Ta đủ tuổi để đi Xa Phu rồi. Nàng ơi, bây giờ phải làm gì đây?”

Tui nghe thế thì hớn hờ ra mặt, miệng cười he he, vội vàng đáp lời: “Nàng chờ ta 1 chút, để ta hỏi TaKiếm xem sao.”

Thế nhưng, vừa enter thì bị ngay dòng chữ đỏ chót đập vào mắt: “nguyetthu ko có trong VLTK, xin bạn vui lòng liên lạc sau”.

Tui cứ type liên tục, rồi enter liên tục, rồi... liên tục bị mấy dòng chữ đỏ chát, quái đản đó nhảy xổ vào người xia xói. Chờ ơi, hôm nay VLTK bị điên hay sao vậy? Rõ ràng, NguyệtThu đang nhắn tin cho tui rành rành, sao lại dám gạt tui rằng nàng ấy ko có trong VLTK? Tưởng tui là đứa con nít 3 tuổi, dễ bị dụ thế à? Vừa bực mình vì tự nhiên phải gánh lấy sự gạt gẫm của VLTK, vừa bối rối vì bị NguyệtThu la hét ỉn ỏi, nghi ngờ tâm lòng trung nghĩa này. Vì vậy, tay chân tui luống cuống, đầu óc tui mờ mịt, ko biết phải làm sao để thoát khỏi tình cảnh khốn khổ này nữa. Mồ hôi rịn ra cả người, thần kinh căng thẳng tột độ...

Trong tình thế nguy nan đó, tui liền cầu cứu đến trí tuệ thông thái của mình, bắt bộ não của mình hoạt động 24 hình/s. Xẹt xẹt qua mấy phát, tui liền liếc mình chọn giải pháp này xem sao:

“/NguyệtThu Nàng chờ ta 1 chút, để ta hỏi TaKiếm xem sao.”

Enter 1 phát, mấy câu chữ đó vội mọc cánh, bay cái vèo đến bên NguyệtThu ngay tắp lự. Đến lúc đó, tui mới à được 1 cái nhẹ nhõm: “Thì ra trong VLTK, mỗi nick đều được phân biệt cận kề từ chữ in đến chữ hoa. Hèn chi ta nói chiến với nguyetthu này giờ mà ko được.”

Tui thì muốn NguyệtThu cùng lên Xi Vưu lụm đồ xịn về bán cho mau phát tài, nhưng gã lại định ninh mà phán: “NguyệtThu chưa cỡi được ngựa, nếu bắt NguyệtThu chạy bộ lên Xi Vưu thì ko biết ngày nào tháng nào mới đến.”

Nghe cũng chí lý, quả thực động Xi Vưu là 1 nơi gà gáy khi ho, nằm ngoài vùng phủ sóng của nền văn minh đô thị, nằm tuốt luốt ở cái hóc hẻm xa tít tận mây mù, tui cỡi ngựa mà còn đi lâu ời là lâu mới đến, nếu bắt NguyệtThu chạy bộ thì tội nghiệp đôi chân ngà ngọc đó quá. Ấy thế là, tui chợt nghĩ đến Thiên Tầm tháp, nằm gọn lọn trong lòng Đại Lý, chỉ cần Xa Phu 1 phát là đến được ngay, ko cần phải đi đâu xa cho mất công. Và, Thiên Tầm tháp là bãi đáp của sự lựa chọn cuối cùng cho bộ ba nhí nha nhí nhố này.

Vừa thoáng thấy bóng NguyệtThu thụt thò nơi cổng Thiên Tầm, tui đã vội vàng nhảy xổ vào bình phẩm ko kịp nghỉ tay: “Trời ơi! Hết đồ đẹp để mặc rồi à? Sao tự nhiên mặc đồ ni cô xác ướp thế này.”

NguyệtThu chỉ biết e thẹn, cúi mặt ve ve nép áo: “Kệ ta! Nga Mi thì mặc thế này là đúng rồi.”

: “Thôi, nàng đừng có xạo. Ta thấy mấy cô Nga Mi mặc mấy bộ đồ đỏ chát, hở trên, hở dưới đó thôi. Bộ nàng muốn tu thiệt à? Mặc áo khác đi, mặc áo khác đi mà...”

Dù tui có hét lòi đơ dọa lẫn khuyến khích van xin, nhưng NguyệtThu vẫn lòng dạ sắt đá, cương quyết giữ nguyên tình trạng nâu sòng kia như khiêu như khích tui. Rốt cuộc, tui đành bó tay trước chiếc áo nâu sòng xấu mù kia.

Từ ngày kết bạn với Hắc Liệt Mã thì hầu như tất cả mọi hành động nhảy nhót ăn chơi của tui toàn diễn ra trên lưng chú ngựa rùa này (dĩ nhiên là phải ngoại trừ những lúc ngồi thiền để ngắm cảnh rùi), thế nhưng, biết rõ NguyệtThu chưa cỡi được ngựa thì tui còn lòng dạ nào để nàng ấy chạy bộ 1 mình?

Ấy thế là, tui đã hạ mã để có thể cùng chạy loạn xạ ngẫu với NguyệtThu. Trong khi đó, gã lại ngang nhiên dám leo lên con Địch Lô mà chạy tới chạy lui như diễu hành trước mặt nhị vị nữ nhân miệng hét ra lửa này (đúng là gan to tay trời, chưa thấy quan tài thì nhất quyết ko chịu đồ lệ mù). Nhìn thấy cánh trái tai gai mắt đó, tui ko nén được lửa giận đang âm ỉ nổ tung trong lòng, vội vàng hét lớn: “Người có mau xuống ngựa ko hả? Người ko thấy ta và NguyệtThu phải chạy bộ sao hả? Người nghĩ thế nào mà lại cỡi ngựa trước mặt 2 cô nương đi bộ hả? Ko có mắt nhìn à”.

Bị tui nã 1 tràng pháo như thế, gã lại vừa xuống ngựa vừa đáp lễ bằng giọng lầy lầy hờn hờn: “Hic, người ta có ngựa đẹp mà lại ko cho người ta cỡi. Bắt công gì đâu á!”

: “Bắt cái đầu người á! Xuống ngựa mau, xuống ngựa mau.”

Một Nga Mi, một Thúy Yên lon ton chạy ngang chạy dọc, náo loạn cả Thiên Tầm. Tui thì một mặt hết lòng trấn an NguyệtThu nên kiên trì đập quái đến chừng nào có thể cỡi ngựa được thì sẽ rước nàng về dinh liền (tức là rước nàng ấy lên Xi Vưu cùng hủ hí với tui đó mà), một mặt chỉ chồm 8 đến trời đất nghiêng ngửa với NguyệtThu luôn (1 bà 8 cũng đủ làm đảo lộn cả căn khôn, thử nghĩ xem, nếu 2 bà 8 mà gặp nhau thì long trời lở đất cũng là chiến dễ hiểu mù).

Mặc dù say sưa tán chiến ko ngừng tay, tui vẫn ko hề lơ là nhiệm vụ cao quý Lượm tất tần tật những gì rơi ra sau sự ngã xuống của bọn quái Thiên Tầm. Nhưng... NguyệtThu thì chỉ mãi chạy theo 8, chứ ko chịu nhứt bất cứ thứ gì rơi ra. Mà tui thì... ko thích thế tí nào. Có cạnh tranh mới có tiến bộ chứ, với lại, làm sao tui đành lòng lượm 1 mình, rồi để NguyệtThu nhìn thòm thềm mà già lờ như thế kia chứ? Với sự hào hiệp bẩm sinh, tui quyết định lên tiếng để an định lòng NguyệtThu: “Nàng lượm vàng cùng ta đi. Đừng có ngại, cứ lượm đi.”

Để rồi nhận lại sự đáp trả rằng: “Nàng cứ lượm đi, ta ko lượm đâu. Ta đang luyện Nga Mi ở Hoàng Sơn, ta vào Tung sơn chỉ để chơi với nàng cho vui thôi.”

Trên đời này, tui rất ko ưa những sự “từ chối”, càng từ chối thì tui càng nằng nặc làm ngược lại sự từ chối đó. NguyệtThu nhất quyết ko lượm, còn tui thì nhất quyết ép NguyệtThu phải lượm, còn đe dọa: “Nàng mau lượm đi. Ko lượm là ta ko vui, ta giận bây giờ.”

Hic, rốt cuộc, tui đã chiến thắng vinh quang, nàng ấy đã vừa miễn cưỡng lượm vừa khóc thút thít trong sự ép buộc của tui. Nhìn thấy cảnh đưa qua đẩy lại “lượm và ko lượm” giữa 2 nàng tiểu yêu cực kì hung mãnh, gã bon chen nhảy vào chia phần: “Cho ta lượm với, cho ta lượm với.”

Vừa nghe thế, tui đã vội liếc xéo 1 cái cực kì sắc bén, hàm hồ lên giọng: “Đây là vàng của ta, nghe chưa hả, vàng của ta, ai cho ngươi lượm hả? Lo đập quái đi, đừng có xía vào chiến của bọn ta ghen chưa.” (Thực sự là tui ngang ngược hết chỗ nói luôn. Rõ ràng là vàng của gã mù, zậy mà tui vẫn có thể ngang nhiên đổi trắng thay đen, cướp đoạt trắng trợn giữa ban ngày ban mặt như thế. Nhiều khi nghĩ lại, tui cực kì khâm phục khả năng trá trở của mình quá xá). Còn gã thì chỉ biết: “Hic, ko cho lượm thì thôi!” (nghe ngoan ngoãn ra phết nhỉ?)

Sau hôm nào loạn Thiên Tầm thì đệ đệ Hữu Hào Kiếm cũng bon chen vào Tung Sơn, đội lột char nữ Ngũ Độc cùng cái tên cực kì duyên dáng nhusuongnhutuyet. Lần đầu tiên nhìn thấy đệ ấy, tui đã quát toáng lên: “Trời ơi trời ơi, đàn ông con trai sao lại chơi char nữ? Đệ có bị sao ko hả?”

Với bộ dạng của nhusuongnhutuyet, đệ đệ hớn hờ cười te toét (mà ko hề biết xấu hổ trước lời bắt bẻ của tui): “Đệ thích chơi char nữ cho đẹp!”

Nó đã trả treo trắng trợn như thế, chẳng lẽ tui lại tung vó ngựa đập cho nó dẹp lép à? Vì vậy, tui đành ngậm ngùi chấp nhận hình dạng nhi nữ yếu như hổ như báo của nó mà ko biết phải dọa nạt gì hơn. Và dĩ nhiên, với khả năng của 2 kẻ chưa cỡi được ngựa, thì Thiên Tầm vẫn tiếp tục làm nơi tung hoành của bộ tứ yêu quái này. Khác hẳn hoàn toàn với NguyệtThu, cô Ngũ Độc nhusuongnhutuyet có 1 lòng tham rộng vô bờ bến. Cô à ko hề ngần ngại lượm tuốt tuột những gì mà đáng ra là... của tui. Điều đó cũng ko có gì đáng phải bàn, vì tui cũng luôn năn nỉ NguyệtThu lượm vàng đấy thôi. Do đó, nếu cô nàng Ngũ Độc này có rần rật mà tranh ăn với tui, thì càng khiến cho tui vui vì có sự cạnh tranh quyết liệt, càng thôi thúc tui mau lẹ trong việc thu góp tiền bạc hơn. Nhưng đáng giận 1 chỗ là... nhóc đó lượm giỏi quá, lượm chuyên nghiệp quá!

Từ khi có nhóc thì tui hầu như ko làm ăn gì được cả, tui vừa thấy vàng rơi ra, chưa kịp bôi dầu vào chân để dzọt đến lượm, thì vàng đã nằm gọn lộn trong bao tải của nhóc rồi. Tui ko lượm được thì tui càng tức, càng tức thì tui càng quyết tâm phải lượm cho bằng được.

NguyệtThu nhìn điệu độ xịt khói của tui, thì vội vàng nài nhusuongnhutuyet: “Đệ đừng giành với nàng ấy nữa, để cho nàng ấy lượm vàng với.”

Vừa nghe được “tắm lòng” của NguyệtThu thì tui tức muốn nổ đom đóm luôn. Trời ơi, tánh tui si diện và tự ái như thế, làm sao chấp nhận được cái việc người ta nhường cho mình? Phải cạnh tranh công bằng, tuyệt đối ko chơi trò nhường nhịn lấy lòng kia!!! Vì thế, tui giậm chân phành phạch: “Ko cần đâu! Mạnh ai nấy lượm đi, ko cần nhường đâu!”

Sau câu phát ngôn đầy uy lực đó thì nhusuongnhutuyet càng hăng say lượm hơn, ko cần nể nang bất cứ ai cả, hề thấy là lượm, ngay cả những đồng vàng nằm sát bên tui mà nhóc cũng ko tha. Nhìn vào cái túi trống rỗng của mình, tui giận quá, mới... giờ trò chơi xấu, tui cứ cho rằng vì mình chậm chân nên ko lượm kịp, vì thế, đã nhảy vọt lên ngựa mà chấp nhusuongnhutuyet chạy bộ, xem thử lần này, ai sẽ là người nhanh chân nhanh tay hơn? Thế nhưng, đau lòng thay, đau lòng thay, kết quả cũng ko có gì khả quan hơn chút nào. Nhóc đó chạy bộ mà vẫn lượm giỏi, lượm khỏe hơn tui nhiều.

Nhìn thấy sự thất bại ê chề đó, tui tức muốn ọc máu tươi. Tức ko chịu nổi, tui phi ngựa mà vẫn chậm hơn nhóc lợi bộ là thế nào? Sao kì quái thế hả trời? Trong lòng đã thấy nản nản về tài năng của mình rồi, tui mới quay vội đến đồng vàng đang chóc chóc ngay chân mình, nhưng tiếc thay, đó là vàng của tên quái nhân nào đó (chứ ko phải của gã) nên tui lượm ko được. Cô nàng nhusuongnhutuyet thấy tui nhào vào, thì cũng bon chen nhảy xô vào ăn hôi như đê trên... gan tui. Ấy thế là, cuộc chiến giữa 2 ti đệ giành nhau mấy trăm lượng đã diễn ra vô cùng ác liệt. Bên ngoài vòng chiến, Gã và NguyệtThu nhìn thấy cảnh dờ cười dờ khóc đó thì vội đứng lại ngó xem, NguyệtThu thì cười hí hí, còn Gã thì nhăn mặt nhăn mày làm trò khi, rồi phán: “Chị em 2 người thôi đi. Có mấy trăm lượng mà cũng giành, làm ta mất mặt quá.”

Nếu là lúc thường thì gã đã bị lãnh mấy nhát vì câu nói gan cùng mình đó rồi. Nhưng vì tui sợ nếu type chửi gã thì đồng vàng kia sẽ lọt vào tay của cô nàng Ngũ Độc, thế là, tui nghiêng răng nghiêng lợi, cố nhịn mà quyết tâm lượm cho bằng được đồng vàng này, tui nháp chuột lia lia, ko ngừng tay, nháp đến mòn chuột luôn. Và, kết quả là... tui vẫn ko tài nào tranh nổi tài năng lượm lật quăn tuyệt của nhusuongnhutuyet.

Tui... tui tức muốn ngất xỉu! Không phải tui tức vì ko lượm được đồng nào dân túi! Không phải tui tức vì thắng đệ đệ dám láo mà đi tranh ăn với tui! Mà tui tức vì sự bất tài vô tướng của chính mình. Từ ngày vào Tung Sơn đến giờ, tui chẳng làm gì ngoài việc rèn luyện khả năng lượm vàng, lượm vật phẩm. Tui ko cần phải tự đánh quái để luyện công, cũng ko cần giết người để luyện kĩ năng PK, mà tui chỉ chú tâm rèn luyện 1 chiêu duy nhất: Bôi Dầu Vào Chân Để Lượm Cho Nhanh!

Ấy vậy mà, công phu duy nhất của tui lại thất bại ê chề trong tay 1 đứa nhóc mới có 1x. Tức ko chịu nổi! Đến lúc hiểu ra sự thất bại thảm hại này, tui liền dậm chân thình thịch: “Ko luyện công nữa, ko luyện công nữa, ta đi ngắm cảnh đây, Hoa Sơn!”

Hai chữ Hoa Sơn là tui tung tin cho gã biết, để gã còn biết đường mà đi dỗ ngọt tui hả con tức này chứ.

nhusuongnhutuyet vừa thấy tui dửng dưng nổi giận rồi TDP 1 phát thì vội nhắn tin lia lia: “Ti đừng giận đệ mà. Đệ lượm được có mấy vạn thôi. Đệ chia cho ti một nửa nè, đừng giận đệ mà, hic hic.”

: “Ko cần! Đệ cứ giữ lấy đi! Đó là công sức của đệ mà!”

....

Tại Hoa Sơn, gã nhìn thấy lửa đang phừng phụt lan tỏa xung quanh tui, như muốn thiêu đốt vạn vật xung quanh, thì vô cùng ngán sợ, vội dụ ngọt: “Thôi mà, đừng giận nữa, ta đền lại cho nàng là được chứ gì?”

Vừa nghe thế, tui vội múc lạnh nước tạt lấy tạt để vào chính mình để mau chóng dập tắt lửa, mặt mày lạnh lùng (thực ra là đang cố nhịn cười), chậm rãi thốt: “Mau giao dịch đi! Còn chờ gì nữa mà đứng đó?”

Kết quả là 10 vạn của gã dập tắt được cơn giận của tui! (Mãi đến giờ, tui vẫn ko nghĩ là cơn giận của mình chỉ đáng giá 10 vạn?)

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Thế giới võ lâm - Muôn vẻ muôn màu

Từ ngày NguyệtThu vào Tung Sơn thì tui luôn thấy có điều gì đó hơi khác lạ về phía nàng ấy. Tui thấy nàng ta thường nhìn Gã bằng ánh mắt rất lạ! Mặc dù, miệng nàng 8 với tui ko ngớt lời, nhưng đôi mắt kia lại ko dành cho tui, mà cứ chia về phía Gã hoài hoài. Không chỉ dừng lại ở thế, mà những khi vắng Gã thì nàng cứ nhìn tui bằng ánh mắt buồn buồn xa vắng, rồi luôn miệng hỏi han: “Chẳng nào TaKiem online vậy? Sao giờ này mà vẫn chưa thấy TaKiem đâu?”.

Những câu “wan tâm” kiểu ấy của NguyệtThu làm lòng tui tan nát thành từng mảnh vụn. Nội cái việc nhận ra tia nhìn khác thường của nàng ấy đã khiến tui sôi gan sôi máu rồi. Huống hồ chính tui phải cay đắng chứng kiến những lời hỏi han, ân cần của nàng hướng về Gã. Trời ơi! Làm sao tui chịu nổi cảnh ngang trái này đây trời! Tui... tui bắt đầu thấy ghen ghen... Vừa ghen vừa nuối tiếc cho nàng NguyệtThu mà tui từng theo tán trong 1 thời gian dài đáng đáng.

(Xin phép được ngừng chiến Võ Lâm tại đây để tán mạn về thời thơ ấu giữa cô nàng NguyệtThu và volinhhiepnpu trên mảnh đất maihoatrang.com)

Nhớ khi xưa, khi cô bé Lãnh Nguyệt Thu mới vừa tập tễnh, chân ướt chân ráo tạt vào maihoatrang xin tá túc. Lần đầu tiên nhìn thấy cái danh wá xá tuyệt của nàng (có 1 sự trùng hợp rất đáng iu! Tui từng đề nghị cô em gái tạo nick Lãnh Nguyệt trên diễn đàn vietkiem.com, cho nên vừa gặp nàng Lãnh Nguyệt Thu thì trong lòng đã nảy sinh cảm giác thân quen khác lạ. Vì tui rất mê trắng và cũng vì tui say đắm cái lạnh của nàng trắng, nên 2 tiếng Lãnh Nguyệt thực sự rất ấn tượng với tui. Có lần, cô bé Lãnh Nguyệt của tui được người ta gán cái mác “trắng ướp lạnh” nghe... đã ghiền dễ sợ luôn. Nói dài dòng nãy giờ, thực ra ý của tui muốn nói là, tui thực sự rất ấn tượng với 2 tiếng Lãnh Nguyệt. Và nàng Lãnh Nguyệt Thu ko những chỉ là “trắng ướp lạnh” bình thường mà còn là trắng ướp lạnh hảo hạng của mùa thu...), tui như sét đánh ngang tim, trong lòng nổi máu tình nghịch. Thế nên, chăm chỉ mài cối mài chày, quyết tâm tán nàng đến khi nàng ngã gục thì thôi.

Tui còn nhớ, cái bài tán tình ngày đó của tui rất ư là tình cảm suốt ruột, lâm li bi đát, trong đó có đoạn: “Lãnh Nguyệt Thu à! Ta vừa thấy nàng thì đã biết cuộc đời này ko thể rời xa nàng được. Bây giờ, ta chẳng mong muốn gì hơn, chỉ khát khao 1 điều duy nhất. Đó là được ăn cùng mâm, ngủ cùng chiếu với nàng. Chỉ cần được như thế, dầu bắt ta đau khổ cả đời, ta cũng chịu được.”

Tui vẫn còn nhớ như in sự phản ứng quyết liệt của NguyệtThu ngày đó. Nàng ta điếng cả hồn vì ko tưởng rằng có 1 tên mặt dày như thế, dám nói toàn những điều gần đở như thế. Ấy thế là, nàng ta phùng mang trợn má, nhào ra định bầm bầm tui thành từng mảnh vụn rồi quăng xuống ao làm mồi nuôi cá. Nàng ấy càng giận dữ, càng nghiêng răng nghiêng lợi kèn kẹt thì tui càng thích thú, càng thêm dầu vào lửa, càng mặc sự tán tỉnh, trêu ghẹo.

Cô em gái bé bỏng (cô bé đã dụ tui vào VLTK bằng cách cho xem câu chuyện Xanh Ngất Liễu Dương Châu đó) đứng ở ngoài ko chịu được nữa, mới nhảy vào can gián: “Lữ Du (nick của tui trên diễn đàn maihoatrang. Nghe manly ko nào? Tui rút ra từ 4 chữ Lữ Khách Du Hành vì tánh tui vốn thích làm 1 kẻ lữ khách xuôi ngược khắp sông hồ mù) tí ti là nữ nhân mà! Tí ấy chỉ ghẹo Lãnh cô nương thôi. Chỉ là đùa thôi mà!”.

Và cũng từ đó, cách xưng hô “nàng - ta” & “ta - nàng” giữa NguyệtThu và tui cứ lần quần như thế mà ko tìm ra lối thoát.

(Bây giờ, chúng ta tiếp tục câu chuyện trời ơi đất hời đang diễn ra trong võ lâm nữa nhé.)

Đến khi tui ko thể nào chịu nổi cách quan tâm quá mức khác thường của NguyệtThu dành cho Gã, nên tui đã muối mặt mà đeo bộ mặt ko biết xấu hổ, cố gắng vận động 12 thành công lực của Tra Khảo Công Phu, miệng nhe răng cười hehe để trấn át tinh thần, rồi dày mặt mà tra vấn NguyệtThu: “Nàng và tên kia có chuyện gì vậy? Sao ta thấy nàng cứ hỏi han về gã hoài thế? Quan tâm quá hén?”

Câu trả lời mà tui nhận được làm tui muốn... ngã nhào xuống ghế vì bất ngờ đến ngớ ngẩn cả thần hồn lẫn thần tính. Nàng ta nhìn tui 1 cách e thẹn, tay ve ve nếp áo (nhìn điệu bộ này càng khiến tui ứa gan hơn, chắc là có tình ý gì đây nên mới chơi trò đồ mặt thẹn thùng chứ gì?), rồi từ tốn mà phân trần: “TaKiem hứa tặng ta 50v nếu ta vào Tung Sơn chơi với nàng. Mà ta chờ hoài ko thấy vãng đâu, nên ta mới hỏi thôi!”

Ui giờ ơi, chiến chỉ có xiu xiu như thế mà khiến mình muốn vỡ tim, bể đầu vì phải suy đoán lung tung, đoán già đoán non đến lộn tung phèo luôn.

“NguyệtThu ơi là NguyệtThu ơi, hóa ra nàng cũng mê vàng ko kém gì ta. Vậy mà lúc cùng luyện công, ta bảo nàng cứ lụm vàng đi thì nàng nhất quyết ko chịu lụm. Giấu đầu lòi đuôi rồi nhá!”

Tui nhìn nàng mà cười khằng khặc, cười đến chảy cả nước mắt (thực ra, hồng phải tui cười NguyệtThu, mà chẳng wa, tui cười cho 1 mớ suy đoán vớ vẩn của tui mà thôi. Suy đoán gì mà sai tề le, hồng buồn cười mới lạ. Uống công làm người ta ghen mấy bữa giờ:T); Còn nàng ấy nhìn tui bằng ánh mắt e ngại đến lạ lùng (chắc trong bụng nàng đang chửi thầm “Wái! Bà làm gì mà cười dzữ dzậy trời? Cười gì mà dzô dziên phát sợ luôn”). Sau khi cố gắng trấn an thần kinh và cố gắng nhịn cười, tui liền thò thè bên tai nàng như 1 làn gió nhẹ mang đây sức sống tươi trẻ vào 1 buổi sáng mùa xuân: “Nàng ra rương chứa đồ, ta ứng ra 50v để đưa cho nàng trước. Còn về phần TaKiem thì cứ để ta đòi cho.”

Thế là, 50v ra đi ko hẹn ngày trở về, hic. Thực ra, tui cũng ko tốt gì đâu! Tui chỉ định bỏ ra 50v, rồi sau đó bắt Gã phải trả lại trên 50v để kiểm lời chút đỉnh (cho vay còn tính lãi cơ mừ). Hic, mặc dù gã đã tặng tui nhiều vàng, cũng như cho nhiều KNB để nạp acc, nhưng chưa bao giờ, gã trao tận tay tui 50v rồi nói: “Ta trả nàng 50v mà khi trước nàng ứng ra lo cho NguyệtThu nè”.

(Nick trên diễn đàn volam.zing.vn hiện giờ của cô nàng NguyệtThu là Sissi. Wăng cáo nàng ta 1 tí để bà con cô bác có dịp “bôi bác” nàng ta tới bến luôn. Ai biểu làm người ta hao mất 50v chi, phen này phải trả thù bằng cách... đá đều mới được)

Cuộc đời lèo đèo theo chân Gã dọc ngang khắp động Xi Vưu, giúp tui nhận được nhiều bài học lạ lùng mà tui ko nghĩ rằng mình có thể học được.

Thử sẫm soi câu chuyện sau đây 1 tí nhé:

- “Em chào bang chủ ạ!”

- “À! Chào!”

- “Bang chủ dạo này khỏe ko?”

- “Ừ, khỏe! Đang luyện công!”

Tui thấy bọn họ chào hỏi nhau cũng vui vui, nên tui cũng tí tòn nhe rằng, bon chen vào vớt vát: “Chào bạn!”.

Mặc dù tui ko ngót nhe rằng cười tươi tỉnh, ko ngót “chào bạn! chào bạn”, cũng như tui sợ rằng tên bang chủ Xi Vưu kia mê nói chiến nên ko thấy lời chào của tui, cho nên, tui cứ chạy vòng vòng trước mặt hắn mà chào đến... mỏi cả tay. Nhưng hắn nhất quyết làm ngơ lời chào hỏi đầy thân tình này, chỉ biết cầm đầu cầm cổ 8 với tên bang chủ dờ người. Hắn 8 đã đòi thì vớ: “Tạm biệt bang chủ! Chúc bang chủ luyện công vui!”, rồi bỏ đi 1 nước, ko thèm đoái hoài đến nửa lời chào hỏi tình nghĩa của tui.

Trời ơi! Sao cái tên Xi Vưu kia khinh người quá vậy? Tui thì hết lòng coi mở với hắn, hết lòng vì tiêu chí “Tứ hải giai ti đệ”, vậy mà hắn lại cứ khinh khinh liếc tui bằng 1/4 con mắt như thế. Tức quá, tức quá mà. Tui tức quá mà ko biết phải làm sao nên liền đồ mặt giận dữ với Gã:

: “Sao tên Xi Vưu vừa rồi chảnh thế? Mặt hắn bị bồ lệch ăn rồi hả? Sao ta chào hắn đến mỏi cả tay. Vậy mà, hắn ko thèm đáp lại lời chào của ta là sao?”

Gã cười cười rất chi nham nhở: “Ai biểu nàng ko nói với hắn, rằng nàng là người yiu của ta. Chỉ cần nàng nói thế thì hắn sẽ chào hỏi nàng thôi.”

: “Người yiu cái búa á! Ta ko có nói đùa ghen chưa! Ta ko hiểu tại sao hắn có thể bất lịch sự đến thế, tại sao người ta chào hắn mà hắn ko chào lại? Đâu phải hắn ko thấy câu chào của ta đâu. Rõ ràng hắn thấy rành rành cơ mà”.

Gã: “Giang hồ là thế đấy! Đẳng cấp quyết định tất cả! Vì nàng yếu hơn người ta nên lời nói của nàng ko có trọng lượng.”

: “Như thế là rất bất lịch sự! Lịch sự tối thiểu của 1 con người là khi được người ta chào hỏi thì mình cũng phải chào hỏi lại người ta chứ? Làm sao có thể khinh khinh như tên vừa rồi được!”

Gã: “Đây là giang hồ, là nơi mà sức mạnh quyết định tất cả. Nàng ko nên mang những qui tắc ngoài xã hội mà ứng dụng vào nơi này.”

: “Tại sao lại có sự khác biệt như thế chứ? Giang hồ hay xã hội thì cũng như nhau cả thôi. Tại sao bất cứ ai chào ta, ta đều tươi cười chào hỏi lại được, mà tên lúc nãy lại ko làm được chứ?”

Gã: “Đâu phải ai cũng như nàng đâu.:T”

: “Mệt quá! Ko nói nhiều nữa! Bây giờ, người khác thế nào thì mặc kệ, nhưng riêng người ko được như thế. Phải hứa với ta là nếu có ai dù cấp bậc thấp hơn người mà chào hỏi người trước, thì người cũng phải tươi cười, hớn hờ mà chào hỏi lại cho phải phép nhé. Nhớ đó ghen!”

Gã nghe thế thì cứ im lặng, ko nói gì, cho nên tui cũng ko biết, có phải những lời tui nói chui vào tai trái rồi lọt ra tai phải của gã ko nữa? Mà thôi, mỗi người có 1 cách sống, 1 kiểu ứng xử đặc trưng của mình, hãy để gã tự quyết định cách đối nhân xử thế của chính gã. Chứ tui làm sao dám bon chen vào thế giới riêng của gã chứ.

Cũng từ bài học này đã khiến tui sinh ra chứng “cảnh giác” với những kẻ level cao hơn mình. Cũng từ giây phút đó, tui rất ngại nói chuyện với những ai.. cấp bậc cao hơn mình. Và cũng gần như hạn chế tối đa cái việc bắt chuyện với những ai “cấp cao” hơn mình, vì rất sợ mang tiếng “thấy sang bắt quàng làm họ“. Giang hồ... giang hồ là thế thật sao???

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Phụ Chương : Xi Vưu Bang – Chú đại bàng lêu lổng!

Sau 1 chặng đường dài dòng, lụm thuộm kéo dài 12 hồi, tiểu mị xin được ngừng lại tại hồi 12 một tẹo để... nghỉ giải lao bằng 1 phụ trương nhỏ. Dĩ nhiên là cuộc hành trình của cô nàng Thúy Yên chuyên môn bị wái cần ko kết thúc nhanh chóng đến thế, 12 hồi kia chỉ mới là phần Sơ Nhập Giang Hồ, cuộc đời của nàng Thúy Yên này còn nhiều, nhiều chuyện buồn cười đến ngớ ngẩn. Nhất định sẽ tiếp tục mài bàn phím để hầu quý vị độc giả gần xa.

Xin dành riêng bài viết này hướng về các huynh đệ tí mị - những người đã, đang và sẽ vào sinh ra tử cùng bang Xi Vưu, quyết chí lập thân để khẳng định mình. Tội yêu Xi Vưu bang và dĩ nhiên, luôn mong muốn được cùng mọi người góp tay lay tỉnh Xi Vưu sau 1 giấc ngủ quá dài. Hãy bình tĩnh, hãy thức giấc đi, Xi Vưu ơi... Bao nhiêu người ngóng trông... bao nhiêu người chờ đợi... Dậy đi Xi Vưu...

Gã là bang chủ Xi Vưu bang, nghe có vẻ oai ghê nhĩ? Bất bang chủ của 1 bang hội cũng có chút tiếng tăm, cứ xách 2 cái bong bóng to đừng chạy long nhong trước Hắc Liệt Mã chậm như rùa (phải gọi là ngựa rùa vì tốc độ của nó đáng để bị phán là bò chứ thể gọi là chạy được), nghỉ lại thấy mình cực kì oai vệ chứ bộ.

Những câu như “chào bang chủ”, “bang chủ đi luyện công đấy à?... cứ bị bắt buộc phải nghe hoài. Gần như là bị bắt buộc phải tiếp xúc với bang chúng Xi Vưu. Cái bang mà... ghét ko chịu nổi! Tui luôn nói với Gã: “Bang Xi Vưu của người toàn những người chảnh. Ta ko ưa bang của người tí nào cả.”

Gã cứ khà khà mà đáp: “Thì ta cũng chảnh nên bang Xi Vưu do ta sáng lập ra cũng phải chảnh như ta chứ.”

Nghe Gã trắng trợn trả... treo như thế, tui cũng đành trợn mắt lừ Gã, chứ còn biết làm sao được nữa?

Đang lẩn tẩn đập quái để tui được hưởng điểm kinh nghiệm và thỏa chí lụm vàng, thì bỗng Gã đứng im lặng, rồi lên giọng:

Gã: “Nàng chờ ở đây 1 chút nha. Ta có chuyện trong bang cần giải quyết.”

: “Thế người đi đâu mà bắt ta chờ?”

Sau 5,7 giây ngập ngừng, Gã đã mạnh dạn rú rê: “Hay nàng lên Hoa Sơn đi, bang Xi Vưu đang họp ở đó. Thôi, ta đi trước đây!”

“Ồ, họp bang hội chắc đông vui náo nhiệt lắm hén. Ta chưa bao giờ tham gia 1 cuộc họp bang nào cả, hay là nhân cơ hội này nghĩa 1 chút để mở mang tầm nhìn dậy.”

Thế là, cô nàng hiệp nữ đã làm lùi kéo con Hắc Liệt Mã bò đến Xa Phu để ứm ba la hiện ra Hoa Sơn. Chú ngựa rùa của nàng ta vừa đặt móng cồm cộp xuống Hoa Sơn, chưa kịp khô mồ hôi thì Gã đã bảo: “Nàng đến Kim Sơn chương môn nhân nha. Mọi người sẽ họp ở đó.”

“Đúng là phiền phức! Họp chỗ nào mà chả được. Bày đặt họp chỗ này, nhóm chỗ nọ, bày đủ trò để đẩy ai người khác. Đúng là xấu xa vô tội vạ mà!” - Nghĩ thì nghĩ thế, chứ lờ mờ đến đây rồi, chẳng lẽ lại về tay ko?

Lại khổ cực ị ạch bò đến bên Kim Sơn chương môn nhân. Quang cảnh hỗn loạn với những tiếng gào thét ầm ầm nổ ra ầm ập đến lưng bùng cả tai. Kê hét, kê hò, kê la, kê chửi... đủ trò quái quỷ đã diễn ra tại nơi cò ko thêm gáy, khi ko thêm ho này. Thiệt là ko có qui củ gì mà, náo loạn đến ko còn ra thể thống gì nữa.

Trong tình trạng ầm ầm đó, Gã cứ bình thản ngồi tọa thiền trong sự nín lặng đến độ tưởng Gã bị á khẩu rồi chứ. Chỉ là tưởng thôi, chứ Gã ko á khẩu, vì Gã vừa thấy tui lục tục bò tới, thì vội lên giọng ko trầm mà đục ngầu: “Nàng ngồi xuống đi. Ngồi tại đây này!”

Như 1 con mèo con ngoan đến phát sợ, tui đã mon men xuống ngựa để... xích lại ngồi gần Gã mừ xem náo nhiệt. Rồi... rồi chuyện gì đã xảy ra nhĩ? Tui vừa ngồi xuống, chưa kịp chửi rủa câu nào thì bỗng 1 hung thần ác bá to ulynh hiện hiện ra trước mặt tui. Tên hung thần ấy xách cái gì trong tay, tui cũng ko kịp ngó, chỉ thấy rầm 1 phát, tui đang gục mặt bên ruộng chứa đồ.

Hết sức ngỡ ngàng và ức uất đến nghẹn cả người. Mãi đến bây giờ, tui vẫn còn nhớ như in cái nick của cái tên chết tiệt ấy. Hần ta chính thị là - =KangTa= (dĩ nhiên là trong lúc hỗn loạn như thế, làm sao tui biết hẳn là ai, chỉ sau khi bình tâm lại, mò mẫm vào sổ Cửu Nhân mới biết tên tuổi của tên ngạ quỷ đó).

Tui đang làm lùi và sput sùi vì cái chết oan mạng vừa rồi, Gã lợc cợc gửi tin lia lịa.

Gã: “Hic, cho ta xin lỗi, cho ta xin lỗi. Tại trong bang đang có chuyện nên anh em nóng quá. Ta xin lỗi nàng nha, xin lỗi nha.”

”Grừ, cái bang khốn kiếp, những kẻ tham gia cũng khốn kiếp. Ta ko làm gì mà cũng đập ta cho được. Khốn kiếp, khốn kiếp wá mà.”

Nếu lúc đó, tui mà mạnh mẽ thì đã vác đao lên Hoa Sơn xẻ thịt cái tên khốn kiếp kia để phơi khô cho nắng găm rồi. Hic, chỉ vì thân mình yếu như sên, phải ngậm đắng nuốt lệ tui hờn thù, chứ biết làm sao được hờ trời? (huhu, sao tui thương tui quá).

Mặc Gã xin lỗi kiểu gì đi nữa, tui cũng ko thèm trả lời, đánh chết người ta rồi xin lỗi là được à? Mà cái tên khốn kiếp kia ra tay, sao tên đó ko xin lỗi? Mặc gì đến Gã mà Gã xin chứ?

Áy vậy là, tui đã làm lủi cưỡi Hắc Liệt Mã hướng về Phi Thúy hồ ở Đường Môn mà bầu bạn với cóc & cá sấu. Vừa luyện công vừa tức, càng nghĩ càng tức, càng tức càng chịu ko nổi. Đến khi quá buồn chán vì cảnh vật tĩnh mịch đến hiu quạnh, tui đã ko nói ko rằng, nhảy rầm 1 phát lên ngựa, rồi lại hướng về Hoa Sơn thẳng tiến.

Gã vừa thấy tui thì đã vội lo loa cảnh cáo: “Mọi người đừng đồ sát votinhhiếpnu nha. Đừng đồ sát votinhhiếpnu nha!!!”

Chắc lúc đó, Gã đã vô cùng hớn ha hớn hở khi thấy tui quay lại. Dĩ nhiên là phải mừng rồi, cứ tưởng bà chủ này chơi trò giận dỗi, từ đây ko thèm hành hạ Gã nữa, đột nhiên, bà lại ngoan ngoãn mang xác đến đây, coi như là bà ko còn giận nữa rồi, đồ phải năn nỉ, sướng ghê!!!

Ngồi ngóng chiến 1 hồi, rốt cuộc cũng hiểu đôi chút của sự hỗn loạn này. Thì ra là vì chiến PT, rồi ko PT nên khiến khongdematem bị die, cho nên cái kẻ bị die đó bảo rằng mọi người xem thường mình, vì vậy, nhất quyết rời khỏi bang Xi Vưu, chứ ko cam tâm sống cuộc đời tù nhục, bị người khác xem thường. Một bên đòi rời bang, 1 bên thì... xúm lại năn nỉ đừng rời bang..

Trời đất ơi, chiến bé như hạt bụi như thế mà cũng làm rầm rầm cho lớn chiến. Mà cái tên -=KangTa=- kia chắc trong đầu bị mất mấy chục noron hay sao á. Chứ cái chiến bé tẹo tèo tèo như vậy, mà cũng nổi khùng đi đập chết 1 cô bé dễ thương, xinh xắn, hiền lành như votinhhiếpnu. Quá là hấn ta ko còn nhân tính, mới đi hành động điên rồ như thế nữa. Hoặc giả, bản chất của hấn ta là 1 tên đồ tể khát máu chẳng?

(Xin 30 giây quảng cáo cho giọng ca của danh ca đương thời *Ta_kiem*: “Có thương nhau thì về Xi Vưu... í a í a...”)

Mối ân oán giữa tui và bang Xi Vưu ko chỉ ngừng lại ở sự trả giá bằng 1 sinh mạng cao quý kia. Mà đoạn đường oán hận còn chông chênh dài dài ờ thì tương lai sau cái chết oan nghiệt ấy.

Sau những lời mời mọc và dụ dỗ, cuối cùng nàng NguyệtThu cũng quá bộ ghé chơi Tung Sơn. Những cuộc tán chiến dài dòng, lê thê lếch thếch giữa 2 cô nàng lăm chiến nhiều lời đã mặc kệ quái vật, mặc kệ sống chết, cứ đều đều ra rả như cái radio dùng pin nhãn hiệu gì mà En... với tiêu chí “liên tục liên tục” diễn ra ko ngừng nghỉ.

Gần chí bên công hun đúc cho NguyệtThu mau ăn chóng lớn, đến khi nàng cười được ngựa, liền vội vã lôi kéo vào Xi Vưu động để lượn vãng với tui cho có bạn. Đang tán chiến trời trăng mây gió với NguyệtThu, bỗng lại ầm 1 phát, lại lủi thủi thấy mình hiển hiện ra trước mặt ông lão giữ rương. Cũng ko hiểu vì sao mình lại phải ở nơi này, mọi việc diễn ra quá chớp nhoáng. Bình tĩnh nghĩ lại mới chợt nhớ, lúc đang hăng say tán chiến, bỗng có 1 cái bóng xẹt qua bên cạnh mình, ấy thế là mình ngã cái rầm xuống ngựa, còn cái bóng kia dzong mất tiêu, ra đi ko hẹn ngày về. Vội vội vàng vàng, lật sổ Cừu Nhân, thấy cái nick vàng khè +Lam_Chan_Huy+ chễm chệ và ngang nhiên nhảy ra là.

AAA, cái tên này láo thiệt, ăn ko ngồi rồi, hết chiến làm nên giết người chơi như thế à? Nổi giận bùng bùng, tui dốc hết lời day nghiền và kết tội Gã:

: “Người bảo vệ ta cái kiểu gì thế này? Bảo vệ kiểu gì lại để người ta giết ta như thế hả?”

Gã: “Hic, đã bảo nàng đừng để Chiến Đấu mà.”

: “Chiến đấu là thế nào? Ta đâu có biết. Người mau tìm giết +Lam_Chan_Huy+ để trả thù cho ta đi. Phải giết hấn mới được.”

Gã: “Hic, hấn chạy mất tiêu rồi. Biết đâu mà tìm.”

: “Thế lần sau gặp hấn, người phải giết hấn nhá.”

Gã: “Ừ, ừ, mau lên đây lại đi.”

Bò lên gặp NguyệtThu trong sự giận dữ vì cái chết oan ức kia, NguyệtThu cứ nhìn nhìn rồi chêm vào: “Nàng đừng để chế độ Chiến Đấu, hãy để Luyện Công cho an toàn”.

: “Hic, ta đâu có biết đâu? Ta có bao giờ bật qua Chiến Đấu đâu? Mà làm sao biết mình đang ở chế độ nào vậy?”

Ko hiểu lúc đó, Gã và NguyệtThu tận tình giải thích cái kiểu gì, mà rốt cuộc tui cũng chẳng biết cái mô tê gì về mấy cái chế độ quái quỷ đó. Mãi về sau này, người chơi kể bên mới tận tình chỉ: “Khi 2 thanh kiếm song song và cùng hướng thì đó là Luyện Công. Khi 2 thanh kiếm song song và ngược hướng thì đó là Chiến Đấu. Khi 2 thanh kiếm chéo nhau thì đó là Đồ Sát.”

Tui biết chắc, Gã đã hứa lèo là sẽ đồ sát +Lam_Chan_Huy+ để rửa thù giúp tui. Chứ Gã sẽ ko bao giờ đi đồ sát kẻ đó cả. Vì... mãi gần đây, trong 1 cuộc long nhong, tui bỗng gặp lại kẻ thù ấy mang trên đầu dòng chữ Xi Vưu... Hừ, thì ra lại là bọn xấu xa bang Xi Vưu!

(Xin 30 giây quảng cáo cho giọng ca của danh ca đương thời *Ta_kiem*: “Có thương nhau thì về Xi Vưu... í a í a...”)

Ôi, chắc tui mang cái nợ tiền kiếp với Xi Vưu, cho nên cả cuộc đời yếu đuối tởn này, toàn gặp cảnh dở khóc dở cười, đau lòng đến thất dạ với Xi Vưu bang ko hà. Vẫn còn nhớ như in cái ngày tối sủa ấy, Gã đang chăm chỉ làm tên dốt ngựa cho tui khắp động Xi Vưu, bỗng chiến sĩ speed_max nhảy bổ ra chào hỏi hết sức thách thức:

Speed_max: “Bang chủ ơi! Đánh nhau vài chiêu chơi nào.”

Gã: “Hehe, được thôi! Thích thì chiêu!”

Tui vốn rất ghét cảnh đánh nhau, vì vậy, vô cùng chướng tai gai mắt trước cảnh 2 con khi nhảy lon ton quơ tay quơ chân bẹo má, sờ vai nhau. Cho nên, tui cứ chạy theo bị bỏ: “Thôi nào, thôi nào, đừng có đánh nhau mà, đừng đánh nhau mà.”

Tên speed_max vô cùng xấu xa nhìn tui còi cọc: “Dám can hả? Can nè, can nè.”

Miệng hần bảo “can nè” thì tay hần dụng vũ khí búp tui 1 nhát. Máu tui tụt đến hơn nửa, mặt mày tái xanh, tui vội đứng im re, ko dám hó hé gì, dồn hết sức lực để... bom máu. Chờ khi máu đã đầy bình, da dẻ đã hồng hào trở lại, tui bèn dùng đũa trộn lỏi đĩnh: “Sao dám đánh ta hả? Tên xấu xa kia, xấu xa, xấu xa...”

Gã thoáng thấy mặt mày tui lửa đỏ hùng hực thì vội bày trò mua chuộc lòng người: “Ê ê, ko được đánh em yiu của ta ghen chưa. Không được đụng đến nàng ấy ghen chưa”.

Chiến sĩ gan cùng mình speed_max vẫn xem những lời găm giữ của tui cũng như lời đe dọa của Gã như nước chảy mây trôi, miệng cười toe toét đến quai hàm “Chửi nè, đe dọa nè...”

Thế rồi, hic... hần quát tui 2 phút, hồn tui lìa khỏi xác mà thơ thẩn giữa chốn Phượng Tường dập dề người qua lại. Trời ơi, sự thể đã đến nước này thì dĩ nhiên, lòng tui còn nóng bỏng hơn cả Hỏa Diệm Sơn. Mặt mày tui lâm lỉ, lê từng bước chân nặng như thép nguội, bỏ lên động Xi Vưu để quyết 1 phen sống chết với tên xấu xa speed_max kia.

Ngay tại cửa động, một màn kịch vô cùng náo nhiệt diễn ra trước mắt tui:

Gã luôn miệng bị bỏ, nước mắt nước mũi tèm nhem: “Hu hu, dám đánh chết em yiu của ta. Ta phải trả thù cho em yiu, phải trả thù cho em yiu. Ta đánh chết người để trả thù cho em yiu.”

Còn về phần speed_max cũng thê lương ko kém, tay không ngừng chống trả “sự trả thù” của bang chủ mình, còn miệng thì méo xẹo: “Hic, cho anh xin lỗi, cho anh xin lỗi, đâu có ngờ em yếu đến thế. Mới đánh có 2 nhát đã ngùm rồi.”

Nghe hần “xin lỗi” kiểu đó, tui càng nóng mặt: “Đồ xấu xa, ta mới có 3x, còn người chắc cũng 9x rồi. Ấy vậy mà dám đập ta 2 phút. Ta phải trả thù, tên xấu xa kia, quyết 1 phen sinh tử với người, thù này quyết trả...”

Nghe lời đe dọa của tui, speed_max vô cùng hoảng hốt, vội vàng phóng lên Chiều Dạ... chạy mất tiêu. Dĩ nhiên tui chả dại gì bỏ qua, bèn nhảy lên lưng Hắc Liệt Mã dốc sức rượt theo. Tốc độ 12 so với tốc độ 22 thì thế nào nhỉ? Dĩ nhiên là chả bao giờ đuổi kịp tên xấu xa đó rồi, huhu, lại thêm 1 cái chết oan uổng nữa.

Tui rượt ko kịp speed_max, đành phải lùi thui quay về tìm Gã. Đôi mắt rực lửa của tui nhìn gã như muốn thiêu trụi tên Thiên Vương cục mịch này.

Tui vừa liếc vừa găm giữ: “Tại sao ta thấy 2 người bọn người đánh nhau quá trời luôn, mà ko thấy ai chết hết dzậy?”

Gã cười hi hi, mặt đỏ ửng như cô thiếu nữ lần đầu hẹn hò với tình lang: “Hai bọn ta đều dùng chiêu binh thường để đánh nhau. Cho nên, dẫu đánh đến sáng mai, cũng không ai ngã gục cả.”

Nghe lời lý giải hết sức thiệt thà của Gã, càng khiến tui bầm gan tím mặt, lòng tôi hậm hực: “Hừ, thì ra Gã và tên speed_max vừa diễn 1 vở kịch cho ta coi. Chứ thực lòng Gã đâu có muốn trả thù cho ta như lời Gã kêu gào ‘phải trả thù cho em yiu, trả thù cho em yiu’. Hừ, tên này xạo ghê! Từ nay không nên tin Gã nhiều wá, kéo có ngày, Gã cho vào Lệ Xuân viện thì tiêu từng một đời hoa”.

(Xin 30 giây quảng cáo cho giọng ca của danh ca đương thời *Ta_kiem*: “Có thương nhau thì về Xi Vưu... í a í a...”)

Chiến đau lòng của tui chưa chịu kết thúc tại đây, mừ còn lăm nổi bi ai nữa kia. Như thường lệ, vẫn đang buông mình lẩn thẩn giữa động Xi Vưu thì đạo sĩ thú daobatkhađao lon ton bò ra, hú: “Wao! Bang chủ thử với đệ vài chiêu đi nào.”

Gã: “Thúi đó hả? Nhào vô!”

Thế là, 1 Thiên Vương, 1 Vô Đương bật đồ sát mà vòn nhau như mèo vòn chuột! Tui chỉ biết đứng bên ngoài réo vào: “Trời ơi là trời, đi luyện công đi, đừng có giỡn nữa mà...”

Hai kẻ đó hình như điếc đặc hay sao á! Không hề nghe thấy lời phàn nàn vô cùng thấm thiết bi ai này, mà ngược lại, còn “giỡn” dữ dội hơn. Giỡn 1 hồi thì hồn cô Thúy Yên 3x lại bay vèo vèo đến bên ông lão giữ rương nữa.

Vô Đương vốn là sát tinh của Thúy Yên, cho nên, dẫu đứng ngoài lược trận nhưng tui vẫn bị “dính đạn” của Thiên Địa Vô Cực như thường, hic. Mặt mày

phiền nào, tui lại tiếp tục vác thân đến động Xi Vưu đầy xúi quẩy này. Và vở kịch ngày xưa vẫn tiếp tục diễn tiếp. Gã và tên đạo sĩ mũi trâu vô lý nhau cầu xé rất chí là hung bạo. Đi guốc vào bụng Gã cộp cộp nên tui quá hiểu vở kịch này rồi, vội liếc xéo 1 đường sắc bén: “Thôi! Đừng có diễn kịch nữa! Đánh đến tết cônggô cũng chẳng có tên nào die. Ngừng tay đi!”

Đạo sĩ thúi mặt mày đầy vẻ sám hối, ăn năn: “Hic, xin lỗi em, anh ko cố ý, xin em bỏ lỗi cho.”

Tui ngao ngán nhìn lão đạo sĩ: “Ủ, biết rồi, biết là lão ko cố ý giết ta. Ta die chỉ vì ngoài ý muốn thôi. Ta không trách đâu, coi như chuyện này chưa từng xảy ra vậy.”

daobatkhadao: “Cảm ơn em nhiều! Cảm ơn em nhiều nhiều!”

Trong danh sách Cừu Nhân dài dằng dặc của tui còn in đậm dấu ấn của 4 chiến sĩ Xi Vưu lòng đầy nhân ái này. Thử hỏi, làm sao tui không ghét, không giận Xi Vưu bang cho được? Nhưng, tui biết là tui không hề hờn, ko hề giận Xi Vưu tí nào, mà ngược lại, mỗi lần ra đường nhìn thấy 1 kẻ lạ hoắc lạ ho, ko quen ko biết, hề trên đầu mang đồng chữ Xi Vưu thì lòng tui bỗng nảy sinh 1 cảm giác thân thương, quen thuộc. Kể từ đó, tui đã biết, mình đã nặng lòng với Xi Vưu như thế nào rồi.

Dẫu biết đời người lúc hợp lúc tan, xuân tàn thì hoa rụng có gì lạ đâu? Xi Vưu bang không còn hùng mạnh như ngày nào, ko còn chiếm thành, giữ dân, kẻ ở người đi, tiêu điều hoang vắng... Việc thịnh suy của 1 bang hội là lẽ dĩ nhiên, nhưng lòng tui sao cứ đắng nghét khi nghĩ đến hoàn cảnh hiện thời của Xi Vưu. Những mong các huynh tỉ đã từng dùng máu và mana (mà mình đã đánh đổi bằng vàng... lụm được) dốc tâm xây dựng bang hội Xi Vưu cho mình luôn cùng cố và kiên trì bền tâm vững chí với quyết tâm đó. Những huynh tỉ vì 1 chút hiểu lầm đáng tiếc, đã dứt áo ra đi, bỏ lại cơ nghiệp đã cùng chung lưng đấu cật mà dựng nên, hãy vì tình yêu với bang hội, tình nghĩa với bang chúng mà quay về cố hương.

Lớn nhỏ Xi Vưu luôn rộng lối chào đón sự quay về của các huynh tỉ! Hiện Xi Vưu luôn mở rộng đại môn mừng mừng rỡ rỡ chào đón những anh hùng hiệp nữ đạt 9x trở lên cùng chung tay xây dựng lại cơ nghiệp Xi Vưu đôi đôi vững mạnh, vạn kiếp bất di. Những anh hùng, hiệp nữ tọa tu núi Tung Sơn nếu có nhu cầu xin vui lòng liên hệ với 1 trong những vị sau: *Ta_kiem*, daobatkhadao, thiên_xu_xanh, hoasattathan, vanphonghp, battyvuong...

(Xin 30 giây quảng cáo cho giọng ca của danh ca đương thời *Ta_kiem*: “Có thương nhau thì về Xi Vưu... í a í a...”)

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Biện kinh tử thủ - Hồng nhan đắm lệ

Tối nay Gã xông pha chiến trận để giữ thành Biện Kinh. Ko biết lần này là Chiến Thủ hay Tử Thủ đây trời? Chắc sẽ có người dõi mắt chờ báo tiếp từ trận chiến này. Biện Kinh thật loạn lạc... Dẫu đã có chủ nhưng chắc vì chủ ham mê rượu chè, mãi say bóng hồng nhan nên ko giữ nổi yên bình cho nơi này chăng?

Chỉ vì muốn giám sát địa hình Biện Kinh, ít ra cũng biết cái nơi chiếm giữ của bang Xi Vưu mặt mũi ra làm sao, thế là, tui lặng lẽ cười Hắc Liệt Mã lần lần chạy ào đến Biện Kinh để thám thính. Vừa đứng ngay trên cầu, sát ngay 2 tên vệ binh giữ cổng thành, miên man thả hồn ngắm cảnh trời trăng mây nước, phóng tầm mắt nhìn ngang nhìn dọc khắp khu vực “nguy hiểm chết người” này, bỗng... rầm 1 phát, chất độc tóa đầy người, ầm 1 cái lăn đùng ra chết weo. Ngũ Độc 6x lại nhờ Thúy Yên 3x mà đập 1 cách vô tội vạ, thực là đau lòng lắm thay, đau lòng cho giáo chúng Ngũ Độc ý giả ăn hiếp bé lắm thay, đau lòng cho tên Thái Thú thành Biện Kinh bắt lực trước loạn lạc lắm thay...

Tui... rất sợ cũng như rất ghét Biện Kinh, vì nơi này chẳng yên bình như Dương Châu liễu xanh ngút ngàn, cũng chẳng náo nhiệt xô bồ, lời buồn tiếng bán như Tương Dương sầm uất... Biện Kinh là mồ chôn của bao nhân sĩ võ lâm, là chiến trường khốc liệt cho những ai muốn tự khẳng định mình...

Mất cả buổi trời ngồi... chóng cảm suy nghĩ: “Gã bị mình ức hiếp bao nhiêu ngày trời, chưa bao giờ mình đối xử tốt với Gã tạo nào cả. Hôm nay, bang Gã giữ thành, ít ra mình cũng thể hiện 1 chút lòng thành cơ chứ? Thả dây dài câu cá lớn cơ mà! Có như thế sau này mới còn tiếp tục duy trì chế độ bóc lột của mình đối với Gã chứ, hi hi. Ủm... để coi nào... làm cách nào để lấy lòng Gã nhỉ? À... có rồi, có rồi. Lần trước Gã bảo mình nhìn lên trời để coi mấy dòng chữ chạy wa chạy lại, có cả tên của mình ở trong nữa, lúc đó mình vui wá trời wá đất, khoái chí cười cả buổi, vậy lần này mình cũng sẽ khiến Gã tìm tìm cả buổi thôi, hi hi.”

May hên là bữa đó, tui đã giữ đủ trò từ phùng mạn trọn má gằm giữ dọa nạt đến nước mắt nước mũi tèm nhem để tra khảo Gã “làm cách nào để có mấy dòng chữ nhảy múa trên trời?”. Ko biết Gã sợ tiếng gằm giữ ghê hồn kia hay ngăn nước mắt cá sấu của tui nên đã thành thật khai báo: “Nhờ dùng Thiệp nên mới có mấy chữ đó đấy. Cứ đến Tiệm Tạp Hóa là mua được thiệp hà.”

Là chuyên gia mua thổ địa phù cũng như mana, máu ở Tiệm Tạp Hóa, Hiệu Thuốc nên tui biết rõ giá cả ở đây... rẻ mạt. Mỗi món hàng chừng vài trăm đến vài ngàn lượng à, hồng có cất cổ như mấy kẻ bán hàng rong, ưa trưng cái bảng hay ngồi lê ngời lếch khắp các thành thị lớn. Những kẻ đó đúng thiệt là muốn “cắt cổ” người ta mừ. Tui từng mon men đến coi hàng của mấy kẻ ấy, vừa nhìn thấy giá niêm yết đã thấy 1 trời đom đóm, đầu óc way mòn mỏi. Bán buôn gì mà giá từ mấy chục đến mấy ngàn vạn ko hà, đúng là giết người ko thêm dùng dao thót mà, hic.

Tung tăng 1 cách khoái chí, tui vác 2 vạn đến tiệm tạp hóa để mua thiệp. Vừa gặp ông chủ tiệm, tui nhe hàm răng cực kỳ sắc bén đính kèm nụ cười tươi rói rói, chớp chớp đôi mắt hút hồn nhìn ông. Đáp lại đôi mắt nai tơ của tui là câu nói sắc lẹm: “Cần mua gì?”

Tui cười hi hi, thô thể: “Dạ, cháu cần mua thiệp ạ!”

Ông liếc xéo dò xét cũng như bình phẩm “giá trị” của vị khách quan cực kỳ nữ tính này, rồi ko nói 1 lời, lặng lẽ wăng cả mớ thiệp ra... Tui cười tí tẹo, nhào vô coi thiệp... Vừa ngó thấy 1 hàng số dài bất tận, tui tái mét mặt mày... ặc ặc... thiệp rẻ nhất cũng 20 vạn. Thôi rồi, tiêu đời rồi, đành phụ tấm lòng của Gã vậy. Phen này ko thể chúc mừng hoặc lấy lòng Gã rồi. Tui liếc xéo ông chủ, miệng lẩm bẩm: “Nhìn mặt hiền hiền thế, ai ngờ buồn bán tàn bạo ghê. Tấm thiệp bé tí tẹo mà dám bán 20 vạn. Họa có khủng mới mua á. Ông ôm 1 mớ thiệp cả chón này về ủ lên mốc lên meo cho rồi.”

Không thèm chào hỏi lão già ấy nửa lời, tui hậm hực leo lên Hắc Liệt Mã chạy long nhong khắp thành... Không hiểu sao, con ngựa wái wĩ này lại lòi tui đến Rừng Chứa Đồ, khiến tui phải tiến hành 1 cuộc đấu tranh tư tưởng cực kỳ quyết liệt.

“20 vạn và niềm vui của Gã... niềm vui của Gã và 20 vạn...”

Trợn tròn mắt liếc Hắc Liệt Mã: “Con ngựa phản chủ, Gã cho người ăn cái wái wĩ gì hay sao mà người lại tốt với Gã thế? Đồ ngựa hư, ta là chủ của người mà người ko thương ta tí nào, hu hu.”

Nước mắt chảy rờn rờn vì xót của, tui ngậm ngùi rút 20 vạn rồi quay lại lão già bán thiệp lúc nãy. Vì muốn chúc mừng bang hội của Gã đại công cáo thành nên ko cần suy nghĩ thêm 1 tẹo nào, tui liền chọn ngay thiệp Bang Hội giá 20 vạn, rồi quay ngựa cất bước trong sự tiếc của hùi hụi.

Cầm tấm thiệp trong tay, tui chợt nghĩ: “Tánh mình vụng về lăm lăm. Lỡ may đến giờ phút quan trọng cần dùng thiệp, mà mình lại ko biết cách sử dụng, dạy thì hư bột hư đường rồi!”. Thế là, tui mạo hiểm làm theo lời hướng dẫn “muốn dùng thiệp thì click chuột phải”.

Mồ hôi mồ kê thi nhau tuôn xối xả, ấy vậy mà tấm thiệp vẫn cứ tro tro, ko nhúc nhích. Vừa xót của, vừa bực mình, liền chửi rủa: “VinaGame củ chuối! Dám bán đồ dỏm để lừa 20 vạn của ta. VinaGame xấu xa! Đáng ghét, đáng giận, hu hu”.

Bỗng những dòng chữ đỏ cứ nhào ra chóa chóa khiến mắt tui cũng chóa chóa phản hồi. Tui cố gạt sạch lệ tui hờn, mở tròn mắt ngó xem Chữ Đỏ muốn nhắn nhủ gì. Vừa xem xong, há hốc mồm ngo ngác: “Bạn chưa gia nhập bang hội nên bạn ko thể sử dụng thiệp bang hội!”

Lúc ấy, tui mới hiểu, VinaGame ko phải củ chuối, chỉ có tui mới là nãi chuối thôi. Thôi thôi, ko mua ko bán gì nữa cả. Cái tên xấu xa kia làm ta mất trắng 20 vạn, chỉ vì muốn “lấy lòng” người mà ta mới khổ sở thế này. Mặc xác người! Ta ứ thêm... ứ thêm vì người mà hao tài tốn của đầu..

Mặc dù hết sức kiên định lập trường “ứ thêm vì người mà hao tài tốn của” nhưng... có lẽ lòng thương người của tui đã chiến thắng lòng tham vàng, hic, tui lại mất thêm 40 vạn để mua 1 thiệp Chúc Phúc, 1 thiệp Hoa Hồng. Tổng cộng ngày hôm đó, lần đầu tiên tui chơi sộp, tiêu 1 lúc đến 60 vạn. Ba tấm thiệp ấy ướt chèm nhẹp vì được ướp bằng 1 xô nước mắt tiếc vàng xót bạc của vị hiệp nữ trót sinh nhầm thời này.

Đang chìm đắm trong nỗi đau vô cùng tận, bỗng nhận được tin nhắn từ Gã: “Nàng đến Giang Tân đi. Ta đang ngồi ở đó chờ nàng nè.”

“Á á á, Giang... Tân? Ủi giời ơi, tên này... hí hí... tệ ghê! Sao ko chịu bàn bạc trước với người ta gì hết vậy? Làm gì gấp gáp thế? Hôm nay, bang Xi Vưu giữ thành, mà Gã lại bảo mình đến Giang Tân, hí hí, định “song hỷ lâm môn” à, hí hí. Có gì cũng phải nói trước để người ta còn sắm sửa trang phục, vào ngày trọng đại thế này thì phải điệu chứ. Ăn mặc lòi thoi đến gặp Nguyệt Lão thì còn mặt mũi gì của người ta nữa chứ. Tuy hơi bắt nạt 1 chút nhưng ko sao, có bắt nạt mới có lý thú chứ, hí hí.”

Nhìn mặt mày tui đỏ như trái cà chua vì thẹn thùng, kèm nụ cười hí hí, Hắc Liệt Mã cứ mở mắt thao láo và hình như còn lẩm bẩm: “Cô chủ này buồn cười thiệt! Lúc nãy nước mắt tèm nhem, thoát chốc đã cười hí hí khoái chí. Mà sao cô cười hay thế nhỉ? Y chang tiếng mình hí ghê”.

Ba chân bốn cẳng thúc bách Hắc Liệt Mã chạy nhanh thiệt nhanh, phi hết tốc lực để nhào đến Giang Tân. Vừa đáp xuống địa bàn Giang Tân thì thấy Gã ngồi im re gần Công Thành Quan, xung quanh còn được điểm tô bởi mấy huynh đệ Xi Vưu bang. Tui vội chảnh chọe xuống ngựa trước mặt Gã, rùi cất giọng oanh vàng: “Sao người lại ngồi đây?” (vì lúc đó cứ đinh ninh, đáng ra Gã phải đứng chờ chực bên cạnh Nguyệt Lão cơ).

Gã nhìn tui bằng đôi mắt hồn nhiên: “Ta ngồi đây để phát lệnh bài cho các anh em tối nay giữ thành. Ngồi đây buồn lăm nên rù nàng đến đây nói chuyện cho vui.” Những lời hồn nhiên, vô tư mà Gã vừa thốt ra đã khiến giấc mộng hoàng kim của tui tan vỡ từng mảnh vụn như bong bóng xà phòng. Giời ơi, Gã bảo tui đến Giang Tân đơn giản chỉ vì “rù nàng đến đây nói chuyện cho vui”, chứ ko hề muốn dẫn tui đến ra mắt Nguyệt Lão.

Có 1 chữ để diễn tả cảm xúc tràn trề của tui lúc đó: “Quê!”

Vì quá quê nên tui cứ đứng yên bất động như Từ Hải chết đứng giữa chiến trường. Lặng lẽ nhìn Gã chờ đợi từng hào kiệt Xi Vưu, rồi phát từng thẻ lệnh bài mà lòng tui tê tái...

Ngắm thấy làm kẻ quản lý bang hội như Gã thiệt là... khô! Cả 1 buổi chiều ko luyện công cũng như ko dạo chơi ngắm cảnh, mà chỉ ngồi im re 1 chỗ chán phèo, để chờ đợi từng người một, phát từng thẻ công thành một... Ôi, 2 tiếng “Bang Chủ” kia ko phải là xiềng xích trói buộc cuộc đời tự do, tự tại của những lãnh khách giang hồ ư?

Ngồi chơi với Gã được 1 lát thì... đã đến giờ đi học của tui. Gã bảo rằng: “8h bắt đầu thủ thành. Thời gian bảo vệ thành kéo dài 2h, nếu đến 10h mà phe tấn công vẫn ko chiếm được thành thì coi như chiến dịch thủ thành của phe ta thành công tốt đẹp.”

Tui nhắn nhủ: “9h ta đi học về. Ta sẽ đợi người tại cổng thành Biện Kinh. Ta sẽ chờ tin mừng thắng trận từ người.”

Tan học về, tui vội vàng online để nghe tin mừng thắng trận của bang Xi Vưu. Chạy 1 mạch đến Biện Kinh, vì quá hồi hộp chờ đợi tin tức từ chiến

trường, nên vừa thấy 1 bang chúng Xi Vưu có tên là TanChiLenh, tui đã ko ngại thân sơ, vội hỏi han tin tức: “Bằng hữu ới, kết quả giữ thành của Bang Xi Vưu thế nào rồi?”

TanChiLenh: “Thất bại rồi!”

Nghe như sét đánh ngang tai, tui cứ sợ mình nghe nhầm: “Thất bại? Tại sao lại thất bại?”

TanChiLenh: “Một mình Xi Vưu phải chống lại liên minh 4 bang khác, làm sao ko thất bại chứ!”

Khi đã biết chắc mình ko nghe nhầm, rằng Xi Vưu đã thất bại, rằng Biện Kinh ko còn thuộc quyền chiếm đóng của Xi Vưu nữa... Cảm giác buồn buồn vô tình cứ xâm chiếm khắp lòng, mắt cay cay không hiểu vì nguyên do chi...

Tui nhớ đến lời hẹn: “Ta sẽ đợi ngươi tại cổng thành Biện Kinh”.

Bèn lăm lữ, cất bước đến cổng thành! Nơi này... thật hỗn loạn! Mọi người cứ rượt đuổi nhau, dí nhau chạy lòng vòng, kẻ chửi người rủa, kẻ khóc người cười... Tui rất rất sợ! Cảm giác lạc lõng, một mình một ngựa chạy khắp khu vực hiểm nguy này để tìm kiếm Gã. Tui cứ chạy hoài, chạy mãi, vẫn ko thấy bóng dáng Gã đâu. Vừa chạy tìm vừa né tránh những hiểm nguy cứ chực chờ nhào vào mình, tui càng hoảng loạn, càng lo âu... Đã hẹn sẽ chờ tại cổng thành nên tui cứ loay hoay tại cổng thành, ko dám đi đâu vì sợ Gã sẽ đợi mình ở đây. Đến khi biết rằng mình ko còn đủ tâm trí để chạy tìm từng tấc đất thế này nữa, tui bèn PM: “Ngươi đang ở đâu vậy? Sao ta tìm khắp cổng thành Biện Kinh vẫn ko thấy ngươi?”

Gã lặng lẽ hồi âm: “Nàng đến Hoa Sơn đi. Ta đang đợi nàng tại đây!”

Tại Hoa Sơn, nhìn Gã lặng lẽ ngó mây trời, tui tự cảm thấy mình có bốn phận phải... an ủi Gã, phải làm 1 cái gì đó để Gã đừng quá đau lòng về sự thất bại này. Khó 1 nỗi là tui chỉ quen thói bất nạt, chứ ko rành khoản an ủi, cho nên cứ như con gà mất tóc khi cứ thụt thò lạp bập: “À à, có chiến này ta cần nói cho ngươi nghe nè... thật ra thì... à, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia. Dầu có thất bại cũng ko nên nản chí mà phải phấn đấu hơn nữa cho lý tưởng của mình. Huống hồ 1 mình Xi Vưu phải chống lại 4 bang, cho nên có bị thất bại cũng... bình thường mà, hic, thực ra... hu hu, ta muốn an ủi ngươi, nhưng ko biết phải an ủi thế nào nữa, xin lỗi ngươi nha, hic.”

Có lẽ cảm động trước sự ngốc nghếch của tui, nên Gã nhìn tui bằng đôi mắt dạt dào cảm xúc: “Nàng đừng quá lo lắng! Ta không sao đâu. Lần này Xi Vưu thất bại cũng là chuyện tốt. Từ ngày Xi Vưu chiếm được Biện Kinh thì anh em trong bang cứ ngủ say trong chiến thắng, mất đoàn kết nội bộ, ko còn được như trước kia. Vì vậy, hy vọng lần thất bại này sẽ giúp anh em tự nhìn lại mình, gắng công gắng sức phấn đấu vì 1 Xi Vưu hùng mạnh.”

Nghe Gã phân trần nỗi lòng của 1 vị Bang Chủ, khiến tui há hốc mồm ngạc nhiên. Từ trước đến giờ, tui cứ cho rằng Gã lỏng bông lảm, làm sao đủ khả năng để làm chủ 1 bang? Bây giờ... tui mới biết Gã có tầm nhìn xa trông rộng, biết được thế trận lúc lùi lúc tiến và... có tấm lòng đối với Xi Vưu đến thế. Bang Xi Vưu thật may mắn khi có 1 vị bang chủ hết lòng lo nghĩ cho sự an nguy cũng như tình cảm giữa huynh đệ trong bang đến thế.

Coi như những rắc rối muộn phiền đã được tháo bỏ, đã đến giờ “lấy lòng” Gã rồi. Tui bắt Gã mau nhìn lên trời, ko được chớp mắt... Hai tấm thiệp ướt đầm nước mắt của tui lững lờ bay lên bầu trời. Gã càng nhìn càng khoái chí, miệng ko ngớt cười tủm tỉm, cười he he, cười hi hi (nói chung là kiểu cười nào cũng ko thiếu phần Gã). Còn tui thì hể 1 tấm thiệp tan biến vào trời xanh thì cứ dờ người ra lảm bảm: “20 vạn ra đi ko hẹn ngày về”.

Tui tiết lộ với Gã: “Hic, ta còn 1 tấm thiệp Bang Hội nữa nè.”

Gã nhìn tui cười cười: “Nàng cho ta tấm thiệp ấy đi.”

Gã lại tung cánh thiệp Bang Hội lên 9 tầng mây để nhấn nhủ, để an định, để khích lệ lòng anh em Xi Vưu.

Tui cứ dõi mắt nhìn theo từng cử chỉ của Gã, để rồi xuýt xoa: “Lại 20 vạn nữa rồi bỏ mình.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Phụ Chương : Xi Vưu Bang – Chữ duyên chưa trọn, chữ nợ nặng vai

Viết cho các bạn đồng đạo của tôi

Có nhiều lúc tôi ngăn người tự hỏi mình vì sao lại cứ phải thấp tha, thấp thỏm lo lắng cho Xi Vưu? Vì sao nhảy cẫng lên như một thằng hâm khi Xi Vưu giành chiến thắng? Vì sao thần thờ, mất cả trí, điện tiết, cáu gắt với tất cả những người xung quanh khi Xi Vưu thất bại? Vì sao... Lắm lắm cái vì sao mà quanh đi quẩn lại cũng chẳng thể tìm đâu câu trả lời để tự thỏa mãn mình. Nhưng sâu thẳm trong con người mình, nơi rung động của trái tim được quyền phán quyết thì tôi vẫn hiểu ở Xi Vưu tôi có những người bạn ảo mà thực, hung hăng mà mềm yếu, bất cần nhưng sâu nặng, hờ hững nhưng lo lắng. Tất cả họ và cả bản thân tôi đã đến, đã đi, đã trở về, đã gắn bó mãi mãi cùng Xi Vưu chỉ bằng 2 chữ DUYÊN và NỢ.

Động khẩu Xi Vưu và mối duyên kỳ ngộ

Thấm thoát đã nửa năm có dư rồi phải không *Ta_kiem*, thien_su_xanh, daobatkhadao, gà_rừng, masieu99, caibangdanang, Thien_Nhan, OngTrum, Tai Hoang Dao,...? Nửa năm từ cái ngày mà nguyên cả nhóm PT ở cái khúc eo gần cổng vào Xi Vưu Động Khẩu chợt tắc vì sao ta ngày nào cũng luyện ở đây, ngày nào cũng chia nhau từng con điểm kinh nghiệm ít ỏi, chia nhau từng món đồ, sống chết cùng nhau giành đất luyện công,... mà mỗi đứa... một phương trời. Ai cũng có thêm một dòng chữ bang phái phía trên tên char mình mà chẳng hề giống nhau!?

Cái ngày xuất hiện mối tắc ấy cũng chính là ngày Xi Vưu bang hội khai thiên lập địa với 16 con người. Đó cũng là ngày mà mối duyên kỳ ngộ của 16 anh em khai bang đơm hoa kết trái. Đó cũng là cái ngày mà cả quần hùng võ lâm Tung Sơn bắt đầu một trận hào kiếp kinh thiên động địa.

Xi Vưu – Hòa Long: Cuộc chiến không bao giờ quên!

“Ta vốn chảnh nên Xi Vưu của ta cũng phải chảnh chứ!”. Câu nói đùa của *Ta_kiem* với ai đấy tất nhiên là điều không ngoa. Xi Vưu bang ra đời với quy định nghe cũng biết là chảnh “chỉ tuyển người từ 8x trở lên, không thêm Công thành chiến, đi giết thuê... kiếm tiền, chiếm Xi Vưu động khẩu làm lãnh địa, ai gây chiến giết không tha,...”, toàn những điều... hồng giống ai. Chảnh vì ngày ấy, ở Tung Sơn nhân tài 8x, 9x như lá mùa thu và hầu hết đều được các bang hội khác trải thảm... hoa hồng đón đi cả rồi. Chảnh vì Xi Vưu động khẩu ngày ấy tụ hội không ít cao thủ của các bang hội khác.

Hệ quả của cái chảnh ấy là ở tuần đầu lập bang quân số Xi Vưu chỉ trôm trôm 20 nhân mạng. Tuy thế, ấy là những tinh hoa, những con người xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, xem tình bằng hữu nặng như... dây Trường Sơn. Cũng vì cái chảnh ấy mà vào một ngày trời âm ảm, động Xi Vưu vốn tối om om càng trở nên đen ngòm hàm chứa bao sự chết chóc đã tạc vào lịch sử mình một thiên anh hùng ca bi tráng.

Như thường lệ, 12 giờ trưa hôm ấy tôi bước vào phòng làm việc, bật comp lên với thao tác đầu tiên là... online VLTK. Bỗng một tin nhắn ập đến: “Lên Xi Vưu gấp cùng anh em chiến đấu với Hòa_Long bang”. Không kịp mua máu Tổng Kim, cái thằng Thiên Nhân 8x vốn chỉ đánh boss không thể đánh người như tôi đã lao đến Xa phu với 1 suy nghĩ duy nhất: Xi Vưu thắng tiến!

Bang Hòa-Long với quân số non trăm người đã cùng Xi Vưu bang trôm trôm 20 nhân mạng đã bước vào cuộc chiến mà đến bây giờ tôi cũng chưa thể hiểu được nguyên nhân. Chênh lệch lực lượng quá lớn nhưng 20 anh em Xi Vưu chúng tôi đã đánh như chưa bao giờ được đánh. Đánh từ 12 giờ trưa đến tận 6 giờ chiều. Đánh cho Hòa-Long tan tác. Đánh cho danh tiếng Hòa-Long vừa gầy dựng đã tan thành mây khói. Đánh cho Xi Vưu động khẩu đang tối om om bỗng nhiên sáng bừng bằng đủ loại võ công. Đánh cho danh tiếng Xi Vưu bang trở nên vang vọng khắp Tung Sơn. Đánh cho bang chủ DocCoKiem của Hòa-Long tháo chạy khỏi Xi Vưu động để ẩn nấp bên Yên Tử động trông nhờ viện binh. Không có ngôn từ nào để nói đủ, nói đúng về cuộc chiến hôm ấy bởi nó đã vượt quá mọi khuôn bậc từ vạm vỡ tiếng Việt mà bản thân tôi biết.

Hôm ấy, 20 anh em Xi Vưu kẻ ít thì mất 20, 30% điểm kinh nghiệm, người nhiều như tôi thì đang + bỗng nhiên trở thành -50%. Lần đầu tiên và cũng là duy nhất đến thời điểm này tôi “được” âm điểm kinh nghiệm đấy chứ! Phí công sức bấy lâu nhưng trên khung hình chỉ có nụ cười chiến thắng. Ai ai cũng hiểu rằng, từ cuộc chiến này Xi Vưu bang sẽ bước sang một trang mới trong lịch sử.

Đứng trên đỉnh vinh quang

Thông tin về Xi Vưu bang tràn ngập Tung Sơn. Anh hùng hào kiệt khắp nơi ập đến. Bang chủ *Ta_kiem* rối tinh rối mù, anh em tôi cũng chẳng biết giải quyết ra sao. Mọi quy tắc bang hội từ ngày khai thiên lập địa đều bị xóa mờ. Tất cả dường như đều bị lú lẫn, bị mộng du, bị cái danh tiếng kia thu hút mất mình.

Quân số Xi Vưu tăng vùn vụt, lên hơn 300 người, toàn là cao thủ và tất cả đều hiểu chiến. Đi đâu cũng nghe chuyện bang chúng Xi Vưu tàn sát đồng đạo từ động 3x đến động 9x. Tiếng ai oán của đồng đạo vang vọng khắp Tung Sơn. Xi Vưu ta tàn ác quá, lòng hành quá, giang hồ nhưng không hiệp nghĩa. Xi Vưu đứng trên đỉnh vinh quang gắn liền với sự khiếp sợ của kẻ yếu nhiều hơn là sự kính trọng, tôn vinh.

Khi đủ đẳng cấp 18, Xi Vưu bang lập tức đăng ký Lôi Đài để tham gia Công thành Biện Kinh. Chỉ cần 5 phút để trở thành người chiến thắng Lôi Đài và cũng chỉ cần 5 phút ở ngày hôm sau, Xi Vưu chính thức bước lên đỉnh cao nhất của danh vọng khi làm chủ thành Biện Kinh trù phú. Đang bị huyền hoặc bởi vinh quang, thành công ấy như giăng thêm đòn chí mạng để sớm đưa Xi Vưu trở về với... mái nhà xưa vốn là những bức tường đá rêu phong.

Hình như ai đó từng nói, bên cạnh đỉnh vinh quang thường là vực thẳm bóng tối, chỉ bằng một cú trượt chân thì tất cả sẽ về 0.

Những ngày u ám!

Lên nhanh thì xuống cũng nhanh! Xi Vưu bang là như thế. Sau một tuần làm vua, Xi Vưu nhanh chóng thất bại trong cuộc chiến thủ thành Biện Kinh. Cái danh tiếng được xây bằng máu, dựng bằng sự đau khổ từ người khác của Xi Vưu bang đã góp phần giúp cả Tung Sơn trở nên đoàn kết hơn. Tất cả những tinh tú của Tung Sơn quy tụ lại để tấn công Biện Kinh, thế mạnh ấy tất nhiên làm Xi Vưu bang thất thủ. Một tuần sau, Xi Vưu lại thất thủ trong cuộc chiến Lôi Đài, sự gắng gượng cho việc trở lại xem như tắt ngấm.

Tin thất trận báo về, về ai oán ngập tràn trên tàn số bang hội. Những người uất giận thì trút tất cả ở cổng thành Biện Kinh. Những người khác thì ỉ ới than vãn cho một ngày suy tàn. Một số thì tung tăng đây đó giết người cho bớt... stress. Quen với chiến thắng rồi nên để ngậm nhắm thất bại cũng là điều khó khăn. Nội bộ nháo nhào, bang chủ *Ta_kiem* lụy tình bỏ đi Hoa Sơn ngắm cảnh hưởng khoái lạc trần gian, Xi Vưu rơi tự do từ đỉnh cao danh vọng.

Ai đến Xi Vưu bang dễ dàng thì cũng sẽ dễ dàng vì thế ra đi. Sự vót vát chiếm lấy Lâm An sau đó của Xi Vưu cũng chỉ là hư ảo. Những cuộc đấu bên ngoài với Trúc Lâm, Huỳnh Độ khiến anh em Xi Vưu bang lụn bại ý chí phản kháng vì luôn phải đối đầu với một nhóm cao thủ của 5, 6 bang khác. Cứ nghe Xi Vưu bang đánh nhau ở đâu là quần hùng Tung Sơn kéo đến đây để tàn sát. Chữ Xi Vưu bang trên đầu char lúc ấy giống như là một bản án tử hình chỉ chờ giờ phán quyết.

“Anh em đến xxx cứu với, bị đồ sát nè?”. Câu hỏi ấy tràn ngập trên tần số bang hội Xi Vưu và tất cả đều rơi vào hư không. Sự khiếp hãi lan tràn và quân số Xi Vưu không còn phân nửa, cao thủ buồn bã ra đi. Trưởng lão như thanlangtu hôm nay ra đi nhưng chỉ ngày sau đã vui vầy cùng kẻ khác trở bóng quay về đánh anh em, chữ duyên không trọn nhưng chữ oán đã vun đầy rồi phải không?

Xi Vưu bang bắt đầu lặng lẽ theo cái lặng lẽ của *Ta_kiem*. Anh em chú tâm luyện công hơn là lo chuyện “bao đồng” của bang hội. Thanh thế Xi Vưu giảm dần, nghe đến tên Xi Vưu vẫn chỉ là những cái lắc đầu ngao ngán. Hơn 100 người ở lại với nhau lúc đấy có phải vì một chữ tình không? Hay là vì cái nợ đèo bồng với Xi Vưu vẫn còn quần lầy đôi chân?

Cho một ngày Xi Vưu bang trở lại

Ngày lên đường đi dọc đất nước từ Hà Nội đến TPHCM, tôi áp ú trong mình một mơ ước, một sứ mạng là được gặp anh em Xi Vưu bang khắp nơi bằng xương, bằng thịt, được thỏa thích gọi nhau là bằng hữu. Đêm đầu tiên ở Hà thành, tôi gặp Duong_Dai_Ca và đã say khướt nhưng cũng còn kịp nhắn gửi lời hỏi thăm của anh em miền Nam, của daobatkhadao, của Minimax, của langtudamtac, của gà_rừng, của QuanBao, của cậu bé bông bột Tài Hoang Dao,... Tiếc rằng đã không gặp HuKhongDao, đây như là món nợ mà tôi cứ phải đeo bên mình. Cũng tiếc là BoCaiDaiVuong đã không kịp đến từ Hải Phòng lên cho biết mặt, biết mũi. Tiếc...!

Ngày về Huế, gặp Thien_Nhan cũng kịp làm một bữa thịt dê, cũng kịp làm chén chè hèm nói chuyện vu vơ. Ngày về Đà Nẵng vì quá cận kề nên chỉ kịp nói với cậu thien_su_xanh vài câu cùng nhận lời gửi gắm trước khi tiếp tục con đường mình đi. Đến Đà Lạt, lời hứa PM cho LacViet đã trôi đi đâu không biết mặc dù mình vẫn lang thang ở thành phố sương mù những 2 đêm. Lời xin lỗi bây giờ có muộn không? Sau này, tôi vẫn còn một điều để tiếc là không ở lại Quảng Trị để có thể gặp *Ta_kiem*, gã bạn làm tôi khoái vì ra tay giết người trong chớp mắt, vì chỉ cần ới đánh nhau là có mặt.

Đi rồi đó, tôi đã gặp nhiều rồi và cũng kịp nghiệm ra một điều mà tôi nghĩ rằng là thiêng liêng, là không thể dứt bỏ được. Đây là tất cả những người đang ở lại với Xi Vưu như chỉ_ca, asasasa, batvuongty, vanphonghd, Lo Tri Tham, Nhật Dang Dai Su, Brian_Adam... cũng như tôi đều còn vương với nhau một chữ tình rất nặng. Anh em Xi Vưu có phải đang quý nhau chỉ vì một chữ tình bằng hữu? Thử tình cảm mờ mờ ảo ảo của VLTK nhưng cứ luôn bám đuôi bước chân, ngón tay của mình ở cuộc sống thực vậy. Đây cũng là món Nợ mà hôm nay, tôi cũng như mọi người đang nặng vai để cùng nhau mong đợi sự trở lại của XI VUU BANG.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bạch Vân biến cố - Kinh hồn bạt vía

Sau cuộc tử thủ Biện Kinh thì mọi việc diễn ra hằng ngày vẫn ko có gì thay đổi giữa tui và Gã. Chúng tui vẫn đến Xi Vưu nói nói cười cười cùng bọn quái. Hôm ấy còn có sự hiện diện cực kỳ chói sáng của nàng NguyệtThu. Suốt buổi, nàng ta cứ chỉ chốc về việc “mua được 1 bảo vật với giá cực kỳ hời”.

Tui phải lao tâm khổ nhọc mới ép cung NguyệtThu, buộc nàng ta phải kể lể tường tận về sự tích “mua hời” kia để tui còn học hỏi kinh nghiệm “chợ trời”, sau này còn biết đường “xây dựng sự nghiệp từ 2 bàn tay trắng” nữa chứ. Nhìn vẻ mặt sáng khoái đầy nể nạng của NguyệtThu thì tui hiểu rõ, ắt hẳn nàng ta vừa lụm được 1 hổ vàng, cho nên mới có nụ cười tươi roi rói, ko héo ủa chút nào thế này.

Nàng ta cứ bi bô với tui rằng: “Ta qua Tung Sơn này gặp hên nàng a! Kim Tiêu có băng sát nội công 130 điểm mà bên này chỉ bán có 50 vạn. Ở bên Hoàng Sơn, ta tìm môn mới cũng chả thấy. Không ngờ Tung Sơn, giá cả lại rẻ mạt thế này...”

Thực ra... tui chả hiểu nổi nàng ta đang nói gì cả, hic. Với 1 đứm lơ tơ mơ gà mờ về chiến võ lâm như tui, thì những cái gọi là sát thương vật lý, băng sát nội công, tốc độ xuất chiêu... đều là 1 vùng trời bí ẩn mà có lẽ sẽ ở thì tương lai xa lơ xa lắc, tui mới khám phá nổi. Nhưng nhìn dáng điệu vui cười hớn hở của NguyệtThu, tui buộc phải tin rằng: “Nàng ấy thực sự đã lụm được bảo vật với giá... mua như cho”.

Tui bèn nằng nặc năn nỉ NguyệtThu cho ngó thử món bảo vật đó mặt mũi ra làm sao, mà lại dám ngốn hết 50 vạn 1 cách ngọt ngào đầy vẻ tự nguyện của NguyệtThu như thế? Khi nàng ta giơ ra cho ngó, thì tui bỗng nộ khí xung thiên, la hét 1 trận đầy lòng căm phẫn vì xót của: “Trời ơi là trời, đất ơi là đất, ta tưởng nàng mua cái gì hay ho, ai dè lại mua nhảm đồ dỏm. Cái Kim Tiêu bé xiu xiu thế này, đem xuống shop cũng chỉ được 25 lượng. Ủi giời ơi, 50 vạn ta trao cho nàng làm của hồi môn, ai dè nàng ko biết giữ gìn, lại đi mua cái đồ ôn dịch này. Hu hu, sao nàng ko biết thương vàng xót ngọc gì hết vậy...”

Nghe tui bù lu bù loa 1 trận la hét mất đầu mất đuôi, NguyệtThu chỉ biết đứng giậm chân thỉnh thỉnh, rồi lý giải: “Nàng coi cái dòng băng sát nội công đi, quí lắm đó...”

Mặc nàng ta bảo coi cái này coi cái nọ, giờ đây trong mắt tui chỉ thấy 50 vạn cát cánh ra đi về miền viễn xứ, ừ chịu quay về lại, càng nghĩ càng xót, tui lại càng la hét ghê hơn. Gã ngồi quan sát cảnh tượng 2 bà 8 chỉ chốc “đần vật” lẫn nhau, bèn động lòng trắc ẩn: “Thôi nào, mau đưa cho ta coi, xem thử có phải đồ xịn ko nào?”

Với cặp mắt... ti hí, sau khi liếc wa liếc lại 1 hồi, gã phán: “NguyệtThu mua nhảm đồ dỏm rồi. Cái này làm sao có giá đến 50 vạn.”

Nghe gã cũng đồng quan điểm như mình, đúng là “chí bự gặp nhau” (hì hì), càng củng cố niềm đau xót của, tui càng nhìn NguyệtThu bằng những cái lắc đầu ngao ngán. NguyệtThu nghe gã định giá 1 cách điều luyện như thế thì càng nổi khùng lên. Nàng ta xia xối gã, kết tội gã ko có mắt xem hàng, ko có

tay sờ hàng, ko có mũi người hàng... Và chắc là gã bị NguyệtThu dẫn vật ghê gớm wá nên vội cứu chữa: “Để ta hỏi người khác định giá đùm món hàng này, chờ ta 1 chút”.

Chả hiểu gã hỏi ai, chỉ biết 1 lúc sau, gã way lại nhìn NguyệtThu bằng đôi mắt long lanh, ướt át: “Công nhận NguyệtThu có mắt nhìn hàng ghê. Món này có giá lắm, phải trên 1000 vạn chứ chẳng chơi.”

Nghe tin giàu sang phú quý trước mắt, tui nghe như kinh động cả thánh thần thiên địa: “Á á á, mau giao cho ta, để ta đi bán kiếm 1000 vạn làm giàu. Đưa đây, đưa đây...”

Còn NguyệtThu cứ kênh kênh 1 cách... đáng ghét, lờm lờm tui & gã: “Đó, thấy chưa? Ko còn trách ta ko biết nhìn hàng nữa chứ. Trả Kim Tiêu lại cho ta mau...”

Cuộc tranh giành đang đến hồi gay cấn thì bỗng... chả thấy bóng dáng NguyệtThu đâu nữa cả. Nàng ta cứ như 1 cơn gió tự nhiên thổi xẹt wá 1 cái rồi... biến mất tiêu mất tích...

Mãi sau này, tui mới nghe nàng ta khóc lóc rằng: “Hic, hôm đó bỗng dưng ta bị rớt mạng, vào hoài ko được, hic hic”.

Và dĩ nhiên, gã chẳng thể nào ko trao Kim Tiêu cho tui (dám nuốt ko của tui sao? Có mà nằm mơ á, hi hi). Thế là từ ấy, tui ôm chiếc Kim Tiêu cấp 9, băng sát nội công 130 điểm trong lòng như ôm cả 1 mớ rắc rối dở khóc dở cười do chiếc Kim Tiêu khó ưa ấy mang lại (rồi sẽ đến lúc, những sự kiện hay ho xung quanh chiếc Kim Tiêu được bật mí, mọi người đừng sốt ruột ghen, vài bữa sẽ 8 đến chiến Kim Tiêu thôi mừ).

Tui đi theo gã chưa kịp nóng chân Hắc Liệt Mã thì gã bỗng trầm lặng, nhìn tui một cách lơ là rồi nói năng 1 cách... nắc nức: “Hôm nay ta mệt lắm! Ta phải về đây. Ko luyện nữa đâu. Nàng cũng về đi...”

Nghe gã nói mà cứ ngỡ kẻ lạ lùng nào đó cất tiếng ấy chứ, làm sao có chiến thể này được? Hôm nay chưa luyện công được bao nhiêu, cũng chưa đi ngắm cảnh, sao tự nhiên lại than mệt rồi đòi về?

Tui há hốc mồm nhìn gã: “Mệt ư? Có chiến gì vậy?”

Gã nhìn tui rầu rầu: “Cũng ko có chiến gì đâu. Chẳng qua vừa cãi nhau với 1 người bạn, nên cảm thấy mệt, ko muốn chơi nữa thôi.”

Lòng tự ái nổi sóng cuộn cuộn trong lòng tui: “Thế người cứ về đi. Bái bai!”

Miệng thì nói, còn tay thì Thổ Địa Phù về thành trong chớp mắt. Giữa Phượng Tường xô bồ náo nhiệt, tui cứ ngồi thừ ra, đến khi tin chắc rằng gã đã rời VLTK, tui mới lần thẩn lơ ngơ nhìn từng dòng người xuôi ngược.

Đến với Tung Sơn, tui chẳng quen biết ai ngoài gã, trong danh sách hảo hữu cũng chỉ có gã cùng NguyệtThu & nhusuongnhutuyet mà tui đã dụ dỗ trên diễn đàn maihoatrang vào Tung Sơn vui đùa cùng tui cho vui cửa vui nhà. Giờ... cả 3 ko ai online cả, điều đó có nghĩa là tui đang lẻ loi, lạc lõng 1 mình 1 bóng giữa nơi vô tận rộng lớn này.

Để chấm dứt cảm giác lạc lõng kia, tui quyết định bò lên Bạch Vân động oánh wái 1 trận khí thế, rửa sạch mối thù bọn wái Bạch Vân đã rượt tui chạy té khói, tìm đập chân run lúc ở Thái Sơn. Hiện giờ, tui cũng 3x rồi, đủ tiêu chuẩn để đập bọn wái Bạch Vân như từ... Với suy nghĩ tươi sáng đầy tin tưởng như thế, tui đã lần bước mò lên động Bạch Vân làm 1 trận oanh oanh liệt liệt.

Cuộc quá bộ đến Bạch Vân lần này coi bộ có vẻ khí thế hùng hục, hoành tráng lắm lắm. Mặc dù cũng bị wái cản trọng thương mấy lần, nhưng tui cũng đánh bọn wái rất mặt rất mày, chết lên chết xuống dưới bàn tay kiêu sa của cô hiệp nữ đầy lòng căm thù wái (hi hi). Đang say sưa trong chiến thắng vinh quang, rửa sạch mối nhục bị wái Bạch Vân làm cho điêu đứng tâm can lúc còn bên Thái Sơn, bỗng thấy mình đen thui thui lù, chưa kịp bơm máu cấp cứu thì hồn đã du miền địa phủ.

Hic, hóa ra... hóa ra, trong lúc mê say đánh wái, tui đã bị Ngũ Độc phóng độc lúc nào ko hay, đến khi thấy mình đen thui thì... hời ơi, với 1 đũa hậu đậu, chậm tay chậm chân như tui thì... bấm Thổ Địa Phù 1 cách nhanh chóng cũng là điều... khó khăn. Và kể từ ngày ấy... cứ hể tui tự luyện công 1 mình thì lúc nào cũng lần đùng ra chết vì trúng độc. Và cũng kể từ những chuyện như thế, đã hun đúc trong lòng 1 mối thù bất cộng đày thiên, thù sâu tợ biển đối với Ngũ Độc giáo...

Lần đầu tiên tui đến với Tung Sơn trong bộ dạng của Săn_Bán - 1 giáo chúng Ngũ Độc. Lúc ấy, tui ko ưa Săn_Bán mà lại chuyển sang chơi Thúy Yên, chả phải vì tui ghét Ngũ Độc (ko chừng còn thích mê thích mệt vì khả năng dụng độc ấy chứ) mà chỉ vì tui ghét cái char Săn_Bán (tên gì đâu mà vô duyên wá trời wá đất luôn). Nhưng kể từ khi tui bị Ngũ Độc mần thịt thì trong lòng tui, kẻ ác nhất thiên hạ chính thị là Ngũ Độc giáo. Nếu tui huênh hoang, khoác lác, nhui chiện, khó ưa thì bị người ta ghét, người ta đập chết cũng là điều dễ hiểu. Còn đằng này, tui cực kỳ “biết thân biết phận”, chỉ làm lủi gom quải mà đập, ko mở miệng nói năng với ai, cũng ko xin xỏ PT, càng ko nhào vô giành quải đã có chủ, một thân một mình chui vào hốc bả tó xa mít mù luyện công, hic, ấy vậy mà... mấy kẻ Ngũ Độc ko biết có phải tối ngày sống với lũ độc vật hay ko, chất độc thấm sâu vào tận tâm can, cho nên hành sự vô cùng khó ưa, độc địa và... hợm hĩnh ko thể nào chịu nổi.

Có lúc thì bọn chúng lảm lì, ko nói ko rằng, tự nhiên nhào đến tui rồi wăng độc khí ra đầy trời khiến tui ra đi trong tức tưởi... Có lúc thì bọn chúng nhìn tui rồi hét toáng lên: “Xéo chỗ khác mau...” (nói chung là dùng nhui từ ngữ đủ làm tui tức chết). Với bản tánh cứng đầu của tui, thì càng la hét, càng làm dữ thì tui càng... dữ lại. Dữ qua dữ lại, rốt cuộc thiệt hại vẫn thuộc về phần nàng hiệp nữ liễu yếu đào tơ này. Nói chung là... tui cũng lì đòn lắm, bị oánh trọng thương bao nhiêu lần, vậy mà vẫn ngoan cường bò lên Bạch Vân động hoài hoài. Hết Ngũ Độc khiến tui sống dở chết dở thì lại đến bọn sư hổ mang Thiếu Lâm khiến tui hồn vía lên mây.

Bọn trọc này chơi... đều hết chỗ nói luôn. Tự nhiên cứ sáp lại gần rồi dùng Hàng Long Bát Vũ way tui mấy vòng, khiến tui tái mét mặt mày, ko còn chút máu để cầm cự, đành quay về bầu bạn với lão giữ Rương.

“Đầu có chết trăm lần vẫn ko sợ!”. Với tư tưởng phi thường ấy, tui lại tiếp tục mò lên động Bạch Vân. Và... vẫn cứ bị mấy con giun xấu xí kia rượt chạy té khói. Sau lần ra đi đầu tiên, tui đã rút được kinh nghiệm xương máu đối với bọn trọc xấu xa. Đó là Hàng Long Bát Vũ chỉ có thể triển khai khi đối phương đứng im re cho giun quất qua quất lại, chứ nếu “mục tiêu” chạy tán loạn, thì bọn trọc cũng bó tay, chả thể nào làm gì mình được. Vậy là, cuộc thi maratong giữa thiếu nữ Thúy Yên băng tinh ngọc khiết (hì hì, mắc cỡ ghê) với sư hổ mang tàn ác vô lương cứ diễn ra đều đều đầy ngớ ngẩn. Rượt 1 hồi... thầy chùa mệt wá (chắc ăn nhậu nhừ nên sức tàn lực kiệt đấy mà) đành phải “buông tha” cho nàng hiệp nữ “muốn làm gì thì làm”, hic.

Mãi đến bây giờ, trong lòng tui vẫn “Thù nhất Ngũ Độc, ghét nhất Thiếu Lâm”. Không biết nỗi thù ghét này biết đến bao giờ mới phai? Hay càng ngày càng thù, càng ngày càng ghét??? Sau chặng đường chạy maratong mệt phờ người thì bỗng thấy gã vào game. Tui bèn nhanh tay lẹ mắt: “Người nói về mà? Sao chui vào lại là sao?”

Ta_kiem: “Im đi! Người biến đi chỗ khác đi.”

Úi giờ ơi, ko khéo tức vỡ tim vì gã. Chả hiểu gã bị mắc mưa nên ầm đầu hay sao á, tự nhiên lại nói năng với tui theo cái kiểu mắc dịch như thế. Tui cũng đầu có vừa gì, bèn nổi đóa: “Khùng à? Sao dám nói năng với ta như thế? Đập chết giờ!”

Ta_kiem: “Ta ko phải TaKiem mà người quen. Chính người đã khiến cho ta và hấn cãi nhau. Người thật đáng ghét! Đi chỗ khác chơi đi.”

Đến bây giờ, tui mới vỡ lẽ là... hồng phải gã. Trước kia, tui cũng thường nghe gã bảo, char *Ta_kiem* do gã và bạn gã cùng chơi. Và, có lẽ, cái người mà gã bảo đã cãi nhau, khiến gã buồn mà cáo từ tui sớm, chắc là kẻ xấu xa này đây.

Gắng vượt giận, tui cố lần la mở chiến: “Lúc này, TaKiem bảo là đang cãi nhau với bạn. Có phải người bạn đó là người ko? Hai người cãi nhau vì chiến gì vậy?”

Kẻ Xấu Xa ấy cứ hùng hổ mà hét toáng lên: “Là vì người chứ vì ai nữa. Chính người đã khiến cho hấn mãi mê ham chơi, bỏ bê Xi Vưu. Thân làm bang chủ mà tối ngày cứ đi chơi với người ko.”

Quó trời đất ơi, thì ra, Kẻ Xấu Xa này cho rằng tui là... hồ ly tinh bám theo gã để làm suy vong sự nghiệp của bang Xi Vưu, cho rằng tui mê hoặc gã, khiến gã chỉ biết mãi mê dạo khắp giang hồ cùng tui mà lơ là Xi Vưu, trong lời nói, ko chừng còn đôi thừa, việc thất bại của Biện Kinh hôm trước cũng có bàn tay của tui trong đó. Tui nghe Kẻ Xấu Xa đay nghiến 1 hồi thì cũng nổi khùng lên luôn: “Làm bang chủ thì có gì hay ho chứ? Ta sẽ bảo TaKiem từ chức, ko làm bang chủ nữa thì được chứ gì?”

Kẻ Xấu Xa nghe tui hồn nhiên đối đáp như thế, bèn nổi tràng cười nghe đều phát sợ luôn: “Người tự cho rằng người có khả năng đó à? Người đủ khả năng để bắt TaKiem từ chức à?”

Nghe Kẻ Xấu Xa thách thức như thế, tui càng bạo gan hơn: “Sao lại ko được? Ta sẽ dùng mọi cách để khiến TaKiem phải từ chức!”

Kẻ Xấu Xa hứ tui 1 cái rõ to, rồi nói nói cười cười: “Ha ha, hiện giờ ta đang giữ nick, ta sẽ đổi pass luôn, ko cho TaKiem của người vào nick này nữa, để coi thử người dùng cách nào để khiến ta từ chức, ha ha.”

Nghe hấn bô lô ba la, tui càng điên tiết, lòng hiếu thắng cứ cháy hừng hực: “Người có ngon thì cứ đổi pass đi. Tốt hơn hết đừng cho TaKiem vào nick này nữa. Ta sẽ bảo TaKiem tạo 1 char khác để đi chơi với ta. Hừ, người cứ ôm chức bang chủ dờ hơi ấy trong tay đi. Có hay ho gì đâu mà khoe chứ. Đổi pass đi, có ngon thì đổi pass đi. Ta mà thêm sợ người à?”

Kẻ Xấu Xa chắc cũng tức điên lên, nên nói nhất gừng: “Hừ! Chính người nói đó!”

Sau cuộc đối chất đầy kịch tính đó, tui bỗng trở nên trầm lặng hẳn ra, suy xét thiệt hơn, càng nghĩ càng thấy mình... quá tự tin, thấy mình thật vô lý, thấy mình vì nóng giận nhất thời đã trót làm vạ lây đến gã. Hic, mình chả là cái đỉnh rì gì cả, làm sao gã có thể vì 1 đứa như mình mà bỏ chức bang chủ kia, bỏ cả cái nick kia? Làm sao gã có thể chịu làm lại từ đầu với mình? Chiến này rất ko tương... càng nghĩ càng thấy ko ổn, thế là, tui lại mon men đi nói chiến với Kẻ Xấu Xa đó.

: “Ê! Lúc này ta nóng quá nên nói ko đúng. Người làm ơn đừng đổi pass của TaKiem nha! Người hãy để TaKiem được tiếp tục chơi Thiên Vương với.”

Kẻ Xấu Xa: “Sao lại xiu mau thế? Lúc này người nóng lắm mà.”

: “Ta nghĩ kĩ rồi! TaKiem sẽ ko làm lại từ đầu đâu. Nếu ko được chơi char Thiên Vương này nữa, ko được làm bang chủ nữa, chắc TaKiem sẽ nghỉ VLTK, chứ ko chịu cây lại từ đầu đâu.”

Kẻ Xấu Xa: “Người chịu thua rồi à?”

: “Coi như ta năn nỉ người đấy. Người đừng đổi pass mà. Bất quá từ nay, ta sẽ ko vào Tung Sơn này nữa, sẽ ko đi theo TaKiem nữa. Rồi, TaKiem sẽ trở lại như xưa, làm lại 1 bang chủ tốt. Hic, người đừng đổi pass nghe.”

Mặc tui năn nỉ hết lời hết vốn, Kẻ Xấu Xa cứ hừ hừ hừ, rồi lại lặn tằm, ko cho tui 1 câu trả lời cuối cùng. Hic, tui phải tự nhủ bản thân mình: “Chắc đã đến lúc mình rời Tung Sơn này rồi. Mình đến như 1 con gió thì ra đi cũng lặng lẽ như thế. Chỉ cần Kẻ Xấu Xa đừng đổi pass thì nhất định mình sẽ thực hiện lời hứa... cất bước khỏi Tung Sơn này.”

Oi, Tung Sơn oi hồi Tung Sơn oi... chắc là... ta phải tạm biệt mi rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thanh Thành dậy sóng - Ngũ độc hoành hành

Phải ngồi cạnh mẹ già lâu oi là lâu, mới thấy bóng dáng già lò mò lên YM. Tui ko kịp sửa soạn câu chữ cho ngắn nấp, gọn gàng, vội vội vàng vàng, đem bộ mặt buồn phiền như bị dính độc Ngũ Độc, hỏi thăm sự tình kịch liệt của già: “Người có vào được char TaKiem ko vậy?”

Gã đem điệu bộ ngơ ngác ra trả lời: “Ko vào được. Ko biết chuyện gì vậy nhỉ?”

Nghe đến đây thì tui sôi máu nóng lên, Kê Xấu Xa kia đã dám đòi pass, đã ko tôn trọng lời năn nỉ i ôi của tui, vậy thì, tui ko cần phải rời Tung Sơn làm gì, đồ xấu xa, đồ khó ưa, đồ cà chớn... (Kê Xấu Xa này đáng bị nhận 1 tấn cà chua & trúng thối vào mặt, nói chung là xấu oi là xấu, xấu đã man, xấu tàn bạo vô nhân đạo luôn. Sau này, Kê Xấu Xa còn chọc phá tui nhiều chuyện lắm. Nhờ mọi người cứ tìm lời cay độc để rửa xả Kê Xấu Xa này đi. Tốt nhất là rửa cho hần bị hất xì hơi đến ko kịp uống cà phê, ko kịp hút thuốc luôn, cho hần chết thêm luôn).

Sau khi kể lể cụ thể từng chi tiết về những sự cố “kỹ thuật” vấp phải đối với cuộc đụng độ “ko báo trước” giữa tui và Kê Xấu Xa, rốt cuộc với tài năng bỏ lỏ ba la của tui, gã cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Gã có vẻ bình thản đối với tin sét đánh ngang tai này lắm. Cứ nói nói cười cười vô cùng vui vẻ, ko có chút xiu lo lắng, hãi hùng tạo nào cả, chả bù cho tui phải lo phải lắng đến đồ cả mồ hôi... trán!

Nhiều khi tui cũng phục lẫn phục lóc khả năng “thuyết phục” của mình á. Dùng 3 tác lược wẹo trái, wẹo phải rồi đi thẳng, rốt cuộc, tui cũng buộc được gã “làm lại từ đầu” với tui, tức là sẽ tạo lại 1 char mới để thông dong cất bước khắp giang hồ cùng tui, mặc kệ cho Kê Xấu Xa kia muốn hoành hành bá đạo gì thì cứ tự nhiên, mặc kệ cho chức bang chủ dở người kia luôn, nói chung là 2 chúng tui sẽ sống 1 cuộc đời tiêu điều tự tại, ko chịu bất kỳ sự ràng buộc nào, thích thì luyện công, ko thích thì ngắm cảnh, ko chịu sự chi phối của những thứ như quyền lực, mộng bá vương...

Tuy nhiên, gã vẫn còn chút e ngại: “Nếu luyện lại từ đầu, ta sẽ yếu lắm, làm sao bảo vệ nàng được?”

Tui chỉ chột rất hồn nhiên: “Có sao đâu mà sợ. Ta sẽ bảo vệ người, 2 ta cùng đến nơi nào đó an toàn để luyện công. Khi nào người mạnh lại thì người sẽ tiếp tục bảo vệ ta.”

Gã vẫn vò tai bứt tóc, ra vẻ dăm chiêu: “Nhưng mà...”

Ko chờ gã nói hết câu, tui đã cắt ngang cái pháp: “Ko nhưng nhị gì nữa hết á. Rốt cuộc người có đồng ý ko thì bảo?”

Hi, từ lúc tui vào Tung Sơn đến giờ, dù tui có nói năng vô lý, có đòi hỏi kỳ khôi thế nào thì gã đều dốc sức, dốc lòng, dốc cả tâm can để làm tui hài lòng. Vì vậy, chắc là thói quen đã đi vào gốc rễ gã nên đành làm theo thói quen mà ừ đại cho tui vui.

Tui phải vừa chờ vừa hồi thúc gã tạo char mới. Chả hiểu gã tạo cái giống gì, mà chờ lâu oi là lâu vẫn ko thấy char mới đâu, chỉ thấy bộ mặt tiu ngưu của gã hiện ra: “Ko hiểu sao char mới đã tạo được rồi nhưng lại ko đăng nhập được. Giờ ko biết phải làm sao cả?”

Nhìn bộ dạng như cái bánh bao chiều của gã, tui cũng ko đành lòng thúc ép, đành giờ giọng dịu dàng an ủi: “Thôi, để hôm khác tạo lại xem sao. Chắc hôm nay có trục trặc gì đó.”

Kì co 1 hồi thì gã hỏi hờ: “Bây giờ nàng định làm gì?”

Tui cứ lắc đầu ngao ngán: “Ko biết nữa!”

Gã bỗng đề nghị: “Để ta vào char Săn_Bán, rồi đi luyện công cùng nàng nghen.”

Nghe lời đề nghị cũng được được, tui bèn gật đầu cái rụp. Săn_Bán & tui đều tròn trềm 3x, nên dĩ nhiên, địa bàn được chọn lựa ko đâu khác ngoài Bạch Vân động tọa lạc núi Thanh Thành. Ko biết có phải gã khoác lên mình bộ dạng Ngũ Độc giáo hấp thụ quá nhiều độc khí, cho nên tâm tính cũng biến đổi khác thường? Hôm ấy, gã cư xử y chang như 1 con khỉ con ham chơi, khoái náo nhiệt, suốt buổi luyện công, gã ko thêm an phận đã wãi, mà cứ vọt sang trái, nhảy sang phải... kiểm soát sinh sự với những người xung quanh.

Nếu là ngày thường thì *Ta_kiem* ko bao giờ đánh nhau trước mặt tui (trừ khi được tui nhờ ra tay “wét dọn” dùm ai đó) và sẽ rất ngoan ngoãn làm theo lời la hét của tui. Nhưng, trong lót Săn_Bán thì gã ko ngoan hiền như chàng Thiên Vương cục mịch, ừ li mà tui quen biết. Gã có vẻ rất phấn chí, nhanh nhẹn và hiếu chiến!

Mặc tui hết sức ngăn cản, la ó um sùm: “Đừng có đánh nhau nữa, lỡ may lẫn dùm ra ngáp ngáp thì sao?”

Gã cũng chỉ cười hề hề: “Ko sao đâu! Kỹ thuật PK của ta rất tốt. Ko chết đâu mà sợ”, rồi tiếp tục làm trò khi nhảy sang đông thọt 1 đao, chạy sang tây

xịt khói độc.

Đi đêm cũng có ngày gặp ma! Quả là ông bà ta đã nói thì ừ có sai! Gã oánh chết được mấy người thì sau đó, gã cũng nằm xuống để đo đất làm đường!

Đợi khi gã lò mò lên lại Bạch Vân động, tui bèn liếc xéo... chọc wê: “Sao bảo là kĩ thuật PK tốt lắm mà. Thế sao lúc này lại lăn đùng ra thế kia?”.

Chắc gã cũng chột dạ khi nghe tui “khen”, và có vẻ chán chiến luyện công, nên mon men rù rê: “Bạch Vân động cũng thuộc khu vực Thanh Thành sơn, nên gần chỗ Lên Trời lắm. Hay là đừng luyện công nữa, đi ngắm cảnh đi nghen”.

Quan sát từng biểu hiện của gã, tui có cảm giác như gã đang ko thoải mái sau khi bị rơi vào tình trạng “nằm sấp để đo đường”, nên đành ừ 1 tiếng cho gã vui lòng thỏa chí. Mang tiếng là đi ngắm cảnh mà cảnh sắc xung quanh chả lọt vào mắt tui tí tẹo nào. Tui chỉ chăm chăm nhìn gã rồi lắc đầu ngao ngán, kèm theo những tiếng thở vắn than dài bất tận.

Gã nhìn nhìn tui với bộ dạng hết sức ngạc nhiên: “Nàng sao thế? Có chiến gì ko vui à?”

Nghe gã hỏi thì tui càng thờ dài sùròn sùrọt hơn: “Ko có gì. Chỉ có điều, ta càng nhìn thì càng thấy... vô duyên quá! Thà ngươi là char nam, dù chỉ 1x đi nữa thì cũng vui. Chứ tự nhiên, ngươi đang mang char nữ, ta cũng char nữ, 2 char nữ ngồi đây nhìn nhau & ngắm cảnh, ta càng nhìn càng thấy chướng mắt, thấy kì cục như thế nào ấy, ghê ghê sao á.”

Gã cúi gầm mặt, lí nhí: “Biết rồi, biết rồi! Ngày mai, ta sẽ tạo char nam để đi chơi với nàng mà.”

Mắt tui long lanh lên khi nghe gã hứa như đinh đóng vào... bông gòn: “Có mới nói đó nghen!”

Một Ngũ Độc, một Thúy Yên đang hí hửng tán hươu tán vượn, thì bất chợt chả hiểu từ địa ngục xa xôi nào đó, một cô Ngũ Độc khoác áo choàng tím rậm, cưỡi con ngựa trắng phau hiên hiện ra như ngựa quý đời hồng. Cô ta nhìn 2 chúng tui như nhìn con sâu, cái kiến, nhìn bằng đôi mắt hết sức ngao mạn và khinh khi, rồi cất giọng nghe tức muốn chết: “Ê, 2 đứa kia F9 mau tui mày!”.

Tui chưa kịp năn nỉ cô ta “tha” cho 2 đứa 3x này được bình an vô sự, thì gã đã F9 rồi nhảy Hip Hop bát nhào. Cả 2 đều tung Bách Độc Xuyên Tâm xanh lè xanh lét để dọa nhau, nói chung là cả 2 đều nhào vô khoe vũ điệu Hip Hop xấu mù của mình, vì gã xương cốt còn yếu xiu nên nhảy 1 hồi thì bị... trật chân, đành phải gĩa từ sàn diễn để về hú hí với ông lão giữ rương. Sau khi hạ đo ván Săn_Bán, cô nàng Ngũ Độc mình mẩy nhuế nhại mở hôi mở kê sau màn trình diễn Hip Hop bốc lửa, liền lườm mắt nhìn tui, vác thanh đao to đùng, lên giọng đe dọa: “Còn không mau F9 đi nhóc!”

Trong tình cảnh nguy nan ấy, đáng ra nên Thổ Địa Phù 1 phát cho rồi, đằng này tui gan lì và... dững cảm, không chịu Thổ Địa Phù mà lại nhìn cô ta bằng cặp mắt đầy thương cảm, cất giọng run run: “Sao... saoooo... cô ăn hiếp ta? Ta chỉ mới có 3x, còn cô đã 6x rồi, cô có đánh thắng ta cũng đâu có vinh quang gì?”

Cô ta chắc cũng thuộc dạng ngố gần bằng tui, nên nghe vắn vẹo bỗng há mồm ngạc nhiên: “Ủa? Sao biết ta 6x dấy?”.

Tui bèn dí dí đôi mắt vào con ngựa trắng phau thuộc quyền sở hữu của cô ta: “Thì con ngựa cô cưỡi là ngựa 60 nên cô phải 6x trở lên thôi hà.”

Nghe tui giải thích hết sức ngây ngô, cô nàng Ngũ Độc bèn cười khà khà hết sức ngao nghể: “Ừ, coi như tha cho ngươi đó!”

Nói rồi... úm ba la biến mất như 1 con gió độc thoáng wét wa để ám gã!

Một mình tui lẩn thẩn và đơn độc giữa Thanh Thanh sơn tĩnh mịch đến nao lòng.

Đâu đó nghe vang lên lời gã: “Ngũ Độc còn ở trên đó không? Nàng không sao chứ?”

Tui như 1 cái máy, rầm rập trả lời: “Ta không sao! Ngũ Độc đi rồi!”.

Gã đính kèm theo lời uất hận: “Hừ! Nếu lúc này là TaKiem thì Ngũ Độc đừng hòng láo như thế!!!”

Đến lúc này, tui bỗng nhận ra, sự việc “làm lại từ đầu” không hề đơn giản như tui tưởng. Và có lẽ, gã sẽ không đủ kiên định cùng sự nhẫn nhục để có thể trong phút chốc rồi bỏ tất cả những thứ như địa vị giang hồ, công phu tu luyện... để làm 1 kẻ không tiền tài, không danh vọng, không địa vị... Gã chẳng phải là lãng tử giang hồ như Lệnh Hồ Xung, tui càng không phải là nàng Doanh Doanh... Vì vậy, khúc Tiểu Ngao Giang Hồ giữa 2 chúng tui, bất quá chỉ là sự tương tượng thoáng qua trong phút chốc...

Sự thất bại trong thân xác Săn_Bán sẽ động chạm đến lòng tự tôn của gã. Và, tui hiểu là gã sẽ không nuốt nổi cái hận của 1 kẻ dưới cơ + yếu kém! Thôi thì... gã muốn làm sao thì làm... tui đành lạng lẽ dõi theo nhìn gã vậy... một hồng nhan tri kỷ hay chẳng qua chỉ là 1 cái bóng mờ ảo thì cũng thế thôi, có khác gì nhau đâu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bạch Vân hành hiệp - Hiệp nữ xót của

Quả thực là phận nhi nữ như tui thì khó lòng hiểu rõ cách “đổi nhân xử thế” của bọn nam nhi nhiều chí kia. Gã và Kê Xấu Xa ko biết đã bàn bạc và “mua chuộc” lẫn nhau bằng tuyệt chiêu gì, rốt cuộc Gã vẫn khoác hình hài Thiên Vương cục mịch ngang ngược với đời. Hóa ra, những lời đe dọa “sẽ đổi pass, sẽ ko cho TaKiem của người vào chơi nữa” hoàn toàn là những lời “lừa gạt con nít” mà Kê Xấu Xa đã áp dụng để đối phó với “đứa con nít mắc bệnh cả tin” này.

Như thường lệ, hễ mỗi khi vào game thì tui luôn vút cao giọng kêu réo gã um sùm. Tui chỉ cần hét toáng lên: “Đâu rồi? Đâu rồi?”, thì ngay tắp lự sẽ nhận được hồi đáp: “Đây nè, ta đây nè”.

Nhưng hôm nay thì... tui gọi mời cả tay, gọi mồn bàn phím mà vẫn ko thấy gã hó hé gì cả, gã im re như chưa từng tồn tại trong thế giới VLTK này vậy. Ôm nỗi hậm hực trong lòng, tui càng nà đại bác, nà những lời “ngọt ngào” đầy gai nhọn ra, và chắc là gã đã bị đình tai nhức óc trước 1 màn tra khảo sồn tóc gáy ấy, buột lòng phải lên tiếng phân minh: “Xin lỗi nàg, hiện ta đang đánh nhau, nàg gắng chờ 1 chút, tí nữa nói chuyện sau.”

Úi giờ ơi, hôm nay nỗi con gì thế này? Sao tự nhiên lại oánh nhau nhỉ? Đã dặn dò là ko nên ướn nhau, có gì thì ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh rồi nói chuyện thị phi, có câu “Quân tử động khẩu bất động thủ”, sao gã ko chịu làm quân tử mà lại đi làm kẻ hăng tiết gà, thích trò “ngươi đá ta 1 cái, ta chém ngươi 1 nhát” thế này?

Thật là hư hỏng! Ko biết nghe lời gì cả! Thật đáng ghét! Cho ngươi oánh nhau đến kiệt sức, đến tan nát giáp ngựa luôn. Ta như thế này mà phải “chờ” ngươi à? Ko có ngươi thì ta tự đi luyện công 1 mình vậy. Bộ ngươi nghĩ là ta ko đủ khả năng để độc bộ giang hồ, tự chăm lo cho chính mình được à? Hừ, lên Bạch Vân động luyện công thôi. Tí nữa ngươi ướn nhau xong xuôi, rồi mon men đến nói chuyện với ta thì chắc chắn sẽ bị ta “đày đọa” 1 trận cho nên thân, vì cái tội “hư hỏng, ham trò đầu đá” rồi wăng ta bù lủn bù lóc với sóng gió giang hồ này. Hãy đợi đấy!

Ấy thế là, tui lôi kéo Hắc Liệt Mã dẫn thân vào Bạch Vân động để chơi trò... xả bong bóng xà phòng! Tui đã 3x rồi nên dĩ nhiên đã học được tuyệt chiêu Bột Giặt (Vũ Đà Lê Hoa) của Thúy Yên môn. Hồng hieu sao lúc đó tui “tốt bụng” để sợ luôn, tui ko chịu gom vái lại rồi bắt bọn chúng tắm tập thể. Đằng này, lại bắt từng con vái ra, tắm từng con 1, kì cọ từng con 1... Lúc ấy, Bột Giặt của tui còn ít bong bóng lắm, mới chỉ là Viso hương chanh, chứ chưa được là Omo siêu tẩy trắng hay Tide trắng tinh như mới, vì vậy, công cuộc “hành thiện tích đức” tẩy trắng lớp ghét bẩn đầy cộm của bọn vái Bạch Vân hơi bị cực nhọc, phải đồ mồ hôi hột, phải rụng rời tay chân mới thu nhặt được chút ít kinh nghiệm về sự nghiệp Tắm Quái!

Nhưng, tui thấy vui vui lắm, thấy mình cũng mạnh mẽ lắm, mặc dù hơi cực 1 tí nhưng mình vẫn chiến thắng bọn vái 1 cách vinh quang, oanh liệt, tui càng nghĩ thì càng khoái chí, mặt mày cứ tươi rói rói vì dầu sao “mình đã có thể tự thân vận động, đã có thể tự chăm lo cho chính mình”.

Đang hăng say tung Bột Giặt vương vãi khắp nơi để vừa tắm vái vừa tẩy uest cái động hôi rình, dơ bẩn này, thì đột nhiên nhận được mặt thoại của 1 kẻ... lạ hoắc lạ ho: “Bạn ơi! Cho mình chiếc nhẫn hệ Thủy đi!”

Tui cứ ngỡ kẻ ấy gọi nhầm đối tượng, nên vội hỏi han chi tiết: “Ngươi gọi ta hả?”

Kẻ lạ vội đáp lễ như đinh đóng cột: “Ừ! Bạn cho mình chiếc nhẫn hệ Thủy mà bạn đang đeo đi.”

Ặc ặc, ko wen ko biết, sao tự nhiên đi xin xỏ kiểu này dzậy trời? Đã định bụng sẽ “day đời” kẻ ấy 1 trận về cái tội “lạ hoắc lạ ho, ko wen ko biết, xin xỏ cái kiểu gì?”, nhưng đột nhiên lòng tốt vì sự nằm lặc lợng góc trời nào đó bỗng trỗi dậy trong lòng 1 đứa tham vàng xót của như tui: “Ko wen mà người ta dám mở miệng xin mình, chắc là người ta thực sự rất cần chiếc nhẫn này, người ta cần đến độ ném mất lòng tự trọng để đi xin mình, như thế thì mình nên giúp người ta 1 tí, coi như làm việc thiện để có ngày sớm thành tiên vậy mà”.

Sau khi ra chiếu hậu thư cuối cùng, tui quyết định cất giọng oanh vàng ngọt ngào: “Ngươi ra đây, ta cho ngươi chiếc nhẫn hệ Thủy nè.”

Kẻ lạ trở mặt ngạc nhiên, há hốc mồm với vẻ khó tin: “Bạn cho mình thiệt hả?”

Tui bèn dịu dàng đối đáp: “Thiệt với ko thiệt gì nữa. Mau đến đây giao dịch đi.”

Thế là, tui phải tháo nhẫn rồi... vẫy tay chào tạm biệt, chúc nhẫn về với 1 người chủ mới được vạn sự tốt lành. Kẻ Lạ cảm ơn rối rít, khiến tui cũng mát lòng hả dạ. Sau 1 tràng on nghĩa khách sáo kia thì Kẻ Lạ vội mời tui vào Tò Đội coi như 1 kiểu “đền ân đáp nghĩa” đây mà. Oánh chưa được mấy con vái thì Kẻ Lạ lại tiếp tục quay sang nhìn tui bằng đôi mắt long lanh: “Bạn ơi! Cho mình xin chiếc nhẫn hệ Hỏa kia luôn đi.”

Tui tưởng mình nghe nhầm, nên trở mặt ra: “Hả? Ngươi nói gì?”

Kẻ Lạ vô cùng từ tốn, cất giọng: “Mình cũng có chiếc nhẫn hệ Hỏa nhưng nhẫn ấy ko ngon bằng nhẫn của bạn. Bạn cho mình chiếc nhẫn hệ Hỏa luôn nha.”

Trời ơi, tên này ăn gì mà da mặt ko hề mỏng tí nào. Sao lại có thể trắng trợn như thế? Xin 1 chiếc chưa đủ, còn đòi cướp luôn chiếc thứ 2. Tui đã định bốc lửa quanh mình, đã định day nghiêng hẳn 1 trận nên thân, đã định dùng những lời cay độc nhất để lột bỏ cái da mặt ko được mỏng kia của hắn. Nhưng nhìn lên đầu, thấy 2 chữ hiệpnư chóa chóa, khiến lửa giận bị dập tắt mất tiêu. Bỗng nghĩ: “Lỡ mang tiếng hiệp nữ, vậy mà có chiếc nhẫn cũng ko cho, vậy thì bôi nhọ cái tiếng hiệp nữ kia rồi? Ai biết mình ham hố chuyện hành hiệp giang hồ mần chi, đáng ra nên tự nhận mình là Quái Nữ, Tà Nữ hay Yêu Nữ... thì bây giờ ko phải rơi vào tình trạng dở khóc dở cười này rồi. Hic, với lại, đã lỡ cho 1 chiếc, thì cho thêm chiếc thứ 2 cũng đâu có sao. Đã lỡ mang tiếng tốt, nếu bây giờ trở mặt, vậy thì uống phí chiếc nhẫn hệ Thủy quá. Thôi thì, đã bị đặt vào cái thế này, đành nhắm mắt cắn răng hoàn thành cho tốt hình ảnh đẹp đó luôn.”

Thế là, lại 1 chiếc nhẫn nữa ra đi ko hẹn ngày về! Chắc Kê Lạ cũng thấy tội tội cho tui, nên tặng lại 1 chiếc nhẫn dỏm hơn và 1 vài món đồ... lụn được trong động Bạch Vân như 1 kiểu “trao đổi ko ngang giá” đó mà, hic. Thực ra, tui ko hề tốt xiu nào đâu! Chẳng wa toàn bộ đồ đạc mà tui vác trên người đều là... hàng nhái được trong động Xi Vưu, tui chưa hề tốn xiu xiu vàng nào để mua bất cứ món gì, nên có cho người ta cũng ko tiếc. Chứ nếu 2 chiếc nhẫn kia do đích thân tui bỏ vàng ra mua, thì cái tên kia đâu có năn nỉ gây tay cũng đừng hòng tui cho nửa chiếc nhá. Từ sau vụ “trao đổi” đó, ko hiểu sao, tui trở nên... yếu xiu, cứ bị wái cần trọng thương về thành dưỡng sức hoài hoài. Tui cảm thấy khó hiểu lắm! Ko hiểu bọn wái uống chất kích thích gì hay sao á, tự nhiên trở nên hung bạo khác thường, lúc này bọn chúng còn ngoan ngoãn để tui kì cọ, tắm rửa, còn bây giờ, chưa kịp khuấy Bột Giặt cho đủ đô thì bọn wái đã nhào lên cào cấu tẩm thân liễu yếu đào tơ này ko thương tiếc.

Sau nhieu lần quan sát, tui mới nhận ra được nguyên nhân sâu sa của chiến khó hiểu này. Bình thường, wái cần tui 3 nhất thì tui mới chịu về bầu bạn với ông lão giữ rương. Mà để gì bọn chúng có cơ hội cạp tui 3 phát được chứ? Chúng chỉ cần cần 1 nhất, tui đã nhanh tay bom máu. Vì thế, khả năng về thành dưỡng sức được rút ngắn oi là ngắn. Nhưng từ khi mất 2 chiếc nhẫn, wái chỉ cần liếm 2 cái thì tui liền hồn du địa phủ. Hic, khi bị liếm phát đầu tiên, tui chưa kịp bom máu, bọn wái khôn ngoan đã bồi thêm phát thứ 2. Thế là... là la... về thành dưỡng sức...

Đánh đấm kiểu gì mà cứ về thành dưỡng sức hoài, ai mà chịu nổi? Bực mình wá, ko thêm luyện nữa! Mà quái thiệt, sao lâu oi là lâu mà gã vẫn chưa gọi mình nhỉ? Tui bèn hò hét ầm ầm “Vẫn chưa đánh xong à? Người đang ở đâu thế? Trả lời nhanh nhanh mauuuu”.

Phải chờ hơi bị lâu, mới nghe gã trả vốn trả lời: “Long Tuyền thôn.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Long tuyền nguy khốn - Xi vưu thất chí

Vừa nghe đến 3 tiếng Long Tuyền Thôn thì tui vội nhắm mắt nhắm mũi chạy cái vù đến đó để xem có sự ra làm sao, ngó thử vì sao Gã lại mê mẩn đánh đấm đến độ “thờ ơ” với tui thế này. Nơi đó... nơi đó có quá quá nhieu người tập trung! Lần đầu tiên tui trông thấy sự xô bồ, sự hỗn tạp, sự bu đen bu đỏ giữa 1 thôn làng vốn yên tĩnh, thanh bình này. Tui cứ như 1 con dế bị nhốt trong bao diêm, chạy tới phía trước thì đụng thành, quay lưng lại thì bị thành đụng, chạy tứ lung tung, chạy bát nhào náo loạn mà vẫn ko thấy Gã nằm ở cái hóc hẻm nào cả...

Bỗng nhớ đến câu hát thời còn bé xiu: “Em vừa đi vừa khóc, mẹ dỗ dành yêu thương...”. Có thể diễn tả hình ảnh của cô nàng votinhhiếpnu trong hoàn cảnh đó như thế này: “Vừa đi vừa sụt sịt trong hậm hực, trong khó chịu, ko biết làm sao để moi được Gã ra, nhìn tin thì ko thấy trả lời, đến khi nhào đến tận tiền chiến thì chỉ thấy toàn khói lửa, chả biết đâu mà lần”.

Úc lăm chứ, tui thân lăm chứ, thân gái dặm trường, trời gà ko chặt, vậy mà lại đứt đầu ra giữa chiến trận oánh nhau rung trời lệch đất, sấm sét, giông tố, lửa đạn, băng tuyết, giun mịa, kiếm lửa, kiếm băng, khí độc... găng mắc khắp nơi nơi... Vậy mà tui ko chút sợ hãi, cứ giờ thân mình nhào ra giữa trận chiến như 1 con thiêu thân chỉ biết hướng tầm mắt đến “mục tiêu cần truy tìm” mà ko wãn khó nhọc, ko ngại sống chết... Tui thấy heo nhím lần đầu ra giờ bụng lên trời chỉ vì bị “lạc đạn”, thấy ánh chớp chớp của vàng rơi vãi khắp nơi, nhìn thêm oi là thêm, nhưng chả còn tâm trí nào để nhào đến lùm, đánh nhắm mắt giả lo, coi như ko hề nhìn thấy thứ ánh sáng đầy quyền rũ kia, phải cố gắng định tâm ghi nhớ một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng: “Phải lôi Gã ra cho bằng được!”.

Trong lúc loạn lạc ấy, tui bỗng tròn xoe mắt vì thích thú... Sao mà ko khoái cho được chứ?! Tui bắt gặp 1 chàng Cái Bang với tên gọi Hồng Thất Công trực thuộc bang Trúc Lâm đang khiêng 1 khúc củi to đùng, lâu lâu phóng ra mấy con giun bò lộp ngộp, khiến bọn heo nhím lần đầu ra phơi bụng ko kịp ngáp ngáp, từ đó... từ đó vàng rơi vàng rớt ra khắp nơi nơi, ko mê mới lạ.

Ui, mọi người đừng nghĩ... tào lao ghen. Đừng cho rằng, tui khoái vì thấy có nhieu vàng rơi ra, hồng phai như thế đâu à ghen. Tui chấm chàng Cái Bang ấy chỉ vì... 3 tiếng Hồng Thất Công mà chàng ta vác trên đầu thui hà. Cửu Chi Thần Cái Hồng Thất Công vốn chứa đựng sự thần phục, ngưỡng mộ của tui từ trong Anh Hùng Xạ Điều cơ mờ. Lại thêm, chàng Cái Bang này viết hoa và có dấu rất đàng hoàng, nghiêm chỉnh, nhìn rất bắt mắt... Tui vốn thích những gì lóng lánh, hoàn mỹ và xinh xẻo mờ. Chính vì những lý do cực kì đơn thuần và trong sạch ấy, chàng ta đã bị tui chiếu tướng ngay lần hội ngộ đầu tiên.

Nhưng vì đại sự trước mắt chưa giải quyết xong, nên tui đành lắt đầu tha cho chàng ta, vội vàng chạy tán loạn khắp nơi để truy tìm Gã. Cuối cùng trời cũng ko phụ hảo nhân tâm (hì hì)! Chả phải là qua bao nhieu khó nhọc, tui đã bắt kịp Gã rồi đó ư? Chả phải gã đang lăm li đứng trước mặt tui đó ư? Ở... nhưng sao Gã chẳng thèm chào tui 1 tiếng, chẳng thèm ngó tui 1 cái... lại vội vàng vác cái thân nặng nề, cục mịch chạy tới chạy lui rồi... biến mất tầm mắt tích trước sự hụt hẫng đến ngỡ ngàng của tui. Vậy là, bao công lao dấn thân vào công cuộc truy tìm tông tích Gã đã bị đổ sông đổ biển. Tìm gặp gã đã khó, nhưng giữ gã đứng yên 1 chỗ để nói 1 câu, 1 lời càng khó hơn. Tui ko rành chiến nội bộ trong bang Xi Vưu, càng ko biết những mối oán thù giữa Xi Vưu với những bang khác, càng ko hiểu vì sao lại có trận chiến ko đầu vào đâu tại Long Tuyền thôn này... Những chiến đó, đối với tui là trứng hột vịt to tướng, tui ko quan tâm và cũng ko muốn biết! Tui vào võ lâm chỉ cốt để thỏa mãn mối tình đã khắc cốt ghi tâm với bầu ko khí kiêu hiệp, để giải trí và tìm sự an bình cho mình. Tui ko vào đây để mục kiến những trận chém giết, càng ko phải vào đây để cuốn mình vào những mối thù nhà, nợ bang, cũng ko phải để tranh giành những thị phi như mây khói kia. Chính vì vậy, cảm giác của tui trong trận Long Tuyền đại chiến này, ko ngoài 2 chữ “Hoảng Loạn”!

Tui chỉ thấy trong thôn ngôi la liệt những hào kiệt Xi Vưu, có người ngồi, có người đứng, có người la, có người hét... Xen lẫn giữa quần hùng Xi Vưu là những chiến sĩ thuộc những bang khác, vác trên đầu những lời khích bác, mỉa mai: “Sợ rồi hả? Ko dám đánh nữa à?”, “Xi Vưu chịu thua rồi hả?”, “Muốn đầu hàng ư?”...

Còn vòng vây ngoài thôn thì nào là Thần Long, nào là Trúc Lâm, nào là Huỳnh Đề... Tui thấy bên ngoài tập trung rất nhiều bang hội...

Xi Vưu đã bị vây khốn tại Long Tuyền! Điều đó là sự thật ko thể chối cãi!

Sau cuộc tử thủ thành Biện Kinh thì Xi Vưu phải ề lưng ra gánh chịu 1 cuộc tổng tiến công của các bang hội khác. Họ liên minh, họ đoàn kết nhằm mục đích quét sạch Tà Phái Xi Vưu ra khỏi đất Tung Sơn, đập tắt hào quang nhen nhúm còn sót lại của Xi Vưu, cũng như bồi thêm 1 cú shock triệt hạ tinh thần đang lung lay của toàn thể bang chúng Xi Vưu...

Tui ko tham gia trận chiến ấy nhưng lại cảm nhận được ko khí gấp rút, ác liệt và bầu ko khí ảm đạm của Xi Vưu trong lúc bấy giờ! Buồn! Buồn cho Vi Xuru, buồn cho 1 con hồ bị rơi vào vòng vây của 1 đoàn thợ săn khôn ngoan, đã tính toán kỹ càng thời khắc đồng loạt ra tay để “thịt” con hồ này, diệt trừ hậu hoạn về sau. Tui đến Long Tuyền chỉ nhằm mục đích lôi Gã ra khỏi trận đánh dở hơi này, rồi hét toáng vào mặt gã: “Ngươi rảnh rồi quá hén? Sao ko lo đi luyện công, lại đắm đầu vào trò chơi sắc mùi máu tanh này?”. Nhưng đến lần thứ 2 bắt gặp được gã, tui đã ko thốt lên được những câu chữ đó, mà lại nhìn gã bằng đôi mắt cảm thông: “Ngươi cứ tiếp tục chỉ huy trận đánh này đi. Mọi người đang rất cần ngươi. Ta sẽ ở đây chờ ngươi”.

Tui ko hiểu lúc đó gã nghĩ gì, chỉ biết gã nhìn tui và: “Uh!” 1 cách vội vã, rồi lại co giò nhào mình vào giữa lửa khói chiến trận. Tui lại tiếp tục để mắt dấu tích và tiếp tục chạy loạn vào chốn hiểm nguy để dõi theo bước chân gã. Lần xông pha trận mạc này ko chu toàn mỹ mãn như những lần trước, vì tui bị lạc đạn, rồi bị tiến về thành trong chớp mắt. Vẫn biết đó là việc tất yếu của công cuộc liều mình đem tâm thân yếu xui như bún ra hứng lấy bão táp chiến trận, nhưng tui vẫn tò mò, ko biết ai là kẻ làm nhiệm vụ “tiễn đưa mình về bên kia thế giới”.

Vì đã quá thành thạo những chiến này nên tui ko chút ngần ngại, vội lôi bản Cừ Nhân ra tra cứu. Hi hi, vừa coi xong, tui cảm thấy ngạc nhiên và trùng hợp đến ko thốt nên lời. Hóa ra anh chàng Cái Bang bị tui “đề ý” đã vô tình chui tọt vào danh sách Cừ Nhân này. Lúc này bỏ wa chàng ta, tui cảm thấy tiếc hùi hụi vì Tung Sơn rộng lớn thế này, ko biết lần sau có còn gặp lại? Ai dè, ông trời đưa đây, cố tình lôi kéo 2 con người xa lắc xa lơ vào cái thế: “Ko biết nhau ko được!”

Đâu dễ gì có cơ hội tốt đẹp thế này. Đại gì buông tha chàng ta chứ! Ấy thế là, tui có tâm nhãn tin... bắt đền: “Ê, sao ngươi lại dám đánh ta trọng thương?”

Hồng Thất Công ngoan ngoãn hỏi vặn vẹo: “Ngươi là ai?”

Vốn đã dốc tâm ko buông tha con mồi béo bở này, tui bèn cố kiếm chuyện kì kèo: “Ta là ai ko quan trọng! Quan trọng là tại Long Tuyền thôn, ngươi đã oánh ta.”

Hồng Thất Công cười khì: “Đang đánh nhau mà! Ngươi có bị ta đánh cũng là lẽ thường!”

Tui cố cãi bướng: “Nhưng ta chỉ mới có 3x, ngươi mạnh hơn ta nhiều, nhưng lại nỡ đánh ta, vậy là ngươi sai rồi, ngươi ko đứng tẹo nào cả.”

Nghe tui cãi chày cãi cối 1 hồi, chắc Hồng Thất Công đã thấm mệt, nên đành tìm cơ kết thúc sớm câu chuyện: “Ừ! Thì coi như ta ko đúng! Cho ta xin lỗi nha! Ta đang bận lắm! Bái bai nhé!”

Con mồi đã vào lưới, đại gì buông tha? Nhưng vì tình hình của gã hiện giờ cũng nguy cấp lắm, nên tui ko đành lòng chìm đắm trong niềm vui cón con của mình, rồi bỏ bê gã, nên đành đồng ý kết thúc chiến dịch “săn mồi” này. Dẫu sao chàng Cái Bang đã nằm gọn lộn trong danh sách Cừ Nhân rồi, dẫu chàng ta có mọc cánh cũng đừng hòng thoát khỏi tui, coi như hôm nay tiếp tục tha cho chàng ta lần thứ 2 vậy (hi hi).

Cuộc chiến Long Tuyền thôn kéo dài hơn 3h, mọi việc có vẻ lắng xuống, ko khí bớt căng thẳng, heo nhím đã kịp hồi sinh để đi kiếm ăn... Và dĩ nhiên, tui đã tìm lại được gã. Nhưng... trời cũng đã khuya, ko tiện giải bày từng ly từng tý, gã chỉ kịp chào tui và dặn dò: “Khuya rồi! Nàng nghỉ sớm đi! Ta cũng thoát khỏi game đây!”

Sau đó, gã quay ra dặn dò các huynh đệ trong bang đôi lời rồi lặng lẽ thoát khỏi bầu không khí nồng nặc mùi khói lửa này. Còn tui phóng tầm mắt thu trọn vẹn khung cảnh bình lặng của thôn Long Tuyền sau con đại chiến, lòng bỗng thấy ngao ngán cho kiếp sống giang hồ lúc nào cũng ở thế “sống hôm nay, ko biết trước ngày mai”..

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hoa Sơn phiếm luận – Chùy đao hợp bích

Sau khi trốn chui trốn nhủi vào những tán mây u ám khi đất Tung Sơn diễn ra cuộc bão táp Long Tuyền thôn, thì ông mặt trời cũng có thể lấy lại sinh khí, vơn những tia nắng sắc sỡ lờ thiên hạ, như báo với chúng sinh: “Thôi ghen tị bây, đánh cả đêm chắc cũng đuối rồi, tui bây ai về nhà nấy, chăm lo cây cày đề lão còn kiếm miếng ăn.”

Con người vốn là những sinh vật nhỏ bé, yếu đuối, vì vậy, làm sao dám chống đối với... lão tặc thiên? Thế là, ai ai cũng quay về với cuộc sống thường nhật của mình, tạm quên những tiếng khóc la, những lửa đạn mưa băng tại cái đêm ko trăng, ko sao kia. Gã và tui đều là người trần mắt thịt, nên phải

tuan theo qui luật do lão tặc thiên an bày. Chúng tui phải quay về Xi Vưu chăm lo việc đồng án, chăm chỉ “thị” từng con wái, nhất từng bãi vàng để mong sớm ngày được giàu sang phú quý, nở mày nở mặt với bà còn chòm xóm. Muôn đời cứ như thế, tui vẫn cứ lon ton theo sau gã, chỉ có điều hôm ấy, tui rất khác thường, ko bu lu bu loa, ko lúi lo ríu rít, mà cầm nín như chưa hề biết nói, ko thốt nên nửa lời (1 đũa nhũu chiến như tui, buộc phải giữ im lặng cũng là 1 cực hình gian ác đấy, hic), nhưng tui... ko hề quên nhiệm vụ cao quý “lụm vàng”.

Gã đã quá quen với những bài tra tấn dài dòng, lời thôi, ra rả ko ngừng nghỉ của tui rồi, nên tự nhiên thấy tui im lặng bất thường. Gã chợt nhận thấy “có vấn đề” rồi đây. Thế là, Gã cứ đứng ì 1 chỗ, ko thèm đập & chợt wái nữa, nhìn tui xa vắng: “Lên Hoa Sơn ngắm cảnh nha nàng?”

Một tiếng “uh” hồ hững buông ra theo cái kiểu “thích thì chiều”!

Tại chiếc cầu tre chông chênh, không gian im lặng, tĩnh mịch vẫn cứ bao trùm giữa chúng tui. Đến khi gã ko nhìn được nữa, bèn lên tiếng xua đuổi bầu ko khí yên tĩnh ấy: “Nàng nói gì đi nàng. Sao im lặng hoài thế?”

Trời ạ! Phải tự dán băng keo vào miệng này giờ, tui vốn đã mệt lả lả rồi, bây giờ được gã “khơi chiến”, thì hồi ời... 1 tràng đạn pháo được tui nã rôm rốp, khiến gã cũng tối tăm mặt mày.

: “Nói cái gì mà nói nữa chứ? Ngươi ham mê đánh đấm, wăng ta vào 1 xô, thích thì lôi ta theo sau, ko thích thì ném ta wa 1 bên thế hả? Có giỏi thì cứ đánh cứ đấm nữa đi, từ đây cứ mặc xác ta, ko có ngươi thì ta ko tự mình hành tẩu giang hồ được hả???”

Gã vênh đôi tai chuột lên nghe tui chát chát 1 hồi, đến khi tui mệt wá, phải ngừng lại để... nghỉ tay, thì gã thừa cơ hội xen vào giải bày: “Chiến hôm qua xin lỗi nàng, khiến nàng phải lo lắng, nhưng... nhưng...”

: “Nhưng, nhưng cái gì? Nói mau đi nghe, ta mệt với ngươi rồi đó!”

Nhìn bộ dạng vô tai bút tóc cộng thêm khuôn mặt sầu đời của gã, khiến tui muốn... ném đá cho u đầu dễ sợ luôn, gã “nhưng... nhưng...” 1 hồi thì cũng hết cả lăm: “Nhưng... trận chiến hôm qua là trận chiến đầu tiên khiến ta thấy mình bất lực. Các anh em cứ lần lượt ngã xuống, họ chết như rơm như rạ, thân làm bang chủ, ta lại ko thể cứu giúp các anh em, khiến cho tiếng gào thét của anh em Xi Vưu nổi dậy khắp thôn Long Tuyền, náo loạn cả kênh bang phái, chen chúc lên cả kênh thế giới, thành thị... ta cảm thấy mình thật vô dụng... Mỗi hận này, anh em Xi Vưu quyết ko nuốt trôi!”

Tui nghe gã vừa gầm gừ bộc bạch vừa chảy mồ hôi ào ào, thì cũng ngán ngẩm đâm ra chợt dạ. Mặc dù tui rất xấu tánh, hay hung dữ, lại ngoan cố, thích gây khó dễ, ưa trò hét ra lửa, nhưng tui cũng... hiểu chiến lăm chứ bộ, ít ra tui cũng biết thông cảm trước tình cảnh “xuống sắc” của gã. Tui bèn lựa lời an ủi, tiếp thêm chút xiu ánh sáng xua tan bầu tâm trạng đen thui của gã: “Rồi rồi, coi như là ta trách lăm ngươi. Thôi, đừng buồn nữa nghe, thua keo này ta bày keo khác, ngươi cứ tìm cách củng cố tinh thần anh em Xi Vưu lại, rồi tìm cơ hội trả thù rửa hận là xong. Đừng buồn nữa nghe!”

Được tui “ngọt ngào” 1 hồi thì gã cũng xiu luôn: “Ko sao! Ta ko sao! À, nàng đã 3x rồi, sao ko đòi con ngựa 30 mà cỡi, con ngựa 20 này chạy chậm lăm!”

Ặc, đụng chạm đến tình yêu Hắc Liệt Mã rồi, dĩ nhiên tui phải gắng cổ lên bảo vệ chú ngựa iu wí này chứ: “Trang phục, đồ đạc toàn là... vật chết nên mình có thể thay đổi tùy thích, nhưng con ngựa thì có linh tính lăm, nó biết đá lông nheo nè, biết quấy đuôi nè, làm sao ta nỡ bỏ nó được, tội nghiệp nó lăm. Ta đã quyết định sẽ cỡi Hắc Liệt Mã đến khi... có Chiêu Dạ thay thế”.

Tui đoán chắc gã đang rùa lăm bằm trong đầu: “Coi bà kìa. Bà khủng dã man luôn. Suy nghĩ tào lao, con ngựa nào chạy nhanh thì cỡi, wái gì phải ôm khư khư con ngựa rùa này chứ?”, nhưng bề ngoài, gã vẫn điềm nhiên, từ tốn: “Ừm! Nàng thích sao cũng được!”

Đang ba hoa chích chòe, thì bỗng có 1 chàng rất bánh gai, khoác chiếc áo Đường Môn, trên đầu bay pháp phới 1 chùm tóc đuôi ngựa, trông cực kỳ hào hoa lãng tử, đẹp giai dã man luôn, tui ngó đến hút hồn hút vía, khoái mê toi luôn á. Thế là, tui chợt hét vào tai gã: “Đó đó, áo Đường Môn, áo Đường Môn, sao ngươi ko mặc chiếc áo đó hả? Trời ơi là trời, ngươi tự ngó mình xem nào, đây là thế giới võ lâm giang hồ, phải ăn mặc sao cho ra vẻ giang hồ hiệp khách, hào hoa phong nhã, ai như ngươi, mang cái áo giáp to đùng như đi đánh trận, xấu dã man tàn tệ luôn.”

Gã có cái chày cái cối: “Nhưng chiếc áo giáp của ta rất tốt, rất xịn, dùng để đi luyện công rất oách.”

Nghe gã trả treo như thế, tui muốn vung đao chém gã vài nhát ghê: “Có ai bảo ngươi wăng cái áo giáp này đâu? Khi nào luyện công thì ngươi vác vào, còn khi nào đi chơi với ta thì mang chiếc áo Đường Môn kia vào, ta khoác chiếc áo Đường Môn đó lăm lăm, hic hic”.

Nghe tui ra chiều hậu thư đó, gã đành lắc đầu ngao ngán: “Ta ko mặc được chiếc áo đó!”

Tức điên lên vì câu trả lời khó ưa: “Sao ko mặc được? Người ta mặc được thì ngươi cũng phải mặc được!”

Thế là gã cứ lấp bắp: “Nhưng... nhưng chiếc áo đó thân pháp cao lăm, còn ta thì tăng thân pháp ít lăm”

Trời, thế là giấc mộng được rong ruổi giang hồ cùng chàng lãng tử hào hoa của tui bị vỡ vụn thành từng mảnh, hu hu, chẳng lẽ cả cuộc đời của cô hiệp nữ này phải gắn liền với ông Thiên Vương mang giáp sắt cực mịch này ư?

Trong khi tui đang than khóc sầu não cho ước mơ chợt tan biến của mình thì gã nhìn trời nhìn mây rồi bắt chước làm thi sĩ:

“Tung Sơn đất chật, người đông,

Hào hữu thì ít, cừu nhân thì nhiều”

Tự nhiên nghe gã gõ mình ra về thì sững, khiến tui nghe thấy chói tai dễ sợ: "Hử! Ai biểu ham mê giết chó, tối ngày cứ chui đầu vào đánh đập, hèn chi quá trời cừ nhân. Bụng làm dạ chịu, còn ca cẩm gì nữa?"

Gã nhìn tui cười khi khì: "Lúc trước, ta bị gán cái danh Đại Ác Ma, giết người như ngóc. Nhưng từ ngày nài vào Tung Sơn, ta đã... đã thay đổi nhiều rồi."

Nghe gã "nịnh" như thế, tui thấy khó tin wá, mắt cứ liếc liếc: "Thiệt ko đó? Nghe có vẻ xạo wá à.T."

Nghe tui phán câu xanh rờn, gã chỉ còn biết cúi đầu thẹn thùng: "Thiệt mà! Nàng ko tin thì thôi". Tui càng ngó gã thì càng thấy trái tai gai mắt, hể nhìn cái danh hiệu cà chớn mà gã mang trên đầu thì tui đã thấy khó ưa dễ sợ rồi.

Xi Vu * No 1

Bà con cô bác thử bình loạn 1 tạo giúp tui với nào. Có phải cái tổ hợp 3 chữ + 1 số + 1 * này trông rất ngứa mắt ko? Con người tui vốn cầu toàn, thích những sự xinh xắn, đẹp đẽ (hu hu, chính vì thế, tui mới bị wuẩn rữ bởi cái nick Hồng Thất Công hoặc đứng tim vì chàng giai khoáng áo Đường Môn, cột tóc đuôi ngựa kia kia á), vì thế, làm sao tui chịu được cái tổ hợp cà rớn kia? Vì nhìn mãi mà vẫn nhìn ko được, tui đành bộc phát: "Sao người để cái danh hiệu kinh thế? Sao ko để là Xi Vu Bang Chủ cho hợp lý hợp tình?"

Gã ko hề thấy chột bụng vì câu nhận xét "nghĩa tình" ấy, mà con tro tráo: "Đề Xi Vu Bang Chủ thì người ta nói mình chánh, cho nên ta để thế này cho ổn."

Há hốc mồm trước lời phát biểu... giật mình ấy: "Ặc ặc, người bị làm sao thế hả? Vì người là bang chủ nên có đề Xi Vu Bang Chủ là bình thường. Còn Xi Vu * No 1 mới là đại chánh đó, khoe khoang. Hử!"

Đáp lại mớ lí lẽ xỉ xọn của tui là lời lấp bắp: "Nàng... nàng ko thích cái danh hiệu này à?"

Trợn tròn mắt đáp lễ: "Thích cái búa á! Nửa nạt nửa mỡ, Tàu ko ra Tàu, Tây ko ra Tây, nhìn ngứa mắt wá chời luôn á."

Gã xụ mặt lí nhí: "Được rồi! Ta hiểu rồi."

Im re 1 hồi thì gã thăm thĩ: "Nàng nhìn lên nè, thế này được chưa?"

Ngó lên, thấy cái danh hiệu của gã, khiến tui muốn... té ghế.

Xi Vu Yêu Nhi

Ặc ặc, tên cà chớn này ko có gì giỏi cả. Giỏi nhất là chiêu... dụ ngọt & lấy lòng con gái nhà lành thui hà (hic hic). Tui chả wen với việc thẹn thùng, vậy mà cũng phải đỏ mặt, lấp bắp: "Người... người thiệt là hết nói nổi. Để coi người vác được mấy ngày!"

Sau khi nghe tui tường trình 1 cách đặc sắc về những nỗi khốn khổ mà con bé Thúy Yên 3x phải tự vác đao ra đồng, vào động cày 1 mình 1 bóng. Gã nghe ngấm có vẻ rất thương tâm, xót dạ, bèn cất lên những lời vàng ngọc: "Ta đưa nàng acc và pass Takiem, khi nào ta ko online thì nàng cứ dùng Takiem kéo char nàng nhá."

Hic, chính vì "sự rộng lượng & tốt bụng" của gã, đã khiến cho tui ngày càng dần sâu vào Xi Vu bang, góp phần gây nên sóng gió cho Xi Vu, tạo nên nỗi day dứt ko nguôi của mình đối với Xi Vu.

Tui lấy cái tựa "Hoa Sơn Phiếm Luận – Chùy Đao Hợp Bích" ám chỉ: "Cuộc nói chuyện tại đình Hoa Sơn đã tạo nên sự liên kết thông hiểu giữa Chùy & Đao". Gã là Thiên Vương max Chùy, còn tui vốn xuất thân dòng dõi... Thúy Yên nên dĩ nhiên chỉ biết múa may với Đao. He he, thời xa xưa có Song Kiếm Hợp Bích, tại sao thời nay lại chẳng có Chùy Đao Hợp Bích chứ? Wan trọng là mình có muốn hay ko thui.

Xin được tán mạn 1 tạo về sự phản hồi của phần 17 với tựa "Long Tuyền Ngụy Khôn – Xi Vu Thất Chỉ" nhé bà con.

Sau khi nuốt xong 1 mớ chữ của phần 17 thì HoaSatTaThan {đệ tử hư của tui đóá, hần bảo: "Ngày xưa ta cũng viết bằng lối văn dí dỏm như vohinh vậy, nhưng từ khi làm nhà báo (đời) thì ko còn viết được lối văn như thế nữa. Ta hăm mộ vohinh lắm, xin cho ta bái làm sufu (hehe, lâu lâu được lên mây, nên cho tui lên ngọn cây ngồi 1 tạo đi mà, năn ni đó)", thế là tui chấp nhận kết nạp tên đệ tử với tuổi đời già lụ khụ này} phán tui 1 tràng đạn pháo: "Sufu viết ngày càng lên tay, viết hay lắm, nhưng trong hay có cái ko hay!"

Vốn thích sự hoàn thiện, tui bèn mớm lời: "Ko hay chỗ nào? Nói ta nghe coi nào?"

HoaSatTaThan âm thầm phân tích:

- Cái ko hay thứ 1 là... ko có tên ta trong bài viết đó.

- Cái ko hay thứ 2 là viết về Xi Vưu sao mà... thê thảm quá! Ko sợ làm anh em đau buồn à?

- Cái ko hay thứ 3 là... sao ko mở ra 1 con đường cho Xi Vưu?"

Tui ko phải kẻ háo danh nhưng lại là 1 người cực kỳ cầu toàn, nghe tên đệ tử phán thế, tui càng quyết tâm biến cái ko hay thành cái hay.

- Hôm nay đã lỗi tên cả chón này vào bài viết rồi. Thế là cái ko hay thứ 1 đã trở thành cái hay.

- Tui chỉ làm kẻ tường thuật lại những sự kiện và ghi lại cảm nhận của mình thông qua những sự kiện đó. Vì vậy, tui phải trung thực với những gì đã diễn ra. Tình cảnh của Xi Vưu lúc đó wả thực nguy khốn. Dùng 4 chữ Xi Vưu Thất Chí cũng ko có gì quá đáng. Anh em Xi Vưu nên đối diện với sự thật đã xảy ra, để tìm kế sách vực dậy chính mình, làm mới bản thân, tạo nên 1 thế mạnh đặc trưng của Xi Vưu, chứ ko nên nằm vùi trong chiến thắng, mê muội những hư danh "anh hùng, hào kiệt, bách chiến bách thắng". Quá khứ đã là quá khứ! Chúng ta cần hướng đến 1 tương lai tươi đẹp, chứ ko nên để cái quá khứ hào nhoáng kia nhấn chìm. Tình đây đi, hỡi các anh em Xi Vưu thân thương.

- Tui từng dùng hình tượng "chú đại bàng lêu lổng" & "1 con hổ bị rơi vào vòng vây của 1 đoàn thợ săn khôn ngoan" để ví von hình tượng của Xi Vưu ngày nay. Sẽ đến lúc đại bàng bừng tỉnh sao con mộng mị hào nhoáng của quá khứ. Sẽ đến lúc hổ kia sẽ giành lại thế chủ lực, định hình lại vị trí xứng đáng của mình. Còn "lúc đó là lúc nào" thì phải tùy vào sự đồng tâm hiệp lực, tùy vào cái tình, cái nghĩa mà các anh em Xi Vưu giành cho nhau, giành cho bang hội thân yêu của mình.

Tôi yêu Xi Vưu và quý tất cả các bạn! Mong sớm được chứng kiến sự quay về tươi đẹp của Xi Vưu, của chính các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thiên tâm nào loạn – Thị phi oan trái

Sau cuộc tán nhảm tại đình Hoa Sơn, tui cứ ngỡ mọi chiến đã gọn gàng ngăn nắp, từ đây có thể dung dăng dung dè tiểu wái ngạo nhân, ko còn bị nhét vào 1 góc "tự sinh tự diệt", sống kiếp lặn lội lao đao "bán mặt cho đất, bán lưng cho trời". Nào có ngờ đâu, tui tính ko bằng... gã tính, rồi cuộc đầu lại vào đây. Sau 1 hồi í ới, réo gọi, tui được đáp lễ như thế này nè (bà con xem thử đi nào, có tức chết đùm tui ko chứ): "Xin lỗi nàng, ta bận giải quyết sự vụ trong bang, ko thể đi cùng nàng được."

Giọng tui trở nên ảm ức: "Lại chiến gì nữa? Lại đánh nhau nữa à?"

Như sợ tui dài dòng, lồi thoi, gã liền ném 1 câu chém đĩnh chặt sất: "Ko! Chỉ là chiến nội bộ trong bang. Có gì tí nữa nói sau nhé!"

Hic hic, từ sau cái ngày Kê Xấu Xa từ xó xỉnh tăm tối nào đó nhảy ra ám thì hình như lương tâm bang hội của gã bỗng trở dậy, giống như "giác ngộ lý tưởng Xi Vưu" vậy. Gã ko còn tung tăng thọt wái, dung dè ngấm cảnh như thuở còn thiếu thời bé tí. Tui ngán ngấm cái cảnh tung Bọt Giật tằm từng wái 1 nên ứ thêm cây cây nữa, cứ ngồi ì ra giữa thành thị hít ra thở vào, tranh giành oxi với bản dân thiên hạ. Ngắm người ta riết rồi cũng chán, tui đành way lại ngắm mình (he he). Vừa ngắm vừa ngó 1 hồi thì trời tuột vào cái băng Cừ Nhân lúc nào cũng hồng hay, bỗng thấy 3 chữ Hồng Thất Công vàng khè nhá nhá. Trừu ừ, cứ muốn hét toáng lên "Areka, đây rồi, đây rồi".

Mém tí wên mắt "con mồi" béo ngậy này rồi. Ta đang rảnh đến độ ko còn biết phải làm gì, phen này biết tay ta ghen, hỡi con mồi béo bở kia, he he.

: "Ê ê, chào tên giết người!"

Hồng Thất Công tỏ vẻ khó chịu: "Lại là cô nữa à?"

: "Ừ, ko phải ta, chẳng lẽ ma à?"

Hồng Thất Công: "Sao cô cứ gọi tui hoài vậy?"

: "Ai biểu người dám oánh chết ta. Giờ ta đi theo ám người là hợp tình hợp lý rồi."

Hồng Thất Công: "Cô làm ơn tha cho tui đi mà. Hể nhìn thấy cô thì tui lại thấy mình thật tội lỗi!"

Tui đâu có khùng! Làm sao "nhà" hần ra dễ dàng đến thế. Hừ, tui làm sao chịu thua ngon ơ như vậy? Tên Cái Bang cả chón này thật là wá wất. Thực nữ trước mắt mà dám phũ phàng. Khinh thị ta wá! Ta quyết tâm phải đón ngã người đến tận gốc rễ, triệt tiêu đường sống còn của người luôn. Coi ta ra tay nè! Phen này đừng hồng thoát khỏi màn lưới chằng chịt của ta ghen. Vậy là tui trở hết tất cả tài năng tích trữ mấy chục năm trời, tui lòi cả triết học sâu sa đến tâm lý hiện đại, cổ kim đông tây, nói chung là tui biết cái gì thì đều lòi ra hết để "tra tấn" hần.

Hồng Thất Công phải thất điên bát đảo, xanh mét mặt mày, rên rỉ thê thảm: "Thôi thôi, cô cho tui xin đi. Đừng nói nữa mà."

: "Ko tha là ko tha! Im lặng nghe ta nói tiếp nè..."

Hồng Thất Công ko nhìn được nữa, buột phải nộ khí xung thiên, hét toáng lên: “Cô phiền phức quá! Nhức đầu quá!”

Đầu có quyết tâm cao độ phải đốn ngã khúc gỗ này cho bằng được nhưng tự ái của tui vốn to bằng cái đình. Nghe hán “khó chịu” như thế, lòng tự ái của cô hiệp nữ càng sôi sục mãnh liệt, thà thất bại keo này, chứ nhất quyết ko để lòng tự tôn bị bào mòn. Tui đành miễn cưỡng xuống giọng: “Sorry! Quấy rầy người từ nãy đến giờ là lỗi của ta. Từ đây ta sẽ ko làm phiền người nữa. Người có thể an tâm!”

Ngờ đâu cái duyên vừa chớm nở sẽ bị vùi cho tắt lịm, ai dè, Hồng Thất Công cắn rứt lương tâm khi nở nặng lời với cô gái thủy mì, dịu dàng này hay sao á, hán bỗng quay ngoắt 360 độ: “Áy, cô đừng có giận mà. Ý của tui ko phải như thế đâu. Nói chuyện với cô khiến tui vui lắm, hay là chúng ta kết làm bằng hữu nghen”.

Giờ à, thời cơ đã đến, con nai vàng ngơ ngác đã rơi vào chiếc bẫy to đùng của tui, he he, phen này thành công về vang, uy danh lừng lẫy rồi. Bao công lao “nếm mật nằm gai” của mình chỉ mong chờ giây phút vinh quang này. Thế là, tự đứng tui lụm được 1 hảo bằng hữu. Hán cứ nằng nặc rù rê, dụ khí tui wa chỗ hán... lụm vàng.

Hồng Thất Công: “Hảo bằng hữu qua chỗ ta chơi cho dzui”.

: “Nghe ta hỏi nè, hảo bằng hữu có dzợ chưa zậy?”

Hồng Thất Công: “Hic, ta có dzợ rồi, hảo bằng hữu à!”

: “Ặc, có dzợ rồi, lại dám rù ta wa bên chơi, hông sợ dzợ người tạt axit hả?”

Hồng Thất Công: “Hảo bằng hữu cứ yên tâm, dzợ ta nghe lời ta lắm, ta chỉ cần hét 1 tiếng thì cô ấy im re liền hà. Wa bên ta chơi chút đi mà.”

: “Ừ, wa thì wa, chỉ đường đi nào.”

Tui vô cùng thành thật, ngây thơ vác cái thân yếu xiù chạy wa cánh đồng mà dzợ chồng Hồng Thất Công đang cày. Tui chưa kịp bù lu bù loa thì bỗng 1 cô Nga My cực kỳ quyến rũ, mặc chiếc áo sexy đỏ chát, trông rất... kích động, chạy nhào về phía tui... xĩa xối.

Hồ Thị Anh Thư: “Ê, con kia, sao dám dụ chồng tao hả?”

: “Cô nói cái gì? Tui ko hiểu!”, rồi liếc liếc Hồng Thất Công: “Hảo bằng hữu, Anh Thư là nương tử của hảo bằng hữu đó à?”

Hồng Thất Công: “Ừ, vợ ta đó!”, rồi lại hét: “Anh Thư, ko được như vậy!”

Hồ Thị Anh Thư càng khóc toáng lên, lăn xăn chạy wa... mếc 1 cô Nga My khác: “Chị ơi chị ơi, em khổ quá, chồng em mê đứa bé Thúy Yên kia rồi.”

: “Nè, ko có đâu, cô đừng có vu khống. Mà tui lớn rồi nghen, sao gọi tui là đứa bé chứ hả?”

Hồ Thị Anh Thư cười mĩa mai: “Tự nhìn lại mình đi! Xẹp lép! Còn ko phải là đứa bé sao?”

Ui giờ ời, tức chết đi được mà, chỉ vì tui mới 3x, còn cô ta 6x nên mặc được đồ sexy, chính vì thế... dám ý mình là con gái, là phụ nữ, rồi dè bủ tui gầy còm & xẹp lép.

Cô Nga My được Anh Thư gọi là chị cười ha ha: “Hồng Thất Công đào hoa quá ha! Nhưng đào hoa thì đào hoa, ko được bỏ vợ nghen chưa. Còn cái đứa bé Thúy Yên kia nữa, muốn giành chồng với người ta à?”

Ông trời ơi, ông có mắt ko thế này? Ông nghĩ thế nào lại wăng tui vào hoàn cảnh trở trêu này? Tui thế này mà đi giành chồng của người ta à? Có làm lần ko đó? Vừa giận, vừa wê, vừa tức, vừa xấu hổ, tui ko nói ko rằng, nhấp thổ địa phù 1 phút, bốc về thành trong chớp mắt, kèm theo lời phán: “Hảo bằng hữu lo chăm vợ cho tốt đi. Ta về đây!”

Mặc cho Hồng Thất Công giải thích tùm lùm ta là, chồng lý do này cheo lý do nọ, tui cũng ko thèm nói gì. Đôi khi, giữ im lặng đúng lúc là cả 1 nghệ thuật chứ chả chơi. Ngồi ngắm cảnh trời trắng mây nước 1 chập thì bỗng nghe gã nhần: “Chiện trong bang tạm giải quyết xong rồi.” Tui nhướn đôi mày lá dứa: “Xi Vụ xảy ra chiến gì vậy?”

Gã chậm chậm giải thích: “Cũng ko có gì, chỉ là OngTrum đòi ta nhường chức bang chủ lại.”

Tui cố lời kéo: “OngTrum muốn làm bang chủ thì người cứ cho hán làm đi. Làm bang chủ thì có gì hay ho cơ chứ? Người thích làm bang chủ lắm hả?”

Gã im lặng 1 lúc, rồi từ tốn: “Vấn đề ko phải là ta thích hay ko. Mà cho dù, ta có nhường chức thì cũng chưa đến lượt OngTrum lên làm bang chủ.”

Tui cố gắng hỏi: “Thế thì ai xứng đáng?”

Ko chán chừ, gã phán: “daobatkhadao có thể làm bang chủ!”

Tui buông lời huê vốn: “Thế à?”

Gã nhanh chóng kết thúc câu chuyện: “Trễ rồi! Nàng về nghỉ đi! Ta cũng về đây!”

Theo thông lệ cổ hữu, tui và gã thường thoát game cùng lúc, nhưng chẳng hiểu sao, hôm ấy tui thấy buồn buồn trong lòng, lại muốn thử cảm giác hóa thân thành 1 kẻ mạnh ra làm sao. Thế là... liền vào acc gã để lủi thủi kéo Thúy Yên nhảy tung tung khắp động Xi Vưu. Thúy Yên ko hấp thu được bao nhiêu kinh nghiệm thì đã té ngựa đến bầm dập mặt mày, trầy xước khắp người. Nản càng nản hơn!

Trong lúc thâm thâm ấy, ko biết tai bay vạ gió thế nào, tự nhiên có 1 tên lạ hoắc khóc lóc um sùm với Takiem: “Bang chủ ơi! Em bị vây đánh ở Thiên Tầm tháp, bang chủ cứu em với.”

Tự biết mình ko phải... bang chủ nên tui im re, giả vờ như ko hay ko biết cho an toàn. Tên kia càng khóc dữ hơn nữa: “Bang chủ đâu rồi? Bang chủ cứu em với bang chủ oiiii”.

Động lòng trắc ẩn, tui bèn an ủi: “Ta chỉ chơi dùm, chứ ta ko phải bang chủ, người nhờ người khác giúp đi.”

Kẻ lạ hoắc hét toáng lên: “Bang chủ thấy chết ko thèm cứu phải ko? Làm bang chủ như thế đó à...”

Đại khái là hấn hết khóc lóc năn nỉ ỉ ôi, đến gầm gừ dọa nạt... khiến tui thấy hoảng quá, sợ làm mất hình tượng của vị bang chủ Xi Vưu, nên trong lúc thần trí mê muội, hồng hỉu sao tui lại nhận lời: “Được rồi! Người cứ ở Thiên Tầm tháp đi, ta qua đó liền”.

Khô đến nơi rồi, khô đến nơi rồi! Đúng là thần khẩu hại xác phàm! Tự nhiên đặt mình vào thế kẹt. Đã đưa đầu vào rọ, làm sao rút ra đây? Mất uy tín của bang chủ Xi Vưu thì tui làm sao đền cho nổi? Dốc hết lòng can đảm bé xiu như trái ớt sim, tui lần lần mò đến Thiên Tầm tháp trong thân xác cục mịch của vị Thiên Vương suốt đời chạy chậm hơn rùa. Càng đến gần Thiên Tầm thì nhiệt độ cơ thể càng tăng, nỗi sợ hãi càng lớn dần, tím đập thành thạch, chân tay run lẩy bẩy. Trời đất ơi, có ai cứu con ko? Con đâu có biết đánh nhau, đâu có kỹ năng PK, làm sao oánh người ta cho được, chỉ sợ vừa mò vào Thiên Tầm thì bị người ta đánh cho đẹp mùi, đâu có đi Thâm Mỹ Viện cũng đừng hòng khôi phục lại về “thanh xuân” ban đầu. Thà bé Thúy Yên bị người ta búp cho bầm dập cũng ko sao, vì bé ấy yếu xiu, có bị “nhồi máu cơ tim” thì cũng là chiến thường ngày ở huyện. Còn đằng này lại là bang chủ Xi Vưu, Thiên Vương max chùy, nếu để hình tượng của gã bị người ta đập cho te tua thì còn gì mặt mũi gã, còn gì danh tiếng của Xi Vưu??? Do đó, áp lực mà tui phải gánh vác nặng nề, gây ra sự sợ hãi vô hình vô ảnh trong lòng.

Vậy là, ma xui quỷ khiến, trong lúc “sức tàn lực kiệt”, tui bèn quay qua nhờ vả người chơi bên cạnh:

- Anh ơi, anh ơi, anh giúp em đánh lộn với.
- Đánh lộn? Em nói gì?
- Ý em nói là đánh lộn trong game á. Anh làm ơn điều khiển con Thiên Vương này đến Thiên Tầm tháp đánh nhau dùm em.
- Tuồng chiến gì? Chứ đánh nhau thì ok thôi.

Tui nghĩ đơn giản là chỉ có 1 ai đó đập 1 vị huynh đệ Xi Vưu nên chỉ cần cho *Ta_kiem* đến đó wét vài chùy thì a lê hấp, mọi chuyện sẽ giải quyết xong xuôi. Ai có ngờ đâu, vừa chui vào Thiên Tầm thì 1 đám người bu lại hơn ruồi, hơn muỗi. Thiên Vương đánh cận chiến với kiểu 1 búp 1 thì rất tuyệt cú mèo, nhưng bị rơi vào vòng “đánh hội đồng” thì... eo ơi, ko dám nói nữa luôn. Tui ko hề điều khiển Takiem xông vào đám lửa đạn đó, mà chỉ đứng 1 bên để tìm nhảy điệu lambada, miệng hát bài ca: “Anh ơi, cẩn thận... coi chừng... ôi, coi chừng chết... trời ơi, máu tụt kia, nhanh nhanh... chết giờ... á á á... cẩn thận...”.

Anh bạn chơi dùm nghe tui rên rỉ thâm vớ, chắc là điếc tai nên cố vờ vờ: “Ko sao đâu mà, có gì thì Thổ Địa Phù, ko chết đâu mà sợ.”

: “Anh phải cẩn thận nghen. Đừng để Takiem chết nghen anh.”

Anh ta thổ địa phù mấy lượt thì rụng rời cả con chuột: “Đồng quá em ơi, Thiên Vương đánh ko lại đâu.”

Trong tiếng khóc lóc ỉ ôi của tên huynh đệ Xi Vưu “đáng thương” kia: “Bang chủ chạy đâu rồi? Mau quay lại cứu em đi...” thì tự nhiên cái đầu óc chứa toàn mấy quyền Doreamon, đen đặc như cafe cốt của tui bỗng nghĩ đến việc “nhờ vả anh em Xi Vưu đến cứu nguy, đã là người trong bang, hễ ai gặp nạn thì ra tay cứu nguy là chiến thường tình cơ mà?”. Thế là, tui nhờ anh bạn lên kênh bang hội reo rao: “Anh em Xi Vưu mau đến Thiên Tầm tháp cứu nguy!!!”

Phải công nhận, dân Xi Vưu vừa có tình vừa có nghĩa lại... khoái trò đánh nhau. Vừa kêu réo mấy câu thì wá chừng người nhào đến. Lúc ấy, tui ngây thơ thánh thiện lăm lăm, nào để ý gì chiến bang hội, hay chiến sóng gió giang hồ, trong mắt tui lúc ấy chỉ có ngắm cảnh, lượm vàng và ăn hiếp Takiem. Có lẽ vì thế, trong 1 rừng huynh đệ Xi Vưu vớ ngựa đâm bụi trần ào ạt đổ bộ đến Thiên Tầm, tui ko hề nhớ rõ ai với ai, cũng ko biết những ai đã tham gia trận chiến đó, chỉ biết trên đầu họ mang 2 chữ Xi Vưu là an tâm để đồng tâm hiệp lực, đâm đầu vào khói lửa đạn bom.

Thế trận lúc này đã xoay chiều, với khí thế mạnh mẽ, hoành tráng của Xi Vưu, chỉ trong chớp mắt, đối phương hoặc có kẻ phơi xác tại hiện trường, hoặc có kẻ co giò lên cổ phù cho lẹ...

Quân địch đã rút lui, tui mừng rỡ hơn lượm được vàng, coi như cuộc căng thẳng tinh thần đã được giải quyết êm đẹp, lá gan cóc tía của tui đã bình an chui vào 1 xó... coi truyện tranh, tui bèn ríu rít: “Cảm ơn anh nhiều nha! Em có thể tự điều khiển Thiên Vương được rồi.”

Chỉ vừa an toạ, chưa kịp ực miếng nước, gặm miếng bánh thì góc trái màn hình đã có 1 đồng chữ nhào ra nhảy điệu cha cha cha như phệt cả lửa.

Săn_Bán: “Ai đấy? Ngươi là ai đấy? Sao ko trả lời hả???”

Săn_Bán: “Ai đấy? Ngươi là ai đấy? Sao ko trả lời hả???”

Săn_Bán: “Ai đấy? Ngươi là ai đấy? Sao ko trả lời hả???”

Ta_kiem: “Ngươi... ngươi là ai?”

Săn_Bán: “Câu đó phải để ta hỏi. Ngươi là ai hả? Sao vào nick này?”

Ta_kiem: “Ta... ta là votinhhiepn. Ngươi... ngươi ko phải Takiem. Ngươi là Kẻ Xấu Xa kia phải ko?”

Săn_Bán: “Hừ, thì ra là con bé Thủy Yên. Vậy mà ta cứ tưởng Takiem bị hack. Sao giờ này còn chơi hả? Có chịu thoát ra ko thì bảo?”

Mọi người có hiểu tâm trạng của tui lúc đó ko nhì? Chắc là ko ai hiểu đâu. Có thể hình dung tình cảnh tui lúc đó cứ y như 1 đứa trẻ đang mò xuống bếp ăn vụng, bỗng bị bắt quả tang tại trận, hết đường chối cãi, khiến đứa bé đó vô cùng lo sợ, ko biết mình phải nhận lãnh hậu quả gì (sẽ bị cầm cung, bị cắt tiền quà vật hay bị... đánh đòn). Tui còn thê thảm hơn đứa bé đó gấp rất rất nhiều lần.

Đứa bé đó bắt quả chỉ sợ...bị phạt! Còn tui tuy ko sợ bị Kẻ Xấu Xa la mắng, dọa nạt, nhưng rất thẹn và xấu hổ vì nhận rõ mình đang... sai tè le, sai oí là sai, và với cái tội này, dù bị người ta chửi te tát cỡ nào thì mình cũng gắng cắn răng mà nghe.

Nếu Săn_Bán lúc đó là gã thì tui ko sợ, ko thẹn vì chính gã đưa acc & pass cho tui, vì vậy, tui có vào chơi cũng vì sự “cô vũ” của gã. Nhưng acc ko chỉ thuộc sở hữu của 1 mình gã, còn có phần ko nhỏ của Kẻ Xấu Xa. Chẳng khác nào, tui đang chơi gian, chơi trộm acc, ko hề có sự đồng ý của chủ nhân, lại ngang nhiên vào acc chơi ngon lành. Hi, giống như mình là 1 kẻ nửa đêm mò vào nhà người ta ăn trộm, và oái ăm thay, chủ nhà còn thức trắng, bèn suýt chớ ra bao vây và bắt mình tại trận, hết đường chối cãi. Mang trong lòng sự bẽ bàng bị bắt quả tang khi mình lỡ làm “việc xấu” cùng nỗi lo lắng về tội lỗi do mình gây ra, tui đã thoát khỏi vỏ bọc Thiên Vương với lời nhắn nhủ đến Kẻ Xấu Xa: “Mọi việc đều là lỗi của ta, ko liên quan gì đến Takiem, ngươi có trách có mắng thì cứ tìm ta, đừng gây khó dễ với Takiem...”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Gạ bán kim tiêu – Hội ngộ kỳ duyên

Tui đã nhìn vào gương cả trăm lần để nắn ni bản thân mình “phải luyện Thiết Bì Công đến max skill, phải nhịn, nhịn và nhịn trước những lời đao to búa lớn của gã”. Dĩ nhiên phải thực hiện liệu pháp tinh thần cho đầu vào đầy mới dám í ới gã. Chắc sau trận náo loạn Thiên Tầm, nhất định Kẻ Xấu Xa đã rửa xả gã nhiều lắm. Nhất định gã sẽ lỗi tui ra “đầy ải” 1 trận để giải tỏa mối oán hờn chồng chất ấy.

Mang bộ mặt đura đám, u sầu ủ dột, chuẩn bị cả bông gòn để bảo vệ khả năng “nghe” của mình ko bị giảm sút sau trận sư tử hồng của gã. Vậy mà, vênh tai ngời chờ lời “vàng ngọc” cả buổi mà chả thấy gã hó hê gì.

Cái cảm giác gờ cổ ra chờ người ta hét “Long Đầu Đao” (hic, tội lỗi của tui cũng xuất phát từ lòng tốt muốn giúp anh em trong bang, vì vậy, có xử thì dùng Long Đầu Đao chứ đừng lòi Cầu Đầu Đao ra ghen, tội nghiệp mù!) thật là rất rất khó chịu. Chờ dài cả cô mà đao vẫn chưa chịu hạ xuống, bức vạ, đành một thân một mình nhào vào tử địa, trước sau gì cũng bị nghe chửi, thà bị chửi trước còn đỡ lo hơn bị chửi sau.

: “Ngươi cứ chửi ta đi. Muốn chửi thế nào thì chửi, ta ngồi đây nghe hết cho.”

Gã giờ cặp mắt ti hí vô cùng thánh thiện: “Chửi nàng ư? Về chiến gì?”

: “Thế ngươi chưa nói chiến với Kẻ Xấu Xa kia à?”

Trầm tư kèm lời đáp: “Ừ! Ta nghe kể, nàng vào acc Takiem khích động anh em đánh nhau ở Thiên Tầm. Đến khi anh em nhào vào trận chiến thì nàng... trốn mất tiêu. Anh em phải chiến đấu đến 2h sáng mới dẹp xong...”

Trời ơi là trời, vu oan giá họa 1 cách trơn tru như thế, ai mà chịu được cơ chứ. Ghét nhất những kẻ thêm mắm dặm muối, biết rằng tui có lỗi rành rành rồi, nhưng phải trị đúng tội, xử đúng lỗi thì tui mới chịu. Còn chơi cái trò vu khống thế này, có chết cũng ko nhận.

Tui bèn bu lu ba loa phân bua: “Ta đâu có trốn. Ta nhờ người ta đánh dùm rõ ràng...”, thế là tui lòi cả sự tích vinh quang kể cho gã nghe tẩn tật, ko thiếu chi tiết nào.

Nghe tui trình bày rõ ngọn ngành gốc rễ, gã điềm nhiên phán: “Chuyện xích mích, đánh nhau như cơm bữa. Ko phải lúc nào 1 ai đó kêu bang chủ cứu thì bang chủ đều xách động anh em để gây ra những trận chiến như vừa rồi...” (gã còn lý giải nhiều lắm, nhưng tui đang trong tâm trạng run lập cập để tiếp nhận những lời trách móc, thì còn lòng dạ đâu nghe gã dạy cách làm bang chủ? Thế là, bao nhiêu lời hay ho của gã giảng dạy, tui chỉ nghe câu được câu mất...), rồi nói tiếp: “Nhưng từ giờ nàng có thể yên tâm, ta vừa thoái vị, giao chức bang chủ cho daobatkhdạo. Việc trong Xi Vưu ko còn liên quan

đến chúng ta nữa. Nàng có thể cùng ta Tiểu Ngạo Giang Hồ...”

Há hốc mồm kinh ngạc: “Cái gì? Người... người hồng làm bang chủ nữa hả?”

Như sợ tui đèn đuốc nghe nhầm, gã nhắc lại bằng 1 giọng điệu cứng ngắt cứng ngắc: “Uh! Ko làm bang chủ nữa!”.

Trong khi tui đang lằng lằng sững run người với suy nghĩ... vị kỷ: “Từ đây mình có thể bắt bớ, lôi kéo gã bất cứ giờ phút nào, gã hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của mình, sẽ chẳng còn những ngày dài chống cảm ngồi lo lắng hay đơn độc 1 mình 1 ngựa ngắm cảnh Hoa Sơn lúc chiều tà trong quán què...”

Bỗng nghe gã thăm thĩ: “Chúng ta cưới nhau nhá! Ngày 8/3 cũng chính là sinh nhật ta, hôm đó, hai ta đến Nguyệt Lão để Song Hỷ Lâm Môn nha...”

Tĩa má oi, rốt cuộc cũng chịu cho tui 1 danh phận rồi đấy. Suốt bao lâu nay, tui lang thang theo gã với vai trò 1 nhân tình, 1 kẻ thứ 3 xen vào phá hoại hạnh phúc gia đình gã, hu hu. Tui vốn kể về “gia quyến” của gã, hôm nay xin được tường thuật về nỗi cay đắng của 1 kẻ thứ 3 như tui. Mọi người xem xong thì đừng có ném cà chua hay trứng thối vào tui, rồi gầm gừ: “À, thì ra là con hồ ly tinh này xen vào làm hỏng hạnh phúc gia đình của người ta.”

Ngày đầu tiên tui bước vào Tung Sơn thì đã biết rõ gã có vợ con đàng hoàng. Vợ gã đích danh =lymacsau, 1 Nga My chiến rất mạnh (lúc ấy, cô nàng đã 10x, bây giờ chắc cũng 11x chứ ko ít ỏi gì). Gã mạnh, vợ gã cũng mạnh, wà là trai tài gái sắc, wà thật rất xứng lứa vừa đôi. Với sự vô tư, hồn nhiên vốn có, tui đã mon men theo sau gã với suy nghĩ đơn thuần “1 người bạn giúp 1 người bạn”, chưa hề có suy tưởng sẽ... cướp chồng của =lymacsau.

Cứ lẩn tẩn theo sau gã riết rồi thành... thói quen. Nhưng với tánh tự ái và lòng tự tôn cuộn cuộn mạnh mẽ trong tui, làm sao có thể chấp nhận làm kẻ phá vỡ tổ ấm của người khác? Vì vậy, tui chưa bao giờ đề cập đến chiến hôn nhân đại sự của chính mình, cứ lặng lẽ chấp nhận làm 1 cái bóng mờ, 1 hồng nhan ảo ảnh sau lưng gã. Cô lẽ gã là kẻ từng trải trên tình trường, kinh nghiệm dày mình nên hiểu rõ nỗi phân vân trong lòng đứa bé Thủy Yên này, nên ra sức... vỗ về: “Ta và =lymacsau cưới nhau vì vụ nhân đôi phần thưởng hôm 14/2. Chứ =lymacsau còn... bé lắm...”

Hic, có lẽ sự vị kỷ của bản thân đã chiến thắng cái gọi là “liêm sĩ”, nên tui cố gắng chấp nhận lời giải thích đó, kể cả việc mang tiếng “cướp chồng” người ta, để mặt dạn mày dày, gặt đầu ưng thuận trước lời cầu hôn đầy tai tiếng kia. Vậy tay chào tạm biệt gã kèm sự chờ đợi mau chóng đến ngày 8/3 ý nghĩa kia, tui lại 1 mình lang thang khắp phố phường, chợ búa, ngó cảnh người ta buôn bán tấp nập, lời ra tiếng vào hết sức sinh động, náo nhiệt. Thế là tui bèn bon chen lời Kim Tiêu cấp 9, băng sát nội công 130 điểm giựt được từ tay Nguyệt Thu rêu rao trên khắp các tần số.

Công nhận ko dễ gì ăn được tiền thiên hạ, công việc buôn bán wà thực rất gian nan, đồ mờ hôi, sôi nước mắt mà... ế vẫn cứ hoàn ế.

• Kim Tiêu cấp 9, băng sát nội công 130 điểm, ai wan tâm PMMMM.

• Dòng mấy vậy bạn?

• Dòng 4, bạn ơi.

• Nếu là dòng 2 thì mình mua, còn dòng 4 thì bye bye!

.....

• Kim Tiêu cấp 9, băng sát nội công 130 điểm, ai wan tâm PMMMM.

• Thân pháp bao nhiêu vậy bạn?

• Thân pháp 150 điểm, bạn ơi.

• Bye bye!

.....

Hu hu, nản rồi nản rồi, có mỗi cái kim tiêu bé tí mà còn bán ko ra hồn, kiểu này giấc mộng làm phú hộ của mình chỉ là viễn vông thôi sao? Hu hu, buồn wá buồn waaaaaaa.

Cũng có người ko ngại dòng 4, cũng ko ngại 150 thân pháp, sẵn sàng giờ mình ra nhận lấy cái kim tiêu cà chớn này. Vì người này hơi đặc biệt 1 tẹo, cả cái nick cũng cực kì ấn tượng nên tui nhớ hơi bị dai.

: “Kim Tiêu cấp 9, băng sát nội công 130 điểm, ai wan tâm PMMMM.”

Giang*VS*VoLam: “Bán bao nhiêu vậy bạn?”

Lần trước nghe gã và Nguyệt Thu định giá rằng: “Cái kim tiêu này... wí lắm, giá ko thể dưới 1000 vạn”. Dĩ nhiên là tui rất khoái có được nhũ vàng, càng nhũ càng tốt, nhưng rút kinh nghiệm những lần trước, người ta chưa kịp hỏi giá đã vội quay lưng phủ phàng, tui bèn nuốt đau xót vào trong mà hạ giá: “700 vạn!”

Giang*VS*VoLam: “Kim tiêu thì thân pháp cao lắm, có ai mang được đâu mà giá cao thế. Bớt đi!”

Hồn nhiên hỏi lại: “Thế bạn muốn mua với giá bao nhiêu?”

Giang*VS*VoLam: "100 vạn!"

Hic hic, từ 1000 vạn, giờ chỉ bán được có 100 vạn, nhưng đành nhắm mắt bán đại cho rồi, dẫu sao NguyệtThu chỉ bỏ 50 vạn để mua cái kim tiêu wái wí này, giờ bán với giá 100 vạn, dù gì cũng lời gấp 2 rồi, mình đâu có lỗ đâu mà sợ. Đã định bụng sẽ bán wách để kiếm 100 vạn dần túi cho sướng, nhưng tui vẫn cố để thêm vài câu, hòng nâng thêm được vạn nào sướng thêm vạn nấy: "Bạn có biết là kim tiêu này quý và hiếm lắm ko? 100 vạn ít wá, thêm chút nữa đi mà."

Giang*VS*VoLam: "Quý thì wí thật nhưng ko có ai dùng được đâu. Mình cũng chỉ mua về để làm 1 bộ sưu tập vũ khí thôi, chứ mình cũng đâu có dùng đâu, giá 100 vạn là đúng giá rồi."

Điên lên với tên dở hơi này. Hần nghĩ thế nào đấy há? Vũ khí yêu wí do chính tay NguyệtThu thu mua chẳng lẽ chỉ đáng nằm ở 1 góc ruộng, chỉ đáng làm 1 vật cón con trong bộ sưu tập tạp nhạp của hần?

: "Ko buồn, ko bán gì nữa. Bye bye! Người đi chỗ khác chơi đi."

Giang*VS*VoLam: "Ồ, bạn bị làm sao thế? Sao lại ko bán?"

: "Ừ đó, giờ ta nhất quyết ko bán cho người nữa. Dù có trả 1000 vạn thì ta cũng ko bán. Người ko có khả năng để dùng đồ xịn, giao kim tiêu cho người thì kim tiêu cũng sẽ tủi thân. Làm ơn đi chỗ khác đi. Đã nói ko bán là ko bán. Cấm pm làm phiền ta nhen chưa, grừuuu."

Sau khi dùng những lời chua chất nhất để xua đuổi kẻ gan cùng mình đòi mua kim tiêu để sưu tập, tui vẫn rêu rao kim tiêu khắp các kênh buôn bán.

- Kim tiêu cấp 9, băng sát nội công 130 điểm, ai wan tâm PMMMM.
- Giá bao nhiêu vậy bạn?
- 1000 vạn!
- Mình ko đủ tiền bạn ơi. Bán cho mình với giá 900 vạn thôi nha.

Làng nước ơi, 900 vạn lận đấy, lúc này khờ dại ok với tên Giang*VS*VoLam thì mất trắng 800 vạn rồi. Mỗi sộp đây này, dại gì từ chối chứ.

- Ừ, bán cho bạn 900 vạn đó. Bạn wa Đại Lý mà mua nè.
- OK! Mình tới liền!

Trời ơi, sao người này tốt thế này, ko thêm chê kim tiêu thân pháp cao, ko thêm chê kim tiêu dòng 4, lại sẵn sàng bỏ 900 vạn để phổ độ từ bi cho tui, người gì đâu mà dễ thương wá chời wá đất dzậy nè. Ngồi miên man suy nghĩ trong khoảng khắc thì đã thấy Người Tốt Bụng hiện ra trước mặt, cứ như ông Bụt đầy phép thuật huyền diệu trong những câu chuyện cổ á.

Người Tốt Bụng: "Bạn ơi, giao dịch đi bạn."

: "Ừ ừ, giao dịch liền, giao dịch liền."

Mở cửa giao dịch lên, tui tí mĩ lòi kim tiêu phơi bày ra dưới ánh nắng chói chang, lòng run cầm cập: "Lạy trời lạy phật cho con bán được cái kim tiêu này đi, con khổ với nó lắm rồi. Lạy trời lạy phật cho Người Tốt Bụng này ko xoáy vào dòng 4 hay thân pháp cao để từ chối mua hàng..."

Không hiểu sao, chỉ thấy Người Tốt Bụng dừng lại ở con số 900 mà thiếu mất chữ vạn cực kỳ quyền rũ. Vô cùng ngạc nhiên, tui bèn thúc dục: "Bạn ơi, còn thiếu mấy con số 0 kìa".

Tui vừa cất tiếng oanh vàng thỏ thẻ của mình lên thì... ko còn thấy Người Tốt Bụng đâu nữa cả. Úi giời ơi, chẳng lẽ mình bị oan hồn dạ quỷ nào đó đùa giỡn? Giữa ban ngày ban mặt mà bọn ma quỷ đã ngang nhiên lộ hành đến thế cơ à? Đến bây giờ, tui mới ngộ ra chân lý "Ma quỷ ko tự nhiên sinh ra, cũng ko tự nhiên mất đi, ma quỷ chỉ chuyển từ đời sống thực vào cuộc đời game". Vì vậy, ma quỷ ở khắp mọi nơi! Ngay cả trong game – nơi vui chơi giải trí, thư giãn tinh thần – ma quỷ cũng ko hề buông tha!

Thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hữu tình thiên địa – Vô tình hiệp nữ

Thẹn thùng chờ đợi dài cả cổ, rốt cuộc cái ngày định mệnh quốc tế phụ nữ, cái ngày gã oe oe cất tiếng khóc chào đời và là ngày tui được lên xe bông cũng đã đến. Phù, chả phải hôm nay là 8/3, là ngày gã thực hiện lời hẹn “Chúng ta cưới nhau nhé! Ngày 8/3 cũng chính là sinh nhật ta, hôm đó, hai ta đến Nguyệt Lão để Song Hỷ Lâm Môn nha”. Hồ hời vác thân vào võ lâm với nụ cười hi hi: “Hi hi, mình sắp được có danh có phận, hồng ai còn dám nói mình chỉ biết tò tò theo đuôi Takiem, hồng ai dám nói mình là bồ nhí của Takiem nữa. Khoái wá, khoái wá, hi hi.”

Cứ ngỡ sẽ gặp khuôn mặt đỏ kè của 1 chùy khách giang hồ vừa rời bang hội, ko ngờ, đập vào mắt tui lại là dòng chữ Xi Vưu * Devil

Nhìn nhìn gã, chợt hỏi: “Ồ, sao hôm trước nick người đỏ chát, người bảo là rời Xi Vưu luôn mà, sao hôm nay lại quay về Xi Vưu rồi?”

Gã nhìn tui cười 1 cách ngờ ngợ: “Anh em Xi Vưu hy vọng ta ở lại. Bang chủ daobatkhadao đề ta làm trưởng lão và hứa hẹn sẽ cho ta nghỉ giải lao 1 thời gian.”

Có lẽ số phận của gã và Xi Vưu được gắn kết bởi keo dán sắt chất lượng như vàng, nếu định mệnh đã an bày, tui nào dám nhui lời nhui tiếng về mối quan hệ cần ko đứt, cạp ko mòn giữa gã và Xi Vưu. Bang chủ cũng được, trưởng lão cũng ok, ko bang ko phái cũng chả sao, từ giờ, tui sẽ cố trở thành 1 thiếu phụ hạnh phúc sau lưng đức lang quân. Miễn gã ko lòi là, ko wăng tui vào 1 xó xỉnh nào đó để bị đóng từng lớp dày thì tui đã mãn nguyện lắm rồi.

Hôn lễ giữa chúng tui rục rờ pháo hoa bắn tung lên ngàn sao, nhuộm thắm những cánh hồng ngợp cả đất trời, nhưng... vắng bóng những quan khách dự lễ. Chính xác là... hôm đó, tui có mời hảo bằng hữu Hồng Thất Công cùng phu nhân Hồ Thị Anh Thư làm người chứng kiến.

Với mục đích “dẫn mặt” bà xã của hảo bằng hữu, muốn nhắn nhủ với Anh Thư rằng: “Tui cũng có chồng à nhe, tui ko có cua chồng của cô đâu nhá, chồng tui level cao hơn chồng cô, xịn hơn chồng cô, ko lý do gì tui phải đi dụ dỗ chồng cô cho mạng tiếng mạng tăm. Thế nhá!”

Nhưng vợ chồng 2 hảo bằng hữu đến góp vui chưa kịp nóng chỗ an tọa thì liền ra đi vội vã. Rốt lại, buổi cử hành hôn lễ đìu hiu, vạn wẽ, chỉ có tui với gã nhìn nhau rồi nhìn trời nhìn đất nhìn mây.

Hình như gã thích thế, gã ko thích có nhiều người đến chúc mừng, gã ko thích mời bằng hữu đến chung vui. Riêng tui thì... ko hẳn khoái cảnh náo nhiệt, xô bồ của những tiệc cưới linh đình, hoạt náo nhưng... trong lòng vẫn thấy tủi thân, tủi phận. Dầu gì cũng là ngày đầu tiên, người ta được lên xe hoa, vậy mà... ko có ai đến chứng kiến, ko 1 lời chúc mừng, ko ai làm nhân chứng khẳng định dùm tui: “Từ giờ trở đi, votinhhiepnũ sẽ chính thức trở thành chủ sở hữu *Ta_kiem*!”

Úc chứ, thẹn chứ, tủi chứ, wẽ chứ, buồn chứ!

Nhưng có lẽ, gã ko hề biết 1 mớ tâm trạng rối rắm rồi mù, chuyển biến 1 cách hỗn loạn trong lòng tui, vì tui có chịu hé răng “góp ý” đâu, làm sao gã biết (nhưng chắc chắn, khi đọc được bài viết này, gã sẽ hiểu được tâm trạng của nương tử gã trong ngày lên xe hoa. Nói rõ ràng thế mà gã còn dám ko hiểu, tui sẽ ướp muối phơi khô, biến gã thành cá khô luôn. Hừ, đáng ghét!).

Có lẽ cái số của Thúy Yên môn hạ là suốt đời làm kẻ cô độc, lang thang một mình một bóng khắp cùng trời cuối đất. Tui trót gửi thân vào Thúy Yên môn nên nhiễm luôn khí chất môn hộ hay sao á. Làm cô vợ mới cưới được vài ngày thì... có 1 số vấn đề nảy sinh mà tui... chịu ko nổi (ờ, vấn đề này hơi tế nhị và lòi thối, xin phép được đóng gói làm món wà bí mật của riêng tui vậy nhá). Với tánh khí bốc đồng (rất lấy làm xấu hổ khi thừa nhận tật xấu của mình, hic hic) và ngang bướng, tui đã ép gã phải chấp nhận li dị. Nhiều khi tui ko hiểu, gã ăn cái wái gì mà... chiều tui thế. Chiều tui đến độ khiến tui phải nổi khùng luôn. Bảo gã li dị thì gã cũng: “Uh, miễn nàng thích là được!”

Trời ơi trời, tui đang nóng hừng hực mà gã còn dám đổ xăng vào lửa, muốn biến tui thành ngọn núi lửa đây mà. Tui giận thì nói thế thôi... chứ với biết bao kỷ niệm cùng rong ruổi giang hồ, cùng du sơn ngoạn thủy, cùng ngắm mây mong gió, đầu thế nào nói bỏ là bỏ, nói quên là quên được. Con người ta có tình có nghĩa, chứ phải khúc gỗ đâu, làm sao có thể vô tình, vô tâm đến thế (đúng hông bà con cô bác)?

Khi tui đứng đùng nổi khùng, ép gã li dị, thực tâm cũng có ý muốn... gã quay ra năn nỉ tui (hic, ôi, con gái ơi là con gái!!!). Dzậy mà gã ko thềm 1 lời năn nỉ, lại gặt đầu ưng thuận hết sức dễ dàng. Vì sĩ diện, vì bức tức cái việc gã dám chấp nhận bỏ tui, vậy là, 2 chúng tui kéo nhau đến Nguyệt Lão.

Nhìn Nguyệt Lão râu tóc bạc phơ, phấp phới tung bay trong gió, khiến lòng tui ngao ngán thế sự, sợ hãi tình đời. Gã cứ thúc: “Nàng mau nói chiện với Nguyệt Lão đi. Ta ghét cái ko khí này. Đừng bắt ta phải đứng vùi giữa nơi này.”

Đến lúc này, những giận hờn, những bức bối ko còn chỗ đứng trong lòng nữa, chỉ còn lại cảm giác xót xa, ngậm ngùi trước giờ phút phân ly. Tui cứ đứng đó, đứng chôn chân 1 chỗ, hết ngó Nguyệt Lão đến ngó gã. Không nói ko rằng, tui phóng lên ngựa, chạy ào ra khỏi gia trang Nguyệt Lão trong đôi mắt sững sờ của gã. Có lẽ, gã ko thể biết, lúc ấy tui đã tìm đến Dương Châu liễu xanh ngút ngàn, tìm đến nàng Tiễn Hiều Chân với khuôn mặt miếu mạo: “Hiều Chân ơi Hiều Chân, gã đòi bỏ ta kia. Từ nay, gã ko thềm lo cho ta nữa. Gã ngán ta đến tận cổ nên muốn vứt ta wa 1 xó đây mà. Hic hic, bây giờ ta phải làm sao đây, Hiều Chân?”.

Tui tìm đến Dương Châu vì đây là nơi “lần đầu tiên tui cảm nhận được sức mạnh bảo vệ từ phía gã. Chính tại nơi này, gã đã xử tên đồ tể râu ria bòm xòm để bảo vệ yên bình cho tui”. Người ta thường tìm về những nơi đầy ắp kỷ niệm, tui cũng ko ngoại lệ!

Tui cố tình ngồi chờ... gã tại nơi này, có lẽ, coi nhiều phim wá nên tui bị nhiễm nặng những tình tiết lãng mạn trong mấy bộ phim mất rùi. Tui cứ hy vọng, trong lúc mình ngồi đợi, gã sẽ hiện ra bên cạnh mình và nói: “Nàng ơi, đừng ly dị nữa nhá. Chúng ta hòa cả làng đi. Đừng ly dị nhe!”

Nhưng... cuộc đời ko thể như những bộ phim đã được dàn dựng và xếp đặt sẵn. Thế nên, tui đợi mãi cả mắt, vẫn ko thấy nửa lời nhắn tin năn nỉ, hướng chi bóng dáng gã. Hi, gã quả thực đã quá ngán ngấm tui, nên muốn sớm ngày tổng khứ tui đó mà. Có níu kéo cũng vô ích, ly dị thì ly dị, ai ngăn ai. Hậm hực trèo lên lưng Hắc Liệt Mã chạy ủa đến Nguyệt Lão kèm lời réo gọi inh ỏi: “Người mau quay lại Giang Tân, mau đến Giang Tân ly dị đi.”

Gã tiếp tục vác thân cục mịch đến Nguyệt Lão, ko thèm liếc mắt nhìn tui mà cứ dán mắt dính chặt vào Nguyệt Lão. Uất ức trước ánh mắt cà chón đó, tui hét: "Khi ly dị thì phải chia tài sản. Người chia tài sản cho ta, rồi ta sẽ ly dị!"

Có lẽ nghe được những lời này, gã mừng hớn hờ, chắc chắn là gã vui mừng như mở cờ trong bụng nên liền nhanh nhẩu đáp: "Được rồi! Nàng đứng đây đợi, ta đến rương chứa đồ đây".

Chắc gã phóng hết mã lực, nên chỉ trong chớp mắt, gã đã hiện ra với lời mở đầu: "Giao dịch đi nàng!"

Tui tò mò muốn biết, phần tài sản mà gã chia như thế nào, bèn bật giao dịch. Ừm, gã chuyển cho tui hơn 1000 vạn. Nhiều nhỉ?

Wớ thánh thần thiên địa ơi, gã là tên đầu đất hay sao á. Người ta dùng đẳng như thế, tức là người ta ko hề muốn ly dị tẹo nào. Vậy mà gã cứ làm mọi việc để thúc đẩy cuộc ly dị thành công. Giận run người vì hành động "ngoan ngoan" ấy, tui hét thẳng vào mặt gã: "Người muốn ly dị lắm chứ gì? Ok thôi! Ta sẽ chiều theo ý người. Người mang đồng tài sản của người về đi. Ta ko thêm nhận của người 1 xu nào."

Ném mớ vàng mã vào mặt gã, tui xin Nguyệt Lão: "Hãy cho con ly dị tên cà chón này."

Với ánh mắt hiền từ, Nguyệt Lão đã chấp nhận lời xin xỏ ấy. Thế là duyên nợ giữa tui và gã gián đoạn từ đây...

Hic, một cô gái đầy lòng kiêu ngạo như tui, làm sao chấp nhận được tình cảnh bị người ta bỏ chứ. Tức đến nghẹn lòng, giận đến run người: "Takiem, người hay ho lắm, dám bỏ rơi ta, ko có người thì ta ko thể chống lại à? Ko có người thì ta ko xuôi ngược khắp giang hồ được à? Hãy đợi đây! Rồi người sẽ phải ân hận vì dám bỏ ta, hu hu".

Quyết phải rửa sạch mối hận này, tui bèn lên kênh thế giới rao: "Thúy Yên 4x cần cưới chồng gấp, ai wan tâm xin vui lòng PMMMMM"

Tui hiểu rõ, cơ hội kiếm chồng kiểu này rất khó ăn, vì bọn nam nhân sẽ nghĩ:

- Đây tuy là char nữ nhưng chắc là do nam chơi nên mới... bạo như thế. Mình mà cưới nó để nó lừa rồi cười mình ngốc nghếch à?

- Nó mới 4x yếu xìu lại nghèo... rớt mùng tơi. Chắc định bám vào ta để nhanh thăng cấp, rồi bòn rút gia tài của ta đây mà. Họa có khùng mới đưa thân ngọc ngà của ta ra cho nó chén.

- Nếu là Nga My thì anh còn gắng nhắm mắt nhắm mũi rước về để "lợi cả đôi đường". Chứ Thúy Yên thì chả lợi dụng được tẹo nào, rước bả về để bả làm bà chúa, mình làm tôi tớ, suốt ngày ra đồng cấy cực khổ để nuôi bả à?

- Chắc con nhỏ này tâm lý thất thường, hoặc khùng khùng điên điên gì đó. Con gái con lừa lại chạy theo đàn ông con trai để... đòi cưới.

Rao 1 hồi mà hổng thấy ma nào thèm hỏi han, hu hu, tui thân ơi là tui thân. Tui bèn gọi hảo bằng hữu: "Hảo bằng hữu ơi, mau chúc mừng cho ta đi."

Hồng Thất Công bon chen chúc tụng: "Chúc mừng hảo bằng hữu. Chiện vui gì vậy?"

Tui cười nói rất ngạo mạn: "Ta và Takiem vừa ly dị xong. Chiện này ko đáng để chúc mừng à?"

Hồng Thất Công há hốc mồm, tỏ vẻ khó hiểu: "Hảo bằng hữu nói thiệt hay nói đùa vậy?"

Tui hứ hứ: "Ta mà thêm nói xạo với hảo bằng hữu à? Hiện ta đang rao trên kênh thế giới tìm chồng mới nè."

Hồng Thất Công giật mình: "Ặc ặc, sao hảo bằng hữu muốn cưới chồng gấp thế?"

Ko chút e ngại, tui liền thành thật thú nhận: "Ta tức Takiem, ta ghét Takiem, gã dám ly dị ta, ta phải mau cưới chồng, chứng minh cho gã thấy, ta đủ sức để tự lo, ko có gã thì ta vẫn nhón nhon sống thoải mái". Hồng Thất Công chỉ biết xoa: "Hảo bằng hữu bình tĩnh chút nào. Mà hảo bằng hữu nè... ta... ta... ta làm chồng hảo bằng hữu được ko?"

Rất ngạc nhiên trước lời đề nghị bất ngờ ấy, tui nạt: "Hảo bằng hữu muốn Anh Thư xé ta ra thành từng mảnh vụn à? Hảo bằng hữu đã thành gia lập thất rồi, đừng có chọc ghẹo ta, coi chừng ta đập chết giờ."

Hồng Thất Công vội phân bua: "Thật mà, ta ko có ghẹo hảo bằng hữu đâu, có muốn cưới hảo bằng hữu thật mà..."

Vội chặn lời Hồng Thất Công: "Thôi được rồi nghen, còn dám ghẹo ta nữa thì đừng hòng sống sót nhá. Im lặng nào, có người vừa pm hỏi cưới ta kia. Chờ ta 1 tẹo nào."

Hehe, mừng wá, rốt cuộc cũng có kẻ muốn cưới mình, đời vẫn còn đẹp:

* Nè, người theo môn phái nào? Cấp bao nhiêu? Muốn cưới ta hả?

* Ừ, anh muốn cưới em. Anh là Cái Bang, 9x rồi.

* Nghe có vẻ được quá nhỉ? Ok, ta sẽ cưới người.

* Mà em ơi, em bao nhiêu tuổi thế em?

Sau khi nghe tui tự thổ lộ xuân xanh của mình thì tên Cái Bang này im re, ko hó hế gì nữa, chờ hoài vẫn ko thấy hắn nói gì, tui bèn muối mặt đi hỏi:

* Ê, có muốn cưới ta nữa ko hả? Sao tự nhiên im re vậy?

* Hic, chị Hai ơi chị Hai, em mới sinh năm 88 à.

* Ấc ặc, vậy thôi, em giai còn bé xíu!

* Dạ, bye bye chị Hai nha!

Quê thật, mình thế này bị coi là già nè trời, hic. Quay qua Hồng Thất Công, tui bèn cười khằng khặc: "Hảo bằng hữu ơi, cậu nhóc đó chê ta già nên ko thèm cưới nè, hi hi"

Hồng Thất Công cứ thẹn thùng, ngập ngừng: "Hảo bằng hữu nè, cho ta 1 cơ hội đi, ta muốn cưới hảo bằng hữu thật mà."

Gửi tặng Hồng Thất Công ánh mắt liếc xéo: "Còn Anh Thư thì wăng ở đâu? Muốn ta làm vợ bé người hả? Muốn chết hay sao mà dám đề nghị như thế với ta".

Hồng Thất Công bối rối: "Ko sao đâu, Anh Thư sợ ta lắm, ta nói gì thì Anh Thư đều nghe cả, hảo bằng hữu cứ an tâm đi".

Tui gầm gừ: "An tâm cái gì mà an tâm! Đã nói ko là ko, hảo bằng hữu lo chăm sóc Anh Thư cho tốt đi, đừng để ta mang tiếng quyến rũ hảo bằng hữu."

Hồng Thất Công càng cố nài: "Hảo bằng hữu ko thích ta à? Ta ko thể cưới hảo bằng hữu được à?"

Nghe cũng xuôi xuôi bụng, tui bèn đáp: "Trừ khi hảo bằng hữu giải quyết xong xuôi với Anh Thư thì hẵng nói đến chuyện cưới ta. Hảo bằng hữu chưa ly dị Anh Thư thì đừng hòng nghĩ đến việc cưới ta."T

Hồng Thất Công trả lời chắc nịch: "Được rồi, ta sẽ ly dị Anh Thư!"

Tui cười hi hi: "Có mới nói! Chừng nào giải quyết xong thì đến Nguyệt Lão đợi ta."

Nói thì nói thế thôi, chứ tui ko dám tin là hảo bằng hữu có thể bỏ được Anh Thư. Cô nàng này ghen tuông dữ dội lắm, giữ chồng như giữ vàng, chắc hẳn hảo bằng hữu sẽ ko ép cô ta ly dị được đâu. Đang miên man suy nghĩ lung tung, chợt nhận được tin nhắn của Hồng Thất Công: "Hảo bằng hữu ơi, ta đến Nguyệt Lão rồi Hảo bằng hữu đang ở đâu thế?"

Tui ngạc nhiên: "Ủa? Thiệt hả? Định cưới ta thiệt hả? Đứng đó đi, ta đến liền!"

Lốc cốc lốc cốc chạy tung tung đến cổng nhà Nguyệt Lão, chưa kịp băng vào cổng, bỗng thấy thấp thoáng bóng dáng Anh Thư, trời ơi, tui làm sao dám gặp Anh Thư, trong vụ này, tui sai rồi mười mười, bắt chồng người ta bỏ người ta để cưới mình, da mặt tui ko hề dày tí nào nên tui cũng biết thẹn với Anh Thư, vì thế, vội quay ngựa... bỏ chạy.

Anh Thư thấy tui quay lưng bỏ chạy, bèn phóng ngựa đuổi theo: "Ê, con kia, dám cướp chồng tao hả?"

Tĩa má ơi, sao lại đưa đẩy con vào tình cảnh ngang trái này, mang tiếng giết chồng người ta, kiểu này đâu có nhảy xuống sông Cừu Long cũng đừng hòng rửa sạch tội. Tui chỉ còn biết phân bua: "Ko! Ko có, ko có thật mà!"

Anh Thư càng gào khóc thảm thiết: "Ta nói ko sai mà, rốt cuộc, cô cũng tìm cách mê hoặc, dụ dỗ chồng ta. Chỉ vì cô nên chồng ta mới đòi bỏ ta. Ta biết cả mà, hu hu".

Tui chỉ biết đứng chôn chân 1 cách xấu hổ: "Ko có, ko có mà, tui... tui ko hề có ý như thế..."

Anh Thư ko thèm nói năng, vội leo lên ngựa phóng đi vun vút như 1 cơn gió thoảng. Từ trong nhà Nguyệt Lão, Hồng Thất Công chạy vọt ra: "Hảo bằng hữu có thấy vợ ta đâu ko? Vợ ta thương ta và lo lắng cho ta lắm. Ta thật có lỗi khi làm cô ấy buồn!"

Mèn đét ơi, tình cảm vợ chồng người ta mặn nồng như thế, sao tui có thể nhẫn tâm làm kẻ phá hoại chứ. Tui bèn chỉ dẫn: "Ta thấy Anh thư chạy về phía Xa Phu, hảo bằng hữu mau đuổi theo mau".

Hồng Thất Công chỉ kịp buông lời: "Uh, ta đi tìm cô ấy đây", rồi phóng ngựa biến mất.

Một mình tui đứng giữa Giang Tân rộng lớn, tự cười mỉa mai cho số phận bèo dạt mây trôi này. Đột nhiên lại nhận được tin nhắn của Hồ Thị Anh Thư: "Nè, cô có thích chồng ta thật ko? Nếu ta rút lui thì cô sẽ thay ta chăm sóc tốt cho anh ấy chứ?"

Chỉ vì tui mà vợ chồng người ta sinh ra rắc rối, tui nào dám đành lòng làm cho mọi thứ rối ren thêm: "Ko có đâu, tui ko có giành chồng với cô đâu. Lúc nãy chỉ là đùa thôi, hảo bằng hữu muốn thử lòng cô nên mới bày ra kế thế này, chứ có 1 người vợ tốt như cô, làm sao hảo bằng hữu nỡ lòng đánh mất chứ. Chỉ là đùa thôi, ko có gì cả đâu, cô đừng quá lo lắng và cũng đừng giận hảo bằng hữu nha."

Anh Thư ngơ ngác, vặn hỏi: "Thật chứ? Chỉ là đùa thôi à?"

Hi, số phận đưa đẩy, khiến tui phải làm kẻ giảng hòa và vun đắp cho tình cảm 2 vợ chồng họ. Có lẽ Hồng Thất Công chưa tìm được Anh Thư nên đã quay về bên Nguyệt Lão, rồi xin lỗi tui rồi rít: "Xin lỗi hảo bằng hữu, có lẽ... ta ko thể ly dị Anh Thư được."

Tui cười cười: "Ko sao đâu! Hảo bằng hữu đừng có lo nữa, ta vừa nói chiến với Anh Thư xong, cô ấy ko giận hảo bằng hữu đâu, hảo bằng hữu mau nhắn tin năn nỉ cô ấy 1 chút, thì đâu lại vào đấy ấy mà. Chúc vợ chồng hảo bằng hữu sớm vui vẻ trở lại nhen."

Hồng Thất Công ko nói ko rằng bèn... bật đồ sát, tui hoảng hồn: "Ê, muốn giết ta hả?"

Hồng Thất Công xụ mặt phân bua: "Đâu có, ta đồ sát Nguyệt Lão mà. Ta phải đồ sát Nguyệt Lão. Nguyệt Lão thật đáng ghét, tại sao nam nhân ko thể cưới 2 vợ? Ta phải đồ sát Nguyệt Lão..."

Trời đất, tên hảo bằng hữu này dở hơi ghê chưa? Nếu Nguyệt Lão mà cho phép cưới 2 vợ thì thiên hạ này đại loạn rồi. Hừ, thực nữ đoan trang quyết ko thờ 2 chồng! Biết chưa hả?

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Hoành Sơn ngộ nạn - Ác tặc lộ hình

Với tình cảnh của nàng thiếu phụ mới lọ mọ thò chân vào nhà chồng chưa nóng nền nhà thì bị... chồng bỏ, tui thần thờ lang thang khắp các thành thị, thôn trấn, ngắm tình trạng thê thảm của mình na ná như những dòng chữ vẫn hay chạy ngang ngửa trên bầu trời: "Nghe nói Thúy Yên môn hạ votinhhiếpnu tâm thần bất định, lang thang từ Thanh Thành đến Hoa Sơn..."

Chính xác là tui gần như ko còn tinh thần để cần vái hay nhật vàng nữa. Cũng ko có tâm trạng để ngắm dương liễu u buồn quanh bờ hồ Dương Châu, hay lặng nhìn ánh trăng Thanh Thành đang sâu nảo hồn dỗi sưng khóí. Tui vào game chỉ để ngồi thừ ra như 1 khúc gỗ mất khả năng di động, chỉ biết đi ra dòm rưng, đi vào kiểm vàng để xem thử mình có bao nhiêu tiền của sau bao nhiêu ngày dành dụm, ki cốp từng xu từng cắc. Thôi mà, mọi người đừng có phản ứng dữ dội sau những lời thực dạ của tui, rồi hét toáng lên: "Bà tham vàng cũng vừa vừa thôi bà. Trong tình cảnh chia tay biệt chân bối rồi như thế, vậy mà còn tinh thần để dòm vàng ngắm bạc sao?"

Hồng phải là tui mê vàng đến độ lú lẫn đâu, mà chẳng wa, tui ko còn tìm thấy niềm an ủi nào nữa, võ lâm lúc ấy gần như là trứng ngỗng to tướng đối với tui, vì vậy, đành gửi gắm tình yêu nỗi nhớ của mình vào mớ tài sản còm côi, hầu gom góp chút ít sự hứng thú còn sót lại của mình đối với võ lâm. Trong lúc kiểm soát tài sản, bỗng ngó thấy chiếc kim tiêu bằng sắt nội công 130 điểm bị đóng meo đóng móc dây cả tắc. Sợ bị đám meo móc kia làm hoen rỉ bảo tiêu, tui vội vàng lôi kim tiêu ra thổi phù phù bụi bay tá lả, rồi nhân tiện tưới cả lít Vin Con Vịt tiết trùng tẩy trắng để lau chà cho sạch sẽ, sáng loáng, xong xuôi đâu vào đó mới cất giọng ca ngân nga lên tận 9 tầng mây xanh: "Kim Tiêu cấp 9, bằng sắt nội công 130 điểm, ai cần xin vui lòng PMMM."

Cũng như mọi lần, thiên hạ nghe giọng rao của tui ngọt lọt đến xương nên cứ xúm nhau hỏi han, đến khi biết được đây là hàng xin nên kén người dùng (nói thiên vị để nâng giá trị kim tiêu thôi thôi, chứ thực sự là tại kim tiêu cả chón, đòi thân pháp cao, bằng sắt lại nằm tận dòng 4, hèn chi ế chảy sắt ra là phải mừ), thì đều lán ra rồi bốc thành hơi nước mắt tiêu.

Đang buồn đời chán người vì rao đến mòn cả mắt, gãy cả tay mà vẫn ko tổng khứ cái kim tiêu wí wái đó đi được, bèn nhận được những dòng tin định mệnh sau:

Giang*VS*VoLam: "Kim tiêu giá bao nhiêu vậy?"

Vì bị định phản đòn cận chiến nên ấn tượng wá mạnh bởi tên cả chón này, tui bèn bù lu bù loa lên: "Aaa, có phải người là cái người hôm trước đòi mua kim tiêu của ta để làm bộ sưu tập vũ khí cả chón kia ko?"

Giang*VS*VoLam: "Ừa? Còn nhớ à? Sao trí nhớ tốt thế?"

Tui bèn gầm lên vì giọng điệu mỉa mai kia: "Nhớ cái búa á! Chẳng qua char người thấy ghê wá trời, với thái độ mua hàng nông nghênh, dù người hóa thành bụi phấn, ta cũng còn nhận ra mừ..."

Thực sự nói ko phải khoe chứ, ko hiểu sao tui ko mở miệng ra chỉ chõe thì thui, chứ khi tui đã dốc lòng muốn đốn gỗ thì chắc chắn gỗ tự động bị chặt ra từng khúc để rơi xuống hà (hic hic). Lại trong tâm trạng chán nản, mất tinh thần cày cấy nên tui càng dốc lòng vào khả năng biện luận, vào tài năng ăn nói xuất quỷ nhập thần của mình. Ko hiểu quỷ thần nào nhập vào, mà tự nhiên sau 1 tràng chiến trên trời xuống chiến thủy cung, tự nhiên Giang*VS*VoLam way ra gọi tui bằng cái tên cực kỳ xinh tươi và quyến rũ (ặc ặc): "Bà 8, công nhận nói chiến với bà 8 thú vị thật. Chúng ta kết làm hảo hữu nha 8".

Ồ, tên này lâu ghê nhỉ? Ấn nhầm hột nhãn hay sao mà dám cả gan xia xói tui là bà 8 thía hỉ? Tui gầm lên... chấp thuận: "Ừ đó! Ta 8 như thế đó. Rồi sao hả? Chết chóc gì đến người à? Ko hảo hữu hảo hảo gì hết hả. Ko mua kim tiêu thì đi chỗ khác chơi đi. Thui hen, bai bai!"

Con gái đúng thiệt là con gái! Nhẹ dạ và dễ mềm lòng đến... phát sợ luôn. Sau khi nghe hần lú lo 1 tràng nhức tai wá, tui đành ưng thuận cho hần làm hảo hữu, để đêm hôm tắt lửa tối đèn, còn biết tìm người mà bám chứ? (hi hi)

Có lẽ, chính tên khó ưa này khiến tui có cảm giác vô lâm còn xú để thương đối với mình. Hề bất cứ lúc nào, bất cứ khi nào, tui vừa mò đầu vào game thì đều nhận được lời nhắn nhủ hết sức cà rờn: “Ủa? 8 online rồi hờ 8? Chờ 8 từ nãy giờ. Sao hôm nay online trễ thế 8?”

Hic, hần là người đầu tiên nhắn những tin nhắn chờ đợi mỗi khi tui bò vào vô lâm. Mặc dù Takiem rất chiều tui nhưng gã thân làm bang chủ nên ko thể tự định đoạt thời gian và ko thể làm kẻ “chờ tui từng phút 1 để khi tui vừa thò đầu vào thì được hỏi han”. Trước đó, tui từng đem nỗi uất ức này để tra khảo Takiem: “Sao mỗi khi ta vào game, ta luôn là người gọi người, hiếm khi thấy người gọi ta trước vậy?”, để rồi luôn nhận lại câu trả lời đúng khuôn mẫu: “Nàng thông cảm cho ta đi mà, bang hội có nhiều việc để giải quyết, và danh sách hảo hữu của ta dài ỏi là dài, nên không theo dõi kịp lúc nào nàng online. Đừng giận mà!”.

Còn với hảo bằng hữu thì tui vẫn luôn là người gọi trước, vì hảo bằng hữu Hồng Thất Công và tui chưa từng nằm trong sách hảo hữu của nhau. Hí hí, cho đến giờ phút này, hảo bằng hữu vẫn chễm chệ trong danh sách Cừ Nhân của tui, cho nên chỉ mình tui biết khi nào hảo bằng hữu online, còn hảo bằng hữu thì mù tịt về thời gian tung hoành giang hồ của tui luôn.

Trong vô lâm đến thời điểm bấy giờ, thực sự tui chỉ wen biết có gã và hảo bằng hữu (NguyệtThu thì ko tính vì nàng ấy chỉ vào Tung Sơn để cưỡi ngựa xem hoa chút xíu, chứ thân NguyệtThu vẫn gửi gắm bên mảnh đất Hoàng Sơn khi ho gà gáy mừ), 2 người này đều ko phải là những người luôn gọi tui mỗi khi tui hí hửng ngang ngược giang hồ. Phải chờ đến khi Giang*VS*VoLam xuất hiện, tui mới được thỏa niềm vui được làm 1 kẻ có người chờ, có người đợi mình, đột nhiên thấy xung quanh mình có hào quang chói chói đẹp lạ lùng (hi hi).

Điểm ấn tượng đầu tiên của tui đối với Giang*VS*VoLam chỉ đơn giản là cứ chỉ “luôn luôn là người đầu tiên hỏi thăm mỗi khi tui lúi thủi bước vào game”. Đôi khi những hành động và cử chỉ mà chúng ta xem rằng quá nhỏ nhặt, quá bé xíu và ko đáng để tâm đến, lại chính là những dấu ấn in đậm mãi trong lòng người khác. Vì vậy, nếu chúng ta có khả năng thì ko nên bỏ phí bất kỳ cơ hội nào để “gây ấn tượng” cho đối phương. Những việc như thế, đâu phải quá khó khăn đối với chúng ta?

Đến ngày tui được level 50 và phải dấn thân vào cuộc chiến đẫm máu để được sư phụ Doãn Hàm Yên chấp thuận truyền dạy tuyệt chiêu Tuyệt Ảnh giúp thân mình như gió thổi mây bay, lúc đến ko làm lay con gió, lúc đi ko khiến bụi phien lòng. Nhưng... khổ 1 nỗi, cái thời VLTK cổ đại ấy, làm gì có cột chỉ tọa độ ngon lành như bản SHXT này? Tánh tui vốn hậu đậu ăn sâu bám rễ vào trong máu luôn rồi, lại là chuyên gia lạc đường, mỗi khi bắt tui đến 1 tọa độ nào đó thì y như rằng... phải ngóng cổ chờ tui cả buổi mới hy vọng còn thấy bóng dáng tui. Hic hic, tui rất rất sợ và gần như bị ám ảnh bởi những công cuộc chinh phục các nhiệm vụ. Cứ bắt tui chạy đến tọa độ này, néo con wái 1 cái, rồi bò đến tọa độ kia cắn con wái 1 nhát... thực sự là ác mộng của đời tui. Còn nhớ cái hồi làm nhiệm vụ 40 của Thúy Yên, chính Takiem phải lần thân na theo tui sau đuôi, chỉ vẽ tận tình: “Nàng cứ theo sau ta, khi nào ta bảo đánh thì nàng đánh.” Nay tui đã già thêm 10 cấp nhưng Takiem thì ko còn ở bên để “Nàng cứ theo sau ta...”, hảo bằng hữu thì ko biết gió nhập hay bão thổi thía nào, tự dưng lại ko thấy vào game, khiến tui thiệt là nan giải, thèm Tuyệt Ảnh đến nhỏ dãi mà ko cách chi đơn thân độc mã hoàn thành cho ngon lành thử thách được giao phó.

Trong lúc tâm trí cuồng loạn đó, bỗng nghe giọng nói quen thuộc cất lên như 1 chiếc phao cứu tui trong lúc chìm ngập trong dòng nước lũ: “8 đó hả 8? Chờ 8 nãy giờ...”

Vui mừng hớn hờ, tui trở nên ú ớ: “Ê ê ê...”

Giang*VS*VoLam cũng lú theo tui luôn: “Chuyện gì vậy? Có gì thì nói, sao cứ ê ê ê ko vậy?”

Mỉm cười he he rất khoái chí, tui bèn tiếp lời: “Tại ta vui wá nên lú lờn thôi. Gặp được người khiến ta mừng quá. Mau giúp ta làm nhiệm vụ 50 của Thúy Yên đi. Ta ko biết tìm tọa độ và ta đánh rất yếu. Mau giúp ta đi..... Ta đã lo xong thủ tục chạy wa chạy lại để bàn giao nhiệm vụ rồi, giờ Hư Viên phương trượng sai ta vào Thiên Tầm tháp để wái tim tượng Quan Âm. Mau giúp ta đi.....”

Giang*VS*VoLam: “Được rồi, được rồi, đợi ta trước cửa Thiên Tầm đi. Ta qua liền!”

Đang ngồi phui mấy con muỗi vo ve ào ạt nhào đến quây quanh gây phiền nhiễu tui, bỗng tự nhiên thấy đám muỗi dạt ra 1 cách nhanh chóng, trước mặt tui ko hiểu từ đâu rơi xuống 1 quả tạ... ý nhầm... 1 hiệp khách đầu cột tóc đuôi ngựa, mình mang chiếc áo chên bó sát người, đang chễm chệ trên chú Chiêu Dạ sáng wác, nhìn tui cười cười: “Mãi đến hôm nay mới được gặp mặt 8.”

Tui nhìn Giang*VS*VoLam mà đơ cả mắt, wú cả tay, phải wa mấy giây, tui mới lấy lại bình tĩnh: “Ồ ờ, mau giúp ta hoàn thành nhiệm vụ đi. Nhanh dùm đi, làm gì đứng im 1 chỗ thế rứa “

Mọi người có biết vì sao tui bị đứng phim khi lần đầu tiên hội diện Giang*VS*VoLam ko? Tía má ời, đẹp giai đáo để, có chít con người ta ko chứ? Mọi người chắc ko wén cái vụ tui gửi cặp mắt đắm đuối ngắm nhìn 1 anh chàng mặc chiếc áo Đường Môn lúc tui và Takiem còn đang ngắm cảnh ở Hoa Sơn thời xa xưa í. Hôm đó tui mê mẩn đến độ hết toáng lên với Takiem: “Sao người ko mặc chiếc áo kia cho đẹp? Đi chơi với ta mà mặc giáp như xông quân ra trận là thế nào?”.

Chờ ời chờ, sao tui sống nổi đây chờ! Chùm tóc đuôi ngựa với chiếc áo chên đậm chất hiệp khách giang hồ kia cứ theo ám tui mãi, chón vô lâm hiệp khí thía này, phải ăn mặc như thía mới ra hồn ra vía, chứ toàn mặc giáp như tướng lĩnh xông trận, trông trâu nước ko tả nổi..

Với chiếc chong chóng tre Bạo Vũ Lê Hoa Châm, Giang*VS*VoLam dẫn tui xoẹt tới xoẹt lui trong chớp mắt, ko tốn bao nhiêu giọt mồ hôi thì tui đã ngang nhiên được sư phụ Doãn Hàm Yên xoa xoa đầu rồi ngọt ngào: “Đệ tử thật xuất sắc, quả ko phụ tấm lòng dạy dỗ của ta. Nay ta truyền tuyệt chiêu Tuyệt Ảnh, từ giờ trở đi, thiên hạ chỉ biết hít bụi sau lưng đệ tử... hi hi hi...”

VLTK lúc đó bị lag nên mới xảy ra tình trạng kì cục như thế?

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Phù Dung tương ngộ - Hiệp nữ vọng nhân

Ôm nỗi thắc mắc to bằng cái đỉnh trong lòng, vì nghĩ hoài cũng ko hiểu, sao nhóc DFDFDFDF gì gì đó mạnh dạn man lun, xài cái chiêu chi mà oánh mình 1 phát thì hồn mình đã du địa phủ? Âm ức lắm chứ, nhóc đó đầu trắng rõ ràng, sao có thể mạnh hơn nhỏ Thúy Yên 5x như mình nhỉ? Quả là “nổi lòng biết ngộ cùng ai”, nghĩ đến món tóc mà cũng ko rút ra được nguyên do là vì đâu, tui bèn tọ mọ, kêu gào nỗi thâm thiết của mình trên diễn đàn maihoatrang mà mình vẫn ngày đến đêm ghé.

Công nhận thế gian này “Thạch Sanh thì ít, Lý Thông thì nhiều”, đáp trả tấm lòng thâm thiết của tui, 1 tên Lý Thông nhào ra tán rằng: “Chắc tại Lữ Du thường ngày tạo nhiều nghiệp chướng nên vừa lên Hoành Sơn phái đã bị chìm bồ câu bay ra mổ chết”.

Nghe hán trả treo như thía khiến tui tức cảnh hổng luôn á? Tui cả đời trót mang nợ hiệp nữ, muốn gieo ác lắm chứ, mà gieo mầm ác nào thì nầm đó vì khí trời biến đổi hay vì điều kiện khắc nghiệt gì gì đó, tự dung chết weo, ko chịu nẩy mầm thành cây ác dùm tui gì hết hà, hic hic (nhuu khi tui bị đồ sát nhiều wá, ức oi là ức, thía là tui bèn bắt đồ sát truy tìm địch thủ, khôn nổi, muốn giết người mà giết hoài ko được, đã thế còn bị kẻ thù way cho vài phát khiến mặt mày tím tái, xiu lên xiu xuống, không biết bao nhiêu bận mà kể, ấy gọi là “muốn gieo mầm, mầm lại héo weo”). Mọi người thấy rồi đó, tui vốn bán tánh nghĩa khí đầy mình (chỉ có xiu tạt xấu là hơi tham vàng 1 chút thôi hà), đôi tay này cả đời chưa vấy máu, lại hay cười hay 8, mang biết bao niềm vui bé có, lớn có đến những người xung quanh. Tính đi tính lại, công đức tích tụ bao nhiêu năm trời đủ xây lâu đài (trên cát) ấy chứ. Vậy mà tự dung bị gán tội “tạo nghiệp chướng”, bị phán danh độc ác rồi bị trời phạt!

Mà thôi, ai đâu rảnh rồi tranh thiệt hơn với mấy kẻ không biết phải trái thị phi, chỉ giỏi trò thọc gậy bánh xe như thía. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhờ kẻ ko ra gì đó, tui được biết nguyên nhân sâu sa của việc “đột tử” ấy. Thì ra, trên Hoành Sơn phái có mấy con chim mỏ sắt lông vàng, với cái mỏ sắt được rèn từ thép nguyên chất, chỉ cần bị mổ 1 cái thì coi như... thiên lôi cũng rồi đời, huống hồ 1 đứa con gái liễu yếu tay mềm như tui?

Hóa ra, mình không phải bị nhóc đầu trắng đồ sát mà do chính con wái điều mỏ sắt mổ chết. Nhưng tính dài tính ngắn thì tội lỗi tày đình cũng do thằng nhóc đó gây ra. Nếu nó ko tham vàng, ko cố tình lừa tui lên đó để bị chìm mỏ thì làm sao tui chuốc lấy tình cảnh bi thương này? Đúng là đồ... cướp cạn, thật là xấu xa vô tội vạ. Võ lâm này đáng sợ wá, lừa đảo, cướp giết, dối trên gạt dưới, cái chi chi cũng có... Sợ wá, sợ oi là sợ... Giang hồ hiểm ác, giang hồ thật hiểm ác...

Thằng nhóc này cả chón wá, tui phải tìm cách trị tội thiệt đích đáng để nó phải ném mũ “gieo nhân nào gặt wá nấy”, đầu vừa nghĩ như thế, tay tui đã tò tò lật Sổ Đen ra truy. Tia má oi, sao ko thấy ai trong này hết dzậy chời? Rõ ràng ko phải bị lag, hảo hữu, cừu nhân vẫn còn rành rành, chỉ duy nhất cái Sổ Đen thì trống trơn trống trọi. Hôm trước tui đã cho nhóc đó vào Sổ Đen cơ mà ỉ, sao tự dung hôm nay ko thấy vậy ta? Lại trò vi gì nữa đây vậy chờiiiii?

Hic hic, thía là, từ ngày đó, tui hồng thể nào truy ra tên nhóc đầu trắng từng âm mưu “giết người cướp của” nữa, chỉ còn nhớ mang máng, char của nhóc là sự lặp lại của 2 kí tự DFDFDFDF, chuỗi kí tự đó cụ thể dài ngắn ra sao thì tui ko tài nào nhớ rõ. Thôi thì, oán cừu này đành thả gió bay đi, chứ biết làm sao được hồi trời?

Mặt mày chủ ị vì mối hận của mình không biết phải rửa trôi bằng cách nào thì đột nhiên nghe tiếng lãnh lót của Giang*VS*VoLam rù rê đi... lụm tiền. Vốn biết bản chất tui tham vàng hơn mạng sống (thời kỳ oanh liệt nhào vào miệng wái để lôi vàng ra, bà con cô bác đều hiểu rõ mừ, chiến xấu hỏ thế này, ko muốn nhắc lại nữa đâu, hi hi), nên Giang đánh ngay vào điểm yếu rất người của tui, dùng vàng làm con mồi cực béo bở để mê hoặc đứa con gái đáng thương này.

Hẹn hò đợi chờ nhau tại cửa động Phù Dung nằm kế bên Giang Tân thôn, tui ị ạch, ò ò cỡi chiến mã Hắc Liệt cấp 20, từng bước 1 chậm rãi và từ tốn (thực sự là muốn nhanh cũng ko được, bản chất của ngựa rùa làm sao đòi phi nước đại sánh với gió thổi mây trôi được chứ?) đến điểm hẹn. Giang lù lù xuất hiện trông bộ dạng... bánh dzã man, bánh tàn độc, bánh vô nhân đạo luôn (chời oi, ngày ngày bắt tui đối diện với chàng đẹp giai thía này, làm sao tìm tui đập đúng nhịp, làm sao máu tui chảy đúng đường cho đượccccc).

Thôi đòi mọi sự việc đều có giá của nó. Chẳng hạn cái việc ham vàng của tui bị đánh đổi bằng những lần gục mặt vào rương chứa đồ đến nỗi mòn cả rương (may mà rương mòn chứ ko phải mặt tui mòn, công nhận võ lâm xài hàng dỏm dzã man, hồng hiệu rương chứa đồ được đúc bằng chất liệu gì mà dễ mòn wá dzậy ta?).

Hình như thói tốt này đã ăn vào máu rồi hay sao ấy. Dầu có bị đập mặt, mòn rương bao nhiêu lần đi nữa, tui vẫn ko chút sợ hãi, vẫn đường hoàng và hiên ngang xông vào miệng wái lôi vàng ra cho bằng được mới chịu. Chính vì thế, Giang cứ phải rờn rần dấn cả 1 tở độ ra cửa Phù Dung đợi tui hoài hoài. Thực tình, hồng phải tui cố tình gây khó dễ, bắt cả cái đoàn rờn rần đó phải nghỉ tay nghỉ chân mà lon ton chạy ra cắm trại tại cửa động đợi tui mãn chi cho mang tiếng ác non thất đức. Chi vì... Giang đã nhiều lần thử giảng cho tui hiểu rằng Giang đang ở tọa độ xyz và cắm cọc chờ tui ở đó. Nhưng đáp lại những lần chỉ vẽ tận tình ấy là sự dài cả cổ vì chờ đợi của Giang và sự hoảng hốt thất kinh của tui khi 1 mình lạc lõng giữa bầy wái. Riết rồi Giang bị buộc phải hiểu “thà cắn răng chạy ra cửa động đợi bà 8 này 1 xiu, còn hơn phải làm hươu cao cổ nếu đứng đợi bà lò mò tìm được mình.”

Trong những lần đợi chờ ấy, rảnh wá hay sao mà tự dung Giang nghiệm ra 1 chân lý sáng ngời ngời, rùi rầm rì với tui rằng: “8 à! 8 chạy chậm rì chỉ vì 8 cỡi con ngựa 2x chậm như rùa này. Sao 8 ko cỡi ngựa 50 cho phù hợp với 8?”

Hiểu rõ rằng tên Đường Môn này đang mang kính lúp ra ngắm mình, tui vẫn thần thiên đáp trả: “Chạy chậm kẹ ta. Ta thích con ngựa này nên ta cỡi. Thế thôi!”

Chắc cách trả lời của tui hay ho lắm hay sao á, tự dưng Giang cười cười: “8 tiếc tiền nên ko muốn mua ngựa phải ko? Ko sao đâu, coi như Giang tặng 8 con ngựa 50 nghìn.”

Wớ chời đất wí thần thiên địa nhân ơi, tên Đường Môn này nghĩ rằng tui kẻo kéo và bủn xỉn đến độ ko nhả ra được mấy vạn để tậu cho mình 1 con ngựa nên hồn ư? Hơi bùng bùng trong lòng rùi, nhưng nghĩ dù sao hấn cũng có lòng tốt muốn tặng ngựa, chẳng lẽ mình lại nổi trận thiên đình thì ko phải tí nào, thế là tui bèn cố gắng xuống giọng và giải thích 1 cách dịu dàng nhất: “Hồng phải là ta ko đủ tiền mua ngựa, chẳng wa con Hắc Liệt Mã này theo chân ta từ khi ta biết cỡi ngựa đến bây giờ. Chủ tớ ta ko tình thì cũng có nghĩa, cũng quyến luyến nhau lắm. Thà là vẫn áo, giấy dép thì mình có thể bỏ cũ đổi mới được vì chúng ko cảm xúc, chứ ngựa thì biết nháy mắt, biết quẫy đuôi, trông nó sống động và cũng có tình cảm lắm. Chính vì vậy, ta ko nỡ bỏ nó thôi...”

Nghe tui hót líu lo 1 tràng lí luận bắp nổ, chắc Giang nghe nhức đầu đến wiu tay hay sao á. Mà ko chừng chỉ có tui “nhảy cảm” mới nghĩ thía thôi, chứ rõ ràng thấy Giang càng cười to hơn, nghe có vẻ sáng khoái lắm: “Ha ha, thôi đi 8 ơi, đây chỉ là game, 8 sống thực 1 chút đi. Tất cả chỉ là trò chơi thôi. 8 đừng có mơ mộng quá!!!”

Tui nhìn nhìn Giang kèm nụ cười buồn thắm thắm, lẳng lẳng nhấp Thổ Địa Phù bay về thành cái vèo trong sự ngỡ ngàng 1 cách kinh dị của Giang.

Chắc Giang tưởng tui phù về thành để bán... ve chai nên vội thể hiện sự quan tâm: “8 đi đâu vậy 8?”

Tui trả lời nhất gừng: “Con người mơ mộng như ta ko đủ khả năng để kết bạn với 1 người sống thực như ngươi. Vì vậy, tốt hơn hết ko làm phiền ngươi chi nữa. Thế thôi!”. Trời ạ, da mặt tui nổi tiếng là mỏng hơn bánh tráng, chỉ đụng chiến có xú xù, tui đã thấy nhột lắm lắm rùi, huống hồ bị Giang ném nguyên 1 wả tạ “mơ mộng, sống ảo” vào chính diện, làm sao da mặt tui đủ dày mà cười hi hi xem như ko có gì cho được? Chính vì lẽ ấy, tui đành chọn cách “lý tưởng cách biệt thì tốt hơn ko nên song hành cùng 1 đường.”

Tưởng đầu bị tui “ngăn sông cách chợ” 1 cách rành mạch như thế, Giang sẽ biết đường mà lui sớm để tránh hậu hoạn về sau. Ai ngờ Giang càng có công nài nỉ: “Ý của ta ko phải như thế. 8 đừng giận ta mà 8. Hay là thế này, nếu 8 thích con ngựa đang cỡi thì 8 hãy cứ giữ nó, tốt nhất là cất trong rương, còn bây giờ ta tặng 8 con ngựa 5x cho 8 cỡi, khi nào 8 nhớ Hắc Liệt Mã thì lại cỡi tiếp. 8 thấy như thế được ko nè?”

Nghe Giang nói có vẻ cũng bùi bùi tai, tự dưng được thêm con ngựa, lại ko bị ép phải bỏ chú Hắc Liệt Mã, coi bộ vụ làm ăn này, mình chỉ có lời, ứ có lỗ, đại gì lắc đầu từ chối? Rốt cuộc, tui được tặng chú ngựa trắng như tuyết với tên gọi Đại Uyển Bạch Mã 50. Thế là đành giọt ngấn giọt dài mời Hắc Liệt Mã vào chuồng thực hiện chương trình “bảo tồn động vật già cỗi”.

Bầu bạn cùng nhau chả được bao lâu thì Giang*VS*VoLam muối mặt đi... cầu hôn, í nhầm, cầu hôn tui. Ồ, nghĩ cũng lạ nhỉ? Tui ko phải Nga My siêu buff, cưới tui chẳng có tí lợi nào, ko lợi mana, cũng chẳng lợi máu. Tui cũng ko phải là 1 hiệp nữ hùng mạnh, có thể 1 mình 1 cỡi, để người ta vì 1 lý do nào đó cần đến sự giúp sức của mình để xưng hùng xưng bá với thế nhân. Tui càng ko phải là phú hộ giàu sang phú wí, tiền bạc rủng rinh, cưới tui rùi cũng chả được xu teng nào nếu ko nói ngược lại là bị tui đào mỏ cho cạn kiệt kim ngân châu báu luôn. Ấy vậy mà, nghĩ đi nghĩ lại thấy mình cũng có giá ghê nhỉ? Vì đâu nhỉ?

Trước lời cầu hôn của Giang, tui bèn trả lời bằng 1 câu hỏi: “Tại sao lại cầu hôn ta? Cho biết lý do cái coi nào.”

Giang phản ứng hết sức... thương tình, mặt mày đỏ tía như bị ớt bột xát lên mặt: “Nói chiến với 8 khiến ta thấy vui vui. Từ ngày chơi võ lâm đến giờ, ta chỉ biết có 2 việc làm duy nhất: săn boss và đi Tổng Kim. Mặc dù hào hữu của ta rất nhiều nhưng ta lại ko thể nói chiến 1 cách thoải mái và vui vẻ. Nhưng từ ngày gặp 8 khiến ta cảm nhận, mình chơi võ lâm còn thêm 1 niềm vui, đó là được nói chiến với 8.”

Lý do đưa ra nghe có vẻ hay ghê nhỉ? Ồ, có 1 người chờ mình, đợi mình, cảm thấy mình có thể đem niềm vui đến cho người ta, với thân phận 1 đứa con gái như tui thì còn cầu mong gì hơn? Thế nhưng... bước chân của tui ko còn nhẹ nhàng, cái gật đầu cũng ko còn thanh thản, chính vì vậy, tui nhìn Giang rồi thì bầy thiết hơn: “Hiện giờ ta ko thể thành hôn với ngươi được. Ta đang chờ 1 người và dù ta với người ấy đã đến Nguyệt Lão làm thủ tục mỗi đứa đi mỗi hướng, nhưng ta vẫn hy vọng sẽ có ngày ngồi võ lại lành. Nếu như... nếu như ngồi mãi võ, ko thể hàn gắn lại được, đến lúc đó, ta mới có thể nghĩ đến lời đề nghị của ngươi. Ngươi có thể cho ta thời gian hoặ... tùy nghĩ.”

Không hiểu trong lòng Giang lúc đó bị cái wái wí gì ám ảnh hay ko, tự nhiên thấy Giang hiền dĩa man: “Uh, ta hiểu 8 mà. Ta sẽ chờ!”

Và thế là, 1 Đường Môn 1 Thúy Yên cứ song hành khắp động Phù Dung đầu là ngày nắng hay đêm mưa cũng ko đổi. Để rồi 1 ngày kia, tui nói với Giang rằng: “Sorry, gã gọi ta lên Hoa Sơn nói chiến. Hôm nay ta ko đi luyện cùng ngươi được. Sorry nhé, ta đi đây.”

Có lẽ Giang hiểu rõ, ko thể nào ngăn cản bước chân nàng hiệp nữ vô tình này, nên chỉ đành cười buồn kèm theo lời chúc: “Chúc 8 sẽ làm được điều 8 thích!”

Chẳng hiểu nơi Hoa Sơn kia có gì đang chờ đợi? Là thiên đàng hay địa ngục? Mật ngọt hay đắng cay? Quả thực, cuộc đời ko ai có thể đoán trước được tương lai, nên đành phó mặc cho lão tặc thiên định đoạt vậy!

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Hoa Sơn kỳ ảo – Nặng nợ duyên tình

Mang sự hớn hở đang ngập tràn phơi phới trong lòng, tui tí tót bay vèo đến Hoa Sơn, vội vội vàng vàng đến độ chẳng kịp điểm phấn, tô son cho hồng đôi má, tím đôi môi. Ai có ngờ đâu, những gì diễn ra trước mắt không hề giống xiu xiu những gì tui... tưởng tượng.

Úi giờ ơi, người ngựa chen chúc trên chiếc cầu tre bé xiu, có cảm tưởng như chiếc cầu muốn sập ùm xuống vực thẳm sâu nghìn trượng, từ đầu cầu đến cuối cầu, không 1 milimét nào trống trải. Mà đầu chỉ có lăm người, lăm ngựa đâu chứ? Nguyên cả 1 bầu trời xung quanh đó cũng đậm mùi nhức mốc, chửi rửa, la ó, khiến đầu óc tui cứ như đang nhảy điệu lambada cuồng loạn cùng cha cha cha. Tui những tưởng gã hện tui lên Hoa Sơn để ngắm mây trời thả mình lơ lửng trôi hay chí ít cũng để nhìn nhau tỏ bày tâm sự, chứ nào ngờ, hấn lại vọt tui lên đây để chứng kiến 1 cuộc bạo động sập bưng nổ, miêng chai, miêng sành bay vèo vèo tứ tán, tui lại ko mạng “bảo hộ lao động” nên chắc phen này cầm chắc “thương tích bầm mình” rồi đây.

Hoá ra, nơi này đang diễn ra cuộc họp “nóng” của “những người có lòng” với Xi Vưu, toàn dạng tai to mặt bự ko hà, có lẽ, người ta tu luyện càng cao thì tánh tình càng như lửa đỏ, họ bàn “đại sự” với nhau nghe sao mà “ngọt” đến nhức nhối tai. Nào là “Có ngon thì ra solo coi, đừng ở đó lải nhải”, nào là “Chú em liệu hồn, anh mà ra tay thì chú em đừng hòng có đất sống tại Tung Sơn này”... nào là tiếng xxx với tiếng yyy cứ thi nhau tuôn ào ạt như những mạch nước ngầm đã tiềm ẩn cả đời chỉ chờ vào giây phút định mệnh này để tuôn xối xả.

Trời ạ! Cái võ lâm này ghê không tả nổi. Người ta dễ dàng buông ra những lời “có cánh” như thế sao? Họ nghĩ rằng “thả lời vào gió thì gió cuốn bay” và không lưu lại trong lòng những người trót gánh chịu những lời hay ho đó sao? Tui ghét lắm! Rất rất ghét! Mặc dù tánh tui rất... nhũn nhặn, rất thích cãi chày cãi cối, í nhảm, phải nói 1 cách điệu nghệ là “rất thích tranh luận”, nhưng tui luôn tôn trọng nguyên tắc: “Dù có chửi nhau cũng phải chửi có văn hóa!”. Chứ cái kiểu chửi xxx với yyy kia thực sự tui không hiểu, người ta ăn bao nhiêu tấn gạo, sống bao nhiêu năm trời, lại có thể cư xử kiểu “có văn hóa” như thế, để bị người khác ném đá vào mặt kèm câu kết: “Ăn nói như kẻ chưa bao giờ biết nói!”.

Với bầu không khí hùng hực như lửa Hỏa Diệm sơn càng khiến tui cảm thấy gánh nặng trên vai mình cứ trĩu xuống, tui buộc chính mình phải tìm cách tát cả trời nước xuống cái đám cháy khủng khiếp này, bằng cách nào đó phải dập tắt và điều hòa cho bầu không khí trên đỉnh Hoa Sơn này được trầm lắng và thanh bình càng nhanh càng tốt. Đang bó chiếu qui hàng, chưa tìm được cách lý tưởng nào để giải quyết tình hình nguy cấp này, đột nhiên trước mắt tui, một vùng hào quang lấp lánh, hoa lệ ngời ngời hương sắc, nàng QuốcSắc-TÂYTHI là là như từ cõi mộng đáp xuống chiếc cầu tre lắt léo này, ánh mắt nàng long lanh tinh nghịch, tiếng cười nàng rộn rang ngân vang, đáng điệu thiết tha trong chiếc Băng Tinh Quần tinh kỳ, mỹ miều.

Thực sự, tui nhìn nàng ấy mà nước mắt cứ chảy ròng ròng (nói nước miêng chảy ròng ròng thì nghe nó thô thiển quá, đành dùng hình ảnh “nước mắt” để tạo thêm hương vị cao quý, thanh thoát đấy), tí má ơi, chiếc áo đẹp kinh hồn bạt vía, xinh quý khốc thần sâu luôn. Chời ạ, đứng cạnh chiếc Băng Tinh Quần này thì chiếc Khấp Địa Quần chỉ là hàng... via hè, hoặc cho dù Khấp Địa Quần có dày “vải” cách mấy đi nữa thì cũng phải đồ ừng ngượng ngùng nếu dám vọng tưởng đứng ngang hàng cùng Băng Tinh Quần khoe sắc tỏa hương.

Ánh mắt tui nhìn ngắm nàng QuốcSắc-TÂYTHI thốt tha trong chiếc Băng Tinh Quần như si như dại, giá mà nàng ấy bắt tui nhảy ùm xuống vực sâu nghìn trượng của đỉnh Hoa Sơn rồi cho tui được khoác chiếc áo mỹ miều ấy trong giây phút, thì dám là tui ko chút nghĩ suy, sẽ nhanh như chớp, ko kịp sấn óng quần mà nhảy rầm xuống vực thẳm đen hun hút kia liền á (tui nói đùa chứ ko nói chơi đâu ngen, ko tin vào sự si mê của tui thì thôi, ko thêm thanh nga thanh ngỗng gì nữa đâu á). Và không chừng, đây lại là cơ hội tốt để dập tắt đám cháy rừng đang hùng hực bốc khói tại chiếc cầu tre này, ấy thế là, tui cứ í a bì bô: “Á á á, Tây Thi ơi Tây Thi, áo nàng đẹp quá, nàng lòi ở đâu ra vậy?”, rồi thì “Tây Thi oiii, nàng đẹp quá, nàng xinh quá”, rồi thì “Trời ơi là trời! Áo gì mà đẹp ơi là đẹp, ước gì ta được 1 lần khoác chiếc áo này, hu hừ”. Coi như là trời đất đảo điên luôn, một đẳng thì “có ngon thì dùng võ công phân định thắng thua”, một đẳng thì “áo gì mà đẹp quá”, một đám hồ lớn cứ xoáy vào nhau, nhảy tung cả rung tung. Tui dám chắc, nếu ngay tại chiếc cầu khỉ của Hoa Sơn mà có thể PK được thì với cái miệng bì bô của tui ít nhất cũng dính vài ba lần “về thành đường thương” chứ chẳng nói chơi.

Không biết có phải, cãi nhau nhiều quá nên bọn họ... khát nước, đau tay, hay chỉ vì bị tui làm loãng không khí, làm lệch chủ đề nên tự dừng... vỡ kịch cãi cọ đang gây cản trở ngưng nín dài bất tiếng, không hiểu bọn họ thỏa thuận ngầm thía nào, tự dừng OngTrum với khuôn mặt đỏ chát hăm hực buông ánh mắt rực lửa vào những thành viên Xi Vưu đang hiện diện trên cầu: “Hãy đợi đấy!”, rồi nhảy vù lên ngựa biến đi trong tích tắc.

Chờ một hồi lâu nữa thì mọi người cũng tản dần tản dần, bỏ lại trên Hoa Sơn mỗi chàng Thiên Vương vác 2 cái bong bóng to ụnh cùng nàng Thúy Yên yếu xiu như sợi bún gạo.

Tui chưa kịp lên tiếng hỏi chuyện gì vừa xảy ra tại nơi này, thì gã đã kịp ngân giọng: “Xin lỗi nàng! Tự dừng lại lời kéo nàng vào chuyện rắc rối này. Chỉ là OngTrum muốn lên làm bang chủ Xi Vưu, nhưng anh em thì không đồng ý, vì vậy mà...”. Nghe xong, tui chỉ biết thờ văng: “Bang chủ thì có gì hay ho chứ? Chỉ vì 1 chức danh mà khiến huynh đệ tương tàn, thực là chỉ vì hư danh lại chuốc lụy vào thân...”

Tui cũng không hiểu lúc ấy, tui đang rơi vào bầu tâm trạng thía nào, tự dừng lại nảy ý định muốn hấn gấn sự sứt mẻ này, có tham vọng muốn gấn kết cho Xi Vưu tránh khỏi tình trạng phân tán, bèn lẳng lẳng nhắn tin cho OngTrum: “Người đừng rời Xi Vưu và quay trở lại vui vẻ với anh em Xi Vưu như ngày xưa được không?”.

Cậu bé ấy sau khi im lặng (chắc đang cân đo nặng nhẹ thiệt hơn), bỗng lên tiếp đáp trả: “Được rồi, ta sẽ ở lại Xi Vưu với 1 điều kiện, chị có thể làm được điều kiện đó không?”

Wao, quá tốt rồi, tưởng đầu mọi chuyện sẽ đi vào bế tắc, ai ngờ vẫn còn 1 tia sáng lấp lóa, 1 con đường có thể giải quyết mọi rắc rối này, đại gì lại bỏ qua? Thế là tui tiếp tục hăng say: “Điều kiện gì vậy? Nói nghe thử coi?”

Không chút ngần ngại, OngTrum đáp trả: “Chị làm vợ OngTrum này đi.”

Tui há hốc mồm tròn vo như cái bánh bao, cứ nghĩ nhóc đó ầm đầu hay sao á: “Nói chuyện gì khủng dzữ vậy? Cười về để nhóc gọi chị xưng em với ta hả? Điều kiện này không được, có điều kiện nào khác nữa không?”

OngTrum buông từng lời nhát gừng: “Không! Nếu chị không đồng ý thì thôi! Từ đây về sau, ta và Takiem sẽ nói chuyện với nhau tại chiến trường!”

Nghe giọng điệu và cách “trà thủ” của nhóc này, khiến tui không nhịn nổi cười, dẫu muốn làm kẻ khâu và nối kết mối quan hệ vừa đứt đoạn này lắm, nhưng lực bất tòng tâm, tui chẳng thể nào cười 1 thằng nhóc đáng tuổi em giai mình, với lại cũng ko thân ko thích, tự dưng cười nhóc đó chỉ cho mang tiếng “dụ con nít”?

OngTrum đúng là một cậu bé ngây thơ đến buồn cười. Cậu ta tự phụ mình level cao chót vót, lại giàu sang phú quý, tiền bạc đầy rương, lại là Thiên Vương max thương nên rất không phục Takiem (ờ, đại loại là nhóc vênh mặt lên với Takiem, cho rằng bang chủ mà đánh ko lại môn đệ thì tốt nhất nên nhường chức). Đúng là trẻ con háo thắng, trong mắt chỉ biết có đánh đấm. Sử sách nào rơi ra cái luật: “Người lãnh đạo phải là người mạnh nhất, đánh đấm cào cấu giỏi nhất?”. Lại buồn cười 1 nỗi, cậu bé cứ đinh ninh nếu cười được cô gái từng là phu nhân của Takiem thì nhất định sẽ khiến Takiem bề mặt, không còn mặt mũi nào để nhìn ai nữa. Hi hi, xem thường đứa con gái này quá! Dẫu đứa con gái này tham vàng tiếc của, thích được bảo vệ che chở, nhưng đâu có nghĩa hễ ai là phú hộ, ai là anh hùng thì cô ta sẽ nhào tới như hổ đói? Hai chữ danh dự, 2 tiếng nhân nghĩa dẫu cả biển vàng, núi ngọc cũng không dễ gì mua nổi! Nhóc à, lớn thêm chút nữa, không chừng nhóc sẽ thông hiểu được điều này đấy nhóc.

Sau khi pm “thầm lặng” và không thể tìm ra tiếng nói chung giữa tui và OngTrum, thì rút cuộc, tui ko chịu đựng được không khí cô đặc vì bị đóng băng trên đỉnh Hoa Sơn này, bèn hắng giọng: “Người bảo ta lên Hoa Sơn này có chuyện gì không vậy?”

Mặc cho tui thắc mắc cực kì chính đáng, gã cứ nói năng như kẻ mộng du: “Ồ, cũng không có gì.”

Tui gặng nắn nò: “Có chuyện gì thì cứ nói đi. Ta vẫn đang nghe mà.”

Chắc gã thuộc dạng đầu đá hay sao á, cứ xử kiểu gì mà dễ đánh đòn và chời ời là chơi. Gã cứ một lời, hai lời: “Thực sự là cũng không có gì mà. Lâu rồi không gặp nên gọi nàng lên ngắm cảnh, nhưng không ngờ lại xảy ra chiến lằng nhằng này.”

Người ta đã cố tạo cho gã nhiều cơ hội để sửa chữa sai lầm mà quay lại với thời vui vẻ ngày xưa, vậy mà gã cứ vờ như không biết. Tức quá là tức! Nếu ko muốn cho người cơ hội thì mặc xác người gọi đến môn bán phấm, ta chả rảnh để bò lên Hoa Sơn này, cũng chả phí công ngồi nghĩ cách mở lời, dẫn lối cho người đi, vậy mà người cứ hờ hững như không hay không biết là thế nào? Tức chết đi được mà. Đồ đầu đá, hu hu hu.

Cổ vốn hết sĩ diện tràn ngập của 1 đứa con gái, tui bèn đeo thêm 1 cái mặt nạ sắt cho dày da mặt mình lên 1 chút, rồi mờ mờ: “Ta... ta muốn biết, người có cần ta ở bên cạnh như ngày xưa nữa không?”

Phải nói là tui thu hết can đảm, sĩ diện và sự kiêu ngạo của chính mình để hỏi gã câu đó. Ấy vậy mà... Gã chỉ đáp lại rằng: “Có lẽ ta không thể lo cho nàng được nữa. Hiện giờ như thế này cũng tốt...”

Thiếu điều tui chỉ muốn đá gã té nhào xuống cầu, làm mồi cho lũ quái vật dưới vực thẳm đen thẳm kia, nhưng vẫn cố nuốt hờn dỗi vào trong, để thốt ra lời hoa hành hoa học: “Một tuần sau, ta sẽ hỏi người thêm 1 lần nữa, có kết quả rồi sẽ tính tiếp.”

Và thế là, không gian tĩnh mịch giăng tỏa khắp nơi, dẫu có 2 kẻ đang hiện diện tại nơi ấy nhưng “có cũng như không”, vì cả 2 đều bị sự im lặng nhấn chìm vào cõi quên lãng, chỉ lẳng lặng nhìn nhau rồi giấu tiếng thở dài trong khóe mắt. Để rồi sau đó, tui lại tiếp tục cuộc đời lang thang khắp thành thị, hốc hém trong sự mệt mỏi, bước chân như nặng nề thêm, khi nhận ra rằng, có lẽ từ đây, mình đã mất gã thực sự rồi!

Một mình lặng lẽ khiêng 1 thùng chất đầy mana, chui tọt vào góc be bé của Thiên Tầm tháp để “nói cười với wá?”. Không tổ đội, không bạn, không bè, không tất cả! Chỉ trung thành với tiêu chí của môn hạ Thúy Yên, cô độc và lạnh lùng trong từng bước chân, khi đến ko dám làm vướng chân ai, lúc đi không đành gây phiền lụy ai. Bỗng đâu nhận được thông điệp có cánh từ hảo bằng hữu Hồng Thất Công bay sang: “Hảo bằng hữu à, sắp tới ta sẽ bận lắm, nên sẽ nghỉ chơi vài 1 thời gian, có gì thì khi nào ta chơi lại sẽ liên lạc với hảo bằng hữu sau nha.”

Cuộc vui nào không hết, bữa tiệc nào không tàn? Quá hiểu rõ điều đó nên tui chỉ biết cười buồn: “Ừm, ta biết rồi. Vậy khi nào hảo bằng hữu xong việc thì vào lại vài lần cho có bạn với ta cho vui nghen.”

Hồng Thất Công lại tiếp tục loi nhoi: “Hảo bằng hữu đang luyện ở đâu vậy? Ta qua chơi với hảo bằng hữu được không?”

: “Sao lại không cơ chứ? Hi, ta đang ở tầng 1 Thiên Tầm tháp thành Đại Lý, hảo bằng hữu mau wa kéo ta nè, ta đánh này giờ mỏi tay lắm rồi nè.”

Hồng Thất Công lách cách lê thân đến Thiên Tầm để làm cái máy kéo cho cô bạn ốm yếu, yếu chân này. Theo sau 1 hồi thì đâm ra rảnh rồi quá, tự dưng lại mó mấy tay chân, ko chậm trễ thêm giây phút nào, liền lôi kính lúp ra super soi hảo bằng hữu từ đầu đến chân. Nghĩa một hồi lại nổi tánh trêu đùa, bèn thích chọc ghẹo hảo bằng hữu: “Nghe đồn Cái Bang nghèo rớt mùng tơi, nghèo rơi nước mắt luôn, phải ko hảo bằng hữu?”

-...

- Sao hảo bằng hữu 8x rồi mà còn cời Túc Sương? Ta tuy mới có 5x mà đã từng cời được Địch Lô, cời cả Chiêu Dạ luôn rồi kia (dĩ nhiên là cời bằng char mượn của người khác rồi). Lêu lêu, Cái Bang nghèo rõ ràng. Cái Bang nghèo ời là nghèo, hi hi.

Ấy thế là, chàng ta dùng dùng nổi giận, hét to thành tiếng: “Hảo bằng hữu vừa thôi nha! Ta có lòng tự trọng đấy! Tạm biệt hảo bằng hữu, chờ đến khi nào ta cời được Chiêu Dạ thì ta sẽ gặp hảo bằng hữu sau. Tạm biệt!”

Nói rồi nhảy tót lên Túc Sương quay ngựa ra hướng cổng tháp thẳng tiến. Tui cứ tưởng hảo bằng hữu giả vờ làm nũng, giả đồ quay ngựa ra ngoài chút xíu rồi lại nhanh chóng quay trở lại thôi, ai dè, chạy theo ngo coi hảo bằng hữu “hòn” đến đâu thì lại thấy chàng ta chạy tuốt ra ngoài cổng, tui bèn réo lại: “Nè, giận thiệt hả? Bỏ ta ở lại một mình thiệt hả?”.

Hồng Thất Công quay lại nhìn tui với ánh mắt buồn rười rượi như bị người ta cướp sạch vàng bạc, lột sạch sành sanh trang bị không bằng: “Xin lỗi hảo bằng hữu! Ta là Cái Bang nghèo, không dám song hành cùng hảo bằng hữu. Khi nào ta cỡi được Chiếu Dạ sẽ đến gặp hảo bằng hữu sau. Bây giờ ta đi đây. Hẹn ngày gặp lại hảo bằng hữu”, nói rồi bốc hơi mất tiêu, bỏ tui bơ vơ ở lại với sự ngỡ ngàng đến ngẩn cả người: “Giời ơi! Người ta ghẹo có 1 chút mà đã khùng lên rồi. Đúng là Hỏa mà, nóng phát sợ luôn.”

Càng ngắm càng không hiểu Hồng Thất Công đã giác ngộ lý tưởng và con đường phải đi của kiếp sống khát cái chưa? Chắc hảo bằng hữu của tui đầu quân nhầm môn phái rồi hay sao á. Đã đặt chân vào Cái Bang, cũng có nghĩa là chấp nhận trở thành 1 kẻ vô sản, ăn đói mặc rách, lấy trời làm màng, lấy đất làm chiếu, sống cuộc đời thong dong, tự do, tự tại, ko lụy lòng bởi những cái gọi là nhà cao, cửa rộng, ngựa đẹp, vàng nhiều... Đã chấp nhận kiếp “ăn mày”, sống nhờ vào “tình thương” của xã hội thì ngại chi 1 câu ghẹo: “Cái Bang nghèo ơi là nghèo?”. Nếu những ai chưa giác ngộ tư tưởng bang phái để xả thân làm 1 chàng khát cái “tay trắng vẫn hoàn trắng tay” thì tốt hơn đừng nên đầu quân vào Cái Bang làm chi.

Thôi rồi, ngay cả hảo bằng hữu cũng đã bỏ ta ra đi. Trời to đất rộng như thế, không biết còn nơi nào là chốn nương thân cho con nhóc Thủy Yên phận thấp tài kém này?

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nhi nữ thương tình – Anh hùng khí đoản

Chứa trong lòng nỗi thao thức: “Một tuần sau, ta sẽ hỏi người thêm 1 lần nữa, có kết quả rồi sẽ tính tiếp”. Ấy vậy mà đã quá 1 tuần, tui chả dám lập lại câu hỏi: “Có cần ta bên cạnh người nữa không?”. Có lẽ tui đang sợ! Tui sợ cái lắc đầu, tui sợ tiếng “Ko” xuất phát từ gã. Nói chung là tui sợ sự quay lưng của gã sẽ làm sụp đổ tất cả những hình ảnh tươi đẹp, những niềm vui còn con con mà tui đã trót đem lòng mình ra trang trải với mảnh đất võ lâm này. Chính vì vậy, tui cứ cố kéo dài, cố làm kẻ khù khờ ngờ ngáo trước nhịp đập liên hồi, ko phút giây đình trệ của thần thời gian. Nhưng rốt cuộc, điều gì đến cũng đã đến, cũng giống như 1 đứa trẻ dầu trừ trừ cỡ nào thì cũng phải đến tuổi để đến trường, tui đã cố vén những tia sức mạnh ít ỏi cùng niềm hy vọng bé nhỏ còn le lói trong lòng để đến gặp và hỏi gã câu hỏi định mệnh ấy. Mặc dầu đã dặn dò bản thân mình hàng nghìn lần: “Hãy thật thân nhiên và bình tĩnh tiếp nhận mọi kết quả. Dù thành hay bại cũng phải mỉm cười bình thản!”. Ấy vậy mà mắt vẫn cứ long lanh ngân ngấn, mặt vẫn cứ thiêu thiêu giăng sào, tay vẫn cứ run run vương vãi khi thấy gã lắc đầu và quay lưng.

Thôi hết rồi, còn chi nữa đâu anh?

Thôi đã hết hòn ghen và giận tui

Được giận hờn nhau, sung sướng bao nhiêu...

Vậy là... tui đã mất gã thật sự rồi! Gã lẳng từ đã ra đi để nàng hiệp nữ chỉ biết dõi mắt trông theo giữa giang hồ sóng gió. Từ đây, nàng còn biết đi đâu và về đâu? Nàng đến Tung Sơn chỉ vì 1 lời mời của gã, nàng cười, nàng khóc với Tung Sơn cũng bắt đầu từ gã. Có sao gã lại đánh lòng kẻ quay lưng khiến lòng nàng như ngân lên tiếng đổ vỡ ròn rang?

Có gì vừa mất ở đâu đây?

Lòng thấy mềm như rượu quá say...

Vết nứt đã hình thành thì dầu sau này có thể vui vẻ bên nhau, sự rạn nứt khi xưa vẫn mãi ám ảnh. Gã ngốc kia à, đến bây giờ gã đã nhận ra chuyện của 2 ta kết thúc từ lúc nào chưa? Hi, chính từ phút giây gã để tui lại 1 mình giữa sóng gió võ lâm, chính từ phút giây gã lắc đầu và quay lưng trước tui thì viên ngọc lung linh của tui và gã đã vỡ ra thành từng mảnh vụn. Đôi khi người ta cứ nghĩ, cuộc đời mình rất dài, lỡ làm mất 1 vài cơ hội thì cũng chả ăn nhằm gì. Nhưng họ đâu chịu hiểu “Cơ hội không gõ cửa nhà mình 2 lần!”. Và khi chúng ta đã thờ ơ để cơ hội lướt qua tầm tay thì cứ cảm chắc lưu hận nghìn năm! Chính vì vậy, mỗi chúng ta nên mãi sống và mãi hành động, mãi nắm bắt mọi cơ hội trong cuộc sống này. Xin đừng bỏ gổ ngồi chờ sung rụng, xin đừng đánh mất cơ hội để rồi sau đó chỉ còn biết ngậm ngùi tiếc nuối muộn màng.

Tung Sơn giờ đây đối với tui chẳng còn điều gì thu hút. Gã đã không còn, hảo bằng hữu Hồng Thất Công thì bận rộn chuyện riêng, chuyện chung nên không thể chia sẻ buồn vui được. Chỉ còn mỗi Giang*VS*VoLam vẫn sớm hôm tới lửa tắt đèn, luôn gọi mỗi khi tui online. Có lẽ giữa đất Tung Sơn này, người duy nhất còn lại quan tâm tui chỉ có Giang, có lẽ Giang biết tui đang buồn nên càng thể hiện sự săn đón hơn, cố tâm chọc tui cười như lúc thì dặn dò: “8 lụn áo giáp này nè, bán được 1 vạn đó” (Giang hiểu rõ tánh tham vàng của tui nhưu quá nhỉ?), lúc lại ngêu ngao hát: “Nếu thích tui rồi thì hãy nói ngộ ái nị” để tui cứ liếc xéo, gằm gù: “Thích cái búa chứ thích, hát hò tào lao!”.

Rốt cuộc sau bao ngày lang thang khắp Phù Dung động, Giang đã ko ngăn ngại lập lại lời xưa: “Kết hôn với tui nha 8”. Một đứa con gái bị người ta quay lưng như tui cũng giống như 1 cánh hoa lạc lối trên dòng chảy siết, ko thể tự mình tấp vào bờ, nay lại được người giang tay ra dẫn vào thì...có nên từ chối ko? Có lẽ nếu tui là 1 ai đó, tui sẽ... lắc đầu và chấp nhận thui thủi 1 mình! Nhưng rất tiếc, tui là tui, chứ ko là 1 ai đó khác, vì vậy, tui đã gật đầu và chấp

nhận bước vào 1 cuộc đời mới trong thế giới huyền thoại này.

Bạn đang trở mặt ngay nhiên, không chừng còn buông lời dè bĩu: “Đúng là vô tình!”, khi vừa chấm dứt 1 câu chuyện với biết bao ân tình đẹp như cổ tích với gã, lại vội vã lên xe với người khác? Bạn cứ tiếp tục trách móc hay bình phẩm tui đi. Tui ko ngại! Tui sống cho tui chứ ko phải sống để được bạn ca tụng! Tui muốn sống 1 cuộc đời vui tươi, tui muốn mỗi sáng thức dậy, tâm hồn mình luôn chứa 1 đóa hoa nụ cười, tui ko muốn sống cuộc sống cứ buồn phiền và lo lắng, tui ko muốn sống 1 cuộc sống với bộ mặt thương tâm, dằn dặt trong tiếc nuối! Tui càng ko muốn sống chỉ để lặp lại 1 câu hỏi: “Mình có gì ko đúng để đến nỗi gã phải rời xa mình?”. Quá khứ chỉ là quá khứ! Người ta sống để hướng tầm nhìn đến tương lai, chứ ko phải để quay lưng tiếc nuối về những gì đã qua. Nếu tui cứ tiếp tục thui thủi 1 mình thì dám chắc tui sẽ luôn mãi ám ảnh bởi những điều đã diễn ra giữa tui và gã. Và... tui sẽ mãi sống trong tiếc nuối, mãi ám ức muộn phiền, mãi tạm biệt với thú vui trong giang hồ vô lâm này. Tui đã ko thể giữ được gã, điều đó đã quá hiển nhiên như mặt trời vẫn cứ mọc mỗi sáng, thì hà cớ gì phải bắt bản thân mình hoài mong về 1 điều ko thể thay đổi?

Cho Giang 1 cơ hội cũng chính là mang đến bản thân mình 1 cơ hội mới, 1 cuộc chinh phục mới! Tui đã gạt đầu trước lời cầu hôn của Giang như thế đấy. Chúng tui quyết định tối thứ 7 tuần đó sẽ linh đình yến tiệc giữa đình Hoa Sơn nghìn năm mây trắng bay. Còn trong thời điểm hiện tại, tui vẫn sẽ vui vẻ nhặt từng đồng tiền vàng lấp lánh giữa động Phù Dung bên cạnh vị hôn phu của mình. Mọi việc tròn méo thế nào đã được trời định đoạt sẵn. Lo lắng chi nhiều để khiến bản thân mình thêm mệt mỏi, sầu lo? Bằng suy nghĩ ấy, tui đã hồn nhiên, vô tư lự sống nốt những ngày xuân tươi đẹp còn lại.

Một dạo nọ, nhón nhơ dạo bước xuống phố phường nhộn nhịp, bỗng tim đập chân run vì bắt gặp hình ảnh của nàng thiếu nữ yêu kiều đang ngã nghiêng... giữa chợ trời để bán buôn trong chiếc Băng Tinh Quân sang trọng, quý phái. Nhìn nàng ấy mà tui xúc động đến nghẹn ngào cả chân tay, mắt tui cứ chớp chớp lia lia, tim tui cứ thỉnh thoảng liên tục, cảm lòng ko đáng, bèn dạn dĩ mở lời:

- Cô nương ơi! Chiếc áo cô mặc đẹp quá! Cô mua ở đâu vậy? Có thể chỉ dùm tui được ko?

- Thích chiếc áo này à? Muốn mua ko?

- Muốn chứ, muốn chứ. Cô bán cho tui đi.

- 1000 vạn, mua ko?

Tui bảo đảm là khi nghe cô ta hét giá trên trời đó thì thiên lôi chắc cũng xém rót búa vì giật mình, kinh hãi. Huống hồ 1 đũa tham vàng hơn sinh mạng như tui, làm sao đủ khả năng từ biệt 1000 vạn dẫu rất mê đắm chiếc Băng Tinh Quân quyền rũ kia. Mà dẫu tui có đủ gan dạ để từ biệt 1000 vạn thì cũng chả thể nào rước chiếc áo đó về, vì tui làm gì có 1 số tiền lớn khủng khiếp đó? Bản thân vốn nghèo mạt rệp, sống bằng tiền chu cấp từ lòng tốt của *Ta_kiem*, nay gã và tui mỗi đũa mỗi ngã, thì thử hỏi tui đào đâu ra tiền của để mơ mộng chiếc áo kỳ nỡ kia?

Thế là, tui chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán, kèm theo lời chúc: “Cô mặc cho mòn áo luôn đi. 1000 vạn có ma mới thêm mua!”

Cứ mỗi khi buồn thì tui thích làm con hén nín lặng, ko thích nói năng ừ hừ với ai, chỉ thích lủi thủi 1 mình 1 bóng, không nhớ rõ lúc đó Giang chọc tui hờn giận chiến chi để bị tui đáp trả bằng sự im lặng lạnh lùng. Ngày cưới đã gần kề, nếu cứ để tình trạng lạnh lẽ này kéo dài mãi thì chí nguy, rất chí nguy. Và tui đã quyết định cách thức để thử nghiệm tâm lòng của vị hôn phu này. Với bản tánh cao ngạo và cách nói năng xấc xược, tui nghĩ mình đủ khả năng để khiến những kẻ muốn được lán quần bên mình phải từ bỏ mình.

Mở lời bằng cách nói hết sức ko-chấp-nhận-nổi, tui bảo: “Nè, người đâu rồi? Mau ra cho ta lợi dụng 1 tí coi nào.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên tui biết đến con thịnh nộ của Giang hình thù ra sao: “Nhi muốn ta làm gì cũng được nhưng nói năng làm ơn tôn trọng ta 1 chút. Sao lại dùng 2 chữ lợi dụng với ta?”

Tui cười hết sức ngạo mạn và trả lời: “Thật sự là thế mà! Nếu người ko muốn để ta lợi dụng thì thôi. Ko phiền người nữa, bái bai!”

Giang như nổi điên lên vì giận, nhưng cũng ráng miễn cưỡng nhún nhường: “Cứ nói trước đi, Nhi gọi ta có chiến gì?”

Tui hờ hững trả lời với bộ dạng ko quan tâm lắm: “Cũng chẳng có chiến gì, chẳng qua ta rất thích chiếc áo Băng Tinh Quân, ta chỉ muốn nhờ người mua tặng ta thôi.”

Nghe tui trình bày sở nguyện như thế, Giang chỉ còn biết gạt đầu ưng thuận: “Được rồi, ta hiểu rồi. Để ta rao mua xem sao.”

Giang thuộc dạng người làm ăn mau lẹ, chỉ trong phút chốc, đã gọi tui inh ỏi: “Nhi đến Phù Dung động lấy áo nha, ta mua được rồi nè.”

Nghe Giang nói mà tui cứ há hốc mồm vì kinh ngạc: “Thật sao? Người mua được rồi sao? Thật sao, thật sao???”

Hân hoan như mở cờ trong bụng, tui ba chân bốn cẳng phóng vút đến Phù Dung động để được sờ mó chiếc Băng Tinh Quân cho thỏa chí bao ngày trông tư như si như dại. Vừa gặp Giang, tui đã đòi áo như đòi nợ: “Đâu đâu??? Áo của ta đâu?”

Giang từ tốn nhỏ nhẹ: “Ta rao mua Băng Tinh Quân nhưng ko ai bán cả, người ta chỉ bán Khấp Địa Quân thôi. Ta thấy 2 chiếc áo này cũng giống nhau nên đã mua Khấp Địa Quân cho Nhi rồi nè.”

Nghe Giang nói mà tui tròn tròn mắt vì uất ức ko chịu nổi: “Sao lại giống nhau được chứ? Hai chiếc áo đó khác xa nhau 1 trời 1 vực. Và lại, lúc trước Takiem đã tặng ta chiếc Khấp Địa Quân rồi, hic hic, vậy mà nói đã mua được áo cho ta, hu hu.”

Mặt tui buồn rười rượi như thiếu sinh khí nhưng lỡ đến đây rồi, chẳng lẽ bỏ về 1 mình thì kì quá, thế là phải lang thang làm cái đuôi theo tổ đội mà Giang

là tên đầu sỏ dẫn dắt. Theo sau rảnh rỗi quá, vì ko phải lúc nào tiền cũng rơi ra để mình nhặt, thế là tui kết hợp 1 công đôi việc, vừa lượm tiền vừa rao mua áo trên kênh thế giới. Rốt cuộc trời cũng ko phụ lòng người tốt, cũng có người muốn bán áo. Vô cùng hớn hờ, tui báo Giang nói chuyện với người đó để mua áo. Không hiểu cuộc đối thoại giữa 2 tên rìa mép thế nào, chỉ biết Giang nhìn tui tiu nghỉu: “Áo đó 500 vạn lận, hiện giờ ta đang kẹt tiền nên ko có số tiền đó.”

Ko mua được áo, phải thành thật thú nhận là tui rất ko vui, nhưng nào dám trách ai, đâu phải Giang ko muốn mua tặng, chỉ vì điều kiện ko cho phép. Trách người ta ko có lòng với mình khi ko muốn tặng, chứ làm sao có thể trách người ta ko thể tặng vì ko có khả năng? Chính vì lẽ đó, tui chỉ biết trách mình tại sao lại si mê chiếc áo đắt tiền mà chỉ để giờ đây ôm mỗi tương tư trĩu lòng.

Mặt mày buồn thiu buồn thiu vì chợt nhận ra, phận nghèo như mình đừng hòng mơ giấc mộng khoác chiếc Băng Tinh Quần múa theo điệu vũ thần tiên giữa nhân gian, bỗng đâu nghe Giang lên tiếng phá tan bầu tâm sự chất chồng: “8 chờ ta 1 chút nha, ta đi mua nhẫn đây!”, để rồi sau đó lại hí hửng về khoe: “8 coi chiếc nhẫn ta vừa mua nè.”

Với 1 đũa gà mờ như tui, việc phân định đẹp xấu thì còn biết đường mà mò, chứ việc xét đoán hàng cùi thom với hàng cùi bắp thì ôi thôi... đối với tui là cả 1 trời khó khăn: “Nhẫn cũng bình thường thôi mà, làm gì mà hớn hờ thế. Mua nhiều vậy?”

Giang ko chút ngần ngại phơi bày sự thật: “Tại 8 ko biết đó thôi, chứ nhẫn này có giá lắm đó, ta mua 400 vạn là vì quen biết. Chứ giá thật của nó phải đến 1000 vạn.”

Tui trở mắt nhìn Giang kinh ngạc: “400 vạn?”

Có lẽ ánh nhìn thẳng thừng của tui khiến Giang nhón nhột, Giang chợt đổi giọng: “À à, ta mượn 400 vạn của người bạn để mua chiếc nhẫn đó.”

Có lẽ tánh tui quá nhạy cảm và quá đắm mình vào những suy nghĩ rối mù lung tung. Nhưng quả thực, những điều vừa diễn ra khiến tui ko thể nào ko buồn được. Có lẽ mọi người sẽ cho rằng tui ích kỷ, chỉ biết chăm chút cho chính mình. Chiếc nhẫn quan trọng hơn cái áo dở hơi kia, vì vậy, Giang ưu tiên mua nhẫn cũng là điều dễ hiểu. Cần wá gì phải buồn, phải trách? Còn nữa, tiền mua nhẫn ko phải Giang có sẵn mà phải đi mượn của bạn bè để mua. Vì vậy, ko nên trách Giang... tội nghiệp!

Vâng, tui nào có trách Giang đâu! Thực sự là ko hề trách Giang 1 chút xíu nào cả, thế nhưng, tui ko thể ép bản thân mình đừng buồn trước sự thật bề bàng như thế. Giá như Giang cứ mua những gì Giang thích và dùng... đem khoe với tui thì tốt biết mấy? Giá như tui mù mờ, ko biết gì, để rồi bản thân mình chỉ tin rằng Giang ko mua áo tặng mình chỉ vì Giang ko có khả năng chứ ko phải vì Giang ko muốn mua, thì sẽ tốt cho cả tui và Giang hơn.

Còn đây này...

Làm sao tui có thể vui khi nhận thấy vị hôn phu của mình ko thực sự quan tâm và trân trọng mình như mình tưởng? Ôi, có lẽ tui mắc bệnh hoang tưởng, cho nên cứ hay làm khổ mình và người khác mãi. Chẳng biết chừng nào mới chữa trị dứt chứng hoang tưởng này đây, chứ nếu ko, tui sẽ còn làm khổ những người xung quanh dài dài...

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Kết tóc xe duyên - Hữu danh vô thực

Ôm nỗi thất vọng to lớn như trời bể về việc chiếc áo xinh tươi, mỹ miều Băng Tinh Quần mãi mãi chỉ là giấc mơ hoang đường của mình, tui chỉ còn biết âm thầm tự vỗ về, an ủi: “Thôi thì dòm bà hàng xóm mặc... đỡ thêm cũng được”.

Thế nhưng, chắc bình thường tui vốn là người... ko được ác lắm, cho nên ông trời cũng ko đành ép tới đường cùng (hay ông sợ ép wá thì lại sinh loạn, lại phải lo hậu hoạn về sau, cho nên thôi thì... chiều lòng con nhỏ yếu tính này cho đẹp trời yên đất cho rồi), ông tìm cách đưa đường dẫn lối để tui lạc bước đến mê cung diễn đàn võ lâm với bao sự ngỡ ngàng, kỳ dị. Tui như con nhỏ què mùa, suốt đời chỉ loay hoay mò cua bắt ốc, nào đâu ngờ ngoài mảnh vườn, miếng đất bạc màu lại có cái thế giới hay ho, với đầy đủ sức quyến rũ, mê ly đến chết người như thế. Nào là đại diện Thiếu Lâm, nào là mê cung Thúy Yên, nào là địa đạo Côn Lôn... mỗi nơi mỗi vẻ, mười phần vẹn mười, đang lường lự ko biết mò vào phòng nào là an toàn lao động nhất, bỗng sau lưng thoáng nghe những tiếng động thâm thi, thủ thi như cái cách mà mấy ông trùm wáng cáo hay wáng bá sản phẩm: “Bạn bị gọi là gà tổ vì ngây ngô chưa hiểu hết những tiềm ẩn của võ lâm ư? Bạn bị kết tội là cùi bắp vì làm hoài làm mãi vẫn chưa xong 1 nhiệm vụ còn con ư?... Từ giờ trở đi, bạn ko cần phải lo lắng những chuyện ko đâu như thế nữa... Vì đã có chúng tôi Cao Nhân Chi Giáo... Hãy tìm đến với Cao Nhân Chi Giáo chỉ trong vài cái lướt chuột, bạn sẽ được thỏa mãn tất cả... le le... ale ále ále...”

Già đầu như tui mà dễ bị dụ ngọt dễ sợ luôn... Nhìn 4 chữ vàng lấp lờ, sắc sỡ Cao Nhân Chi Giáo, tui bèn tản mạn tản mạn, nhìn trước nhìn sau, ko thấy ai bèn nhảy thọt hòn vào trong, nhấp chuột liên hồi, lướt mắt liên miên, rốt cuộc cũng tìm ra được kẻ sách thay đổi vận mệnh của mình, ặc, nói thay đổi vận mệnh thì hơi to bự wá, chứ nói 1 cách thực tình chính xác, ấy là tui đã tìm ra nguyên lý để biến ước mơ của mình bay cao mãi, bay mãi... bay đến hiện thực luôn.

Mà tui cả cưa dê ngỗng cả buổi trời, mọi người có chịu hiểu ra rằng tui đang muốn nói cái ước mơ nào bị ép trở thành hiện thực ko thể? Ko ư? Sao lại ko nhỉ? Tui luôn tự mãn khả năng dẫn dắt của mình nếu ko lạc đường thì cũng ko biết đường về, cơ sao mọi người lại ko chịu hiểu dùm, để tui đỡ giải

thích lòng vòng cho... đau tay thêm nhĩ?

Ý của tui là... giấc mơ khoác chiếc Băng Tinh Quân để nhíp nhàng trong điệu vũ Nghệ Thường giờ ko chỉ là viễn vông nữa, mà nó hoàn toàn nằm trong tầm tay. Cao Nhân chẳng phải đã Chi Giáo rằng: "Muốn có chiếc Băng Tinh Quân ư? Chiện nhỏ! Chi cần đem Khấp Địa Quân cấp 5 đến Thọ Rèn dùng tử thủy tinh hoặc Băng Tầm Vô Cực Tơ ép lên cấp 6 thì ủa ba la Băng Tinh Quân sẽ nhảy ra thui hà."

Các bạn còn nhớ chiếc Khấp Địa Quân đồ chất chói chang, có cái kiểu ngồi hết sức là... giật gân chết người mà Gã đã tặng tui hôm ở Dương Châu ko? Đây đây, tui đã khổ công, lưng thì vác cái áo đầy khiêu gọi ấy, tay thì ôm chặt Băng Tầm Vô Cực Tơ (phải hồi lộ lão thương nhân thần bí ở Lâm An bằng 2 knb, lão mới chịu nhả ra á) đến nắn nỉ lão thọ rèn khó tính hoàn thành giấc mơ giúp mình.

Được lòng la lỏng lảnh và lộng lẫy trong Băng Tinh Quân, tui mê tí thò lò, chẳng còn để ý gì đến thế sự đổi thay, ngay cả vai ác nhất mà tui cũng ko sợ, chẳng ngần sợ người đời chửi rủa mình như mù di ghê độc ác trong truyện cô Nàng Bạch Tuyết, vì lúc ấy, tui cứ nghĩ hình như mình cũng đã thực thi 1 hành động đậm đà bản sắc mù di ghê ấy dzậy: "Guơng ời, guơng à, trong thế gian này, có ai đẹp bằng ta?"

Công nhận, mấy cụ kị lão làng nói đúng thiệt "Người đẹp nhờ lụa"! Tui nhờ Băng Tinh Quân mà bỗng chốc được thay da đổi thịt, khoác nó vào thì 2 tiếng Cùi Bắp chả dám bám váy tui nữa, cứ như 1 kiểu đánh dấu, đẳng cấp Rõ của mình dzậy. Băng Tinh Quân ời, hồi Băng Tinh Quân à, ta yêu mi biết nhường nào, mi biết hông?

Trong cái mê cung Cao Nhân Chi Giáo ấy ko chỉ bù lu bù loa về mấy vụ mây wãn và áo, mà còn chứa đựng bao nhiêu điều kỳ thú khiến tui cứ ngạc nhiên mà há họng ra hớp lấy hớp để như con cá chết ngộp ko bằng. Nào là kĩ thuật mang Rương Chứa Đồ đi luyện công, nào là cách tung mấy dòng chữ đỏ xanh ngồn nghèo ra lõe thiên hạ... mà đặc biệt nhất, huyền bí nhất, thu hút nhất phải kể đến cách hướng dẫn thực thi những nhiệm vụ bí mật với những phần thưởng trọng hậu (được tặng nào là điểm kỹ năng, nào là điểm tiềm năng, mới nghe đã phê rồi).

Với sức lực còm cõi của tui thuở đó, tui chỉ đủ khả năng kham cái nhiệm vụ Cứu Tiểu Quyên và một bờ hơi tai vì cái vụ kiêng cái chia khóa vô hình chạy đông chạy tây để mở mặt thất cứu năng khiếu nữ ấy.

Sau khi hoàn thành 1 cách đầy gian khổ, tui bèn chia sẻ thông tin và sự hiểu biết thường thường bậc trung cho Giang (trời ạ! Con người tui ngó hung dữ dzậy chứ thiệt tình bụng tốt hết biết luôn á, hông chơi trò ếm nhem thông tin, giữ rịt 1 mình cho nặng bụng đâu à nha). Với tài năng lãnh đạo, cùng những lần hò hét nhức cả đầu (đĩ nhiên là của tui rồi, có thể mà cũng thắc mắc), Giang cũng nghiêm nhiên nhận được 1 điểm thưởng Tiềm Năng.

Trên đà khí thế, tui liền tung hết những gì mình học lỏm được trong mê cung chỉ Giang cách làm nhiệm vụ Đánh Bạch Doanh Doanh, hai đứa cứ lóc cha lóc chóc chạy muốn phát khùng từ Võ Đang đến Ngũ Độc Giáo, rồi Giang còn phải liều mình lăn xả vào đập người đẹp Bạch Doanh Doanh như từ (hình như nàng ta sống trong 1 cái hóc bà tổ của động Thanh Khuê thì phải), ấy vậy mà sau khi tiễn người đẹp xuống suối vàng bán muối thì chẳng nhận được 1 xu teng nào, chứ nói chi đến những phần wà hấp dẫn?

Tui cứ tự trách mình chắc là trí nhớ nông cạn, kiến thức tầm phào nên đã lỡ bỏ mất 1 công đoạn quyết định nào đó, cho nên sự việc diễn ra ko đúng kịch bản như mong đợi.

Nhưng... khi thể quân ta đang lên, hà có gì bỏ dở giữa chừng? Thế là, tui bèn lôi Giang đến Đại Lý, chỉ Giang cách Cứu Đứa Trẻ Thành Đại Lý, và mặc dù Giang đã cố hết sức mang 1 đồng tiền đến nắn nỉ 2 tên lính gác hách dịch kia đến mỗi miệng, ấy thế mà 2 tên cả rồn ấy chi biết hết lời xua đuổi, chứ nhất định ko chịu hé răng tiết lộ thông tin về đứa bé. Coi như là... từ trận ngay tại hậu cần trước khi xuất binh luôn rồi. Thiệt là bực cái mình mù, uống công độc 1 đồng chữ, nhồi nhét bao nhiêu thứ được xem là hay ho vào đầu, dzậy mà khi cần thì chả làm được tích sự gì. Hồng hiểu 2 cái nhiệm vụ chết bầm ấy hôm nay ăn trúng thức ăn thiu nào mà trở chứng đáng ghét zậy trờiiiii? (Mãi đến sau này, tui mới được biết, 2 nhiệm vụ Ăn đó được VinaGame khóa vĩnh viễn và đày vào bóng tối muôn kiếp không siêu sinh, hic, thế là từ nay đừng ham hồ chiện lụm được điểm tiềm năng hay nhặt được điểm kỹ năng trong công cuộc khai phá những nhiệm vụ ẩn nữa rồi nha).

Mất cả buổi trời mà vẫn ko hoàn thành được nhiệm vụ Đánh Bạch Doanh Doanh và Cứu Đứa Trẻ Thành Đại Lý, dĩ nhiên tui cũng bùng bực trong lòng và sốt ruột lắm chứ. Nhưng chắc Giang còn "khờ khạo, ngu ngơ quá" nên chẳng nhận ra điều ấy, sau khi biết chắc rằng mình ko thể làm nhiệm vụ cứu đứa trẻ được, Giang bèn báo tui: "Thôi 8 à, chắc ko làm được đâu, bây giờ tui đi Tổng Kim đây".

Tui trở mắt nhìn Giang như nhìn 1 sinh vật lạ từ ngôi sao hắc ám xa mùt mù nào đó vừa bị rớt cái đùng xuống trái đất, tui vừa dòm Giang vừa ko hiểu sao Giang lại có thể đối xử với tui 1 cách "phũ phàng" đến thế?

Thử hỏi bà con cô bác coi có buồn cho tui ko nào? Bỏ bao công sức chỉ dẫn Giang tận tình tỉ mỉ, kẻ vai sát cánh bên Giang chạy lung tung khắp Cổ Dương động để cứu Tiểu Quyên, rồi bôn ba dặm trường từ Võ Đang đến Ngũ Độc giáo thực hiện nhiệm vụ đánh Bạch Doanh Doanh, rồi nhảy tung tung khắp thành Đại Lý dọa nạt mấy tên lính giữ thành để bọn chúng chấp thuận cho nhận nhiệm vụ... Vậy mà, sau hàng đồng những hành động "chơi đẹp" ấy, Giang ko thêm ọ ại an ủi tui hay bắt wá chi cần tán nhảm chiện dờ hơi biết bơi nào đó để tui cảm thấy những gì mình làm còn có ý nghĩa, xứng đáng với những khó khăn mà mình đã trải qua. Tui ko hề có ý kể công, cũng ko muốn Giang phải trả công mình bất cứ thứ gì... chỉ có điều những gì mà Giang làm... khiến tui... nổi tự ái và tui thân hết thuốc chữa. Vậy là... Giang đã quay lưng ra đi rồi nhào vào khối lửa binh đao của chiến trường Tổng Kim như thế đấy, để lại sau lưng 1 đứa con gái chỉ biết trở mắt nhìn theo với sóng lòng tui hồ dăng trào...

Ko thể nào chịu nổi nữa mà, lang wãn cái kiểu chi mà vô ý, vô tứ, vô tùm lùm như rủa, cưới về chắc tối ngày phải than khóc Chính Phụ Ngậm quá. Ko cưới, ko hỏi gì hết há, tui càng nghĩ thì càng đùng đùng nổi giận, ấy thế là, ngay hôm sau, vừa vào game đã réo Giang ỉnh ời, báo Giang tham gia cuộc họp khẩn để giải quyết tình hình nguy khốn, trái đất đùng... địa cầu đang diễn ra trước mắt. Sau khi nghe tui phân tích, trình bày từng cảm xúc chi ly, bé xú của mình, Giang lại tiếp tục nhận được 1 lời tóm gọn nghe có vẻ rất sắt thép: "Nói tóm lại là... ta và người làm bạn sẽ tốt hơn, thui mình đừng kết hôn kết nhân gì nữa nha?"

Ngờ đâu Giang sẽ như Gã, tui nói gì thì sẽ răm rắp thực thi theo, ai dè Giang như con ngựa trời chứng, nhất quyết phải đòi đến Giang Tân thôn mới chịu.

Giang trình bày thiệt hơn thế này nè: “Tôi qua ta vội vàng đi Tống Kim chỉ vì muốn thực hiện lời hứa với 8, và cuối cùng đã ko uống công, ta đã giành được Nhạc Vương Kiếm và muốn dùng nó làm món quà hồi môn tặng 8 (chà là khi xưa khi xưa, Giang từng bảo rằng: “Khi nào ta đoạt được Nhạc Vương Kiếm, ta sẽ dùng nó làm quà tặng 8!”). Nay kiếm đã giành được rồi, lẽ nào 8 định bỏ ta mà ra đi?”

Giang nói nghe cũng mùi mẫn ghê hén? Dù tui cũng có xiu xiu lòng 1 tẹo, nhưng gần như vào thời điểm ấy, trải qua bao sóng gió trong cuộc hôn nhân với Gã, tui đột nhiên tỉnh mộng và có cảm giác “hôn nhân chỉ đưa người ta đến gần vực thẳm... bất hạnh” (bằng chứng rõ ràng, cụ thể nhất vẫn còn tro tro ra đây, hồng phải trước khi kết hôn, tui và Gã đã rất vui vẻ, tung tăng nhón nhơ vui đùa hay sao? Ấy vậy mà sau khi xe duyên chưa được bao lâu thì lại... mỗi đứa một nơi, buồn ơi là buồn như thế này đây, hic). Chính vì lẽ ấy, tui vẫn nhất quyết 1 lòng từ chối cuộc hôn nhân với Giang, tui ko muốn mình phải tiếp tục tự chuốc bất hạnh vào thân, 1 lần bị rấn cạp thì suốt đời ngán dây thừng mù. Lấy mọi lý do trên núi dưới biển vẫn ko thuyết phục được tui, rốt cuộc Giang đã đưa ra 1 kẻ sách ngộ nghĩnh đến độ chắc là hồng ai dám thi hành... trừ Giang!

Giang nhìn tui trừng trừng và lạnh lùng bảo: “Chúng ta phải kết hôn thôi, vì ta đã thông báo với tất cả các bạn bè rồi, bây giờ nói ko kết hôn thì làm sao được?”

Hi hi, nghe tui thân đến độ ko biết đường đâu mà lần, hóa ra, Giang nặng nặc muốn giữ tui lại hồng phải vì wí cô bạn lém lỉnh, ngang bướng này, mà chẳng wa vì 2 tiếng “sĩ diện”, sợ mất mặt với bạn bè, sợ bị bằng hữu chê trách “ẹ wá, làm cô dâu trước ngày cưới phải co giò bỏ chạy“. Khi nhận ra sự thật phũ phàng đó, thực lòng tui chỉ muốn cười vào mặt Giang và way lưng cất bước, mặc cho hấn ta chết chìm hay chết treo cũng ko liên can gì đến mình. Vạy theo các bạn, tui đã chọn cách xử sự như thế nào?

Hi, chỉ vì 1 phút yếu lòng, vị nhân mà tui đã tự chuốc vào mình bao nhiêu phiền toái, gian nan về sau... Tui đã rất muốn wăng Giang bên vệ đường, cho sói tha vạ rìa luôn, vì Giang ko chịu nghĩ đến cảm xúc của con nhỏ này 1 tí nào cả, nỡ lòng nào ném vào mặt con nhỏ cái ý nghĩ: “Tui nặng nặc đòi cưới cô chỉ vì tui sợ mất mặt với bạn bè thôi” (dĩ nhiên Giang ko thẳng thừng nói ra những lời gai nhọn này, nhưng cái cách mà Giang thể hiện cũng ko nằm ngoài mô chữ ấy).

Với cái tánh cứng đầu, bướng bỉnh, muốn gì làm nấy của tui thì chắc chắn, tui sẽ way ra “sửa lưng” Giang 1 trận cho nên thân, rồi hét toáng vào mặt Giang “Người làm gì mặc xác người, ta ko cưới đó, làm gì được ta nào?”. Nhưng... ko... tui đã ko làm như thế, đằng này, tui lại còn gặt đầu chấp thuận kết hôn với Giang!

Mọi người đang thắc mắc, tại sao tui khùng đến thế? Sao lại chọn cách tự làm khổ mình như thế? Thì bởi mới nói, có lẽ tui thực sự khùng rồi nên cách xử sự khác người bình thường quá. Tui gặt đầu ưng thuận làm vợ Giang vì tui muốn Giang ko phải bị mất mặt với bằng hữu gần xa, vì tui hiểu rõ, bọn nam nhân coi trọng thể diện lắm lắm, đối với bọn họ, có thể ko cần bất cứ thứ gì cả, nhưng lại ko thể sống nếu như bị người khác cười nhạo vào mũi mình. Dù sao đi nữa, Giang cũng từng đối xử khá tốt với tui, coi như đây là 1 cách đền đáp lại những sự ân ân, lo lắng mà Giang đã từng dành riêng cho tui. Với lại, cuộc đời của con bé Thúy Yên này cũng chẳng còn gì, chẳng còn chút ý nghĩa nào cả, thì có gán thêm 1 lang quân hay thui thui độc hành cũng chẳng có khác gì nhau.

Muốn kết hôn ư? Thì đến Giang Tần thôi. Đơn giản, dễ hiểu, dễ thi hành mà! Thế nhưng... wan trọng là những gì diễn ra sau cái hôn sự linh đình, chề chén ấy cơ...

Hôn lễ giữa chúng tui diễn ra khá náo nhiệt, nhộn nhịp, tung bừng, bên đàn trai có rất nhiều bạn bè tụ tập, về phía tui chỉ mỗi nàng Nguyệt Thu lặn lội từ nghìn dặm xa xôi đến đưa dâu... Sau khi bị gán cái danh phu thê, tui và Giang cư xử với nhau còn tệ hơn khi được gọi 2 tiếng “bằng hữu“. Phu thê cái kiểu gì mà mỗi đứa luyện công 1 nơi, mỗi ngày nói chuyện ko được mấy câu, đây ko phải là “hữu danh vô thực” sao?

Và mọi việc đã diễn ra theo đúng dự định, tui lại tiếp tục... nhờ Giang đến gặp Nguyệt Lão 1 lần nữa, như là cách giải thoát cho cả 2. Thế nhưng, dù dùng mọi cách thuyết phục, cùng tài biện luận khô phải chê và mọi lời lẽ chí tình chí lý nhất, đến độ tui phải năn nỉ, nếu ko nói là van xin Giang hãy để tui được làm cánh chim tự do, dù có phải độc hành trong cô độc cũng nguyện hết lòng chấp nhận, nhưng Giang vẫn cứ lạnh lùng và tro tro như gỗ đá, nhất quyết ko chấp nhận sự ra đi của tui.

Cuộc rượt đuổi ấy gần như bào mòn hết tất cả khả năng chịu đựng còn tiềm ẩn trong tui, ngày nào cũng làm nhiệm vụ năn nỉ, van nài và muôn ngày như 1, Giang đều dùng cái lắc đầu, từ chối. Bây giờ nghĩ lại cái thời ấy, vẫn còn cảm thấy ớn lạnh và rùng mình...

Cách biệt tung tích mất mùi lâu ời là lâu, rốt cuộc hảo bằng hữu Hồng Thất Công cũng kết nối liên lạc.

- Đạo này hảo bằng hữu thế nào rồi? - Hồng Thất Công vui vẻ hỏi.
- Ta à? Ta đã kết hôn rồi và đang... tìm cách để có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này đây, hic.

Hồng Thất Công bỗng trầm lặng hẳn, và thò thè: “Ta cho hảo bằng hữu biết điều này, nhưng trước hết, hảo bằng hữu phải hứa là ko được giận ta, được ko?”

Chời ơi, được chò mũi vào những điều có vẻ huyền bí, bí mật là tui khoái mê toi á. Dĩ nhiên là rất muốn nghe hảo bằng hữu phơi bày những bí ẩn đó rồi.

- Được mà, được mà, nói nhanh đi, bí mật gì cần bị phanh phui vậy? Ta đang nóng lòng nghe nè, nhanh đi, nhanh đi, hảo bằng hữu...
- À... là thế này... là là... Ko hề có 1 Hồ Thị Anh Thư nào cả, mà Hồ Thị Anh Thư cũng chính là... ta...

Nghe xong cái bí mật động trời ấy, tui như bị đứng phim, vì ko kịp có bất kì phản ứng nào trước sự thật hết sức... ko ngờ được thế này, nên tui chỉ còn biết hóa đá chứ biết làm sao được hồi trời???

Mặc cho hảo bằng hữu hót lú lo, năn nỉ tui đừng giận, đừng buồn, nhưng tui chỉ đủ khả năng kết 1 câu cuối: "Có gì hôm khác nói tiếp, hiện giờ ta ko được khỏe lắm. Thôi nha, bb".

Làm sao tui có thể bình thường trước sự thật "buồn cười" vừa được vén màn bí ẩn này chứ. Bà chằn mà hể gặp tui lại hét toáng lên: "Ê, con kia, muốn cướp chồng tao hả?", bà chằn khiến tui phải lặn lội lao đao giữa Giang Tân thôn (xin xem lại hồi 21: Hữu Tình Thiên Địa – Vô Tình Hiệp Nữ, mọi người sẽ hiểu được tình cảnh dở khóc dở cười mà tui từng trải qua), hóa ra lại do hảo bằng hữu đội lốt giả danh, cố tình đem tui ra làm trò đùa vui nhộn. Ôi, hảo bằng hữu mà tui luôn xem là người bạn tốt, khóc cười cùng nhau, từ chiến con kiến đến chiến con voi, tui đều muốn chia sẻ với hảo bằng hữu, ấy vậy mà... tui lại bị biến thành con rối trong trò đùa cay đắng như thế.

Lão tặc thiên ôi là lão tặc thiên, sao lại đưa đẩy ta lọt vào những tấn tuồng bi hài đến đau điếng lòng dạ thế này? Hay chỉ vì bị ta gọi là lão tặc thiên nên lão âm ỉ trong lòng, muốn đẩy ta vào tầng địa ngục thứ 13? Lão là người già, là đáng tối cao nhưng cư xử... thực là ko chấp nhận nổi! Ta chả phục tí nào, đồ lão tặc thiên đáng ghét!!!

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Thiên duyên tiền định – Định mệnh tương phùng

Ngẫm mình tuy ko thuộc dạng một sách nhưng cũng ngón ko ít mấy câu chuyện về các bậc mưu trí thời xưa. Nào là Tôn Tử Bình Pháp, nào là kế sách Gia Cát, nào là Tam Thập Lục Kế... cũng sơ sơ biết được đôi chút. Ấy thế mà, vận dụng hết tiềm năng, kỹ năng, đồ dồi mọi công sức, tinh thần vào cái chiến ly dị với Giang đều hóa thành công cốc, thế mới đau chứ.

Từ Dịu Dàng Kế, khóc lóc, năn nỉ, i ôi, trình bày lẽ thiệt hơn (nào là, 2 ta làm bạn sẽ hợp hơn, chứ làm phu thê khó sống trọn con trăng này...) nhưng mặt Giang như được trát xi măng Hà Tiên, cứng ngơ cứng ngắt, cứ trơ trơ ra 1 cách đáng ăn đấm lắm, hic hic. Đến Hâm Dọa Kế, rằng nếu nhất quyết ko chịu đến Giang Tân làm lễ "giải thoát" cho ta, thì từ nay sẽ ko coi nhau là bạn nữa, bao nhiêu tình nghĩa đều tan thành mây khói...

Nhưng hồi ơi, tui cứ nghĩ thiên hạ đệ nhất bướng chắc ko ai qua khỏi tui, có ai dè, gặp ngay đối thủ đáng gờm trên con đường "ai bướng hơn ai". Sự cứng cổ, cứng đầu của Giang khiến tui càng quyết tâm phải xé toạc tờ hôn thú mới cam lòng sống yên.

Vẫn còn nhớ như in, vào ngày cá tháng tư (1/4), tui bèn bày mưu tính kế cùng NguyệtThu chơi chiêu "bình cũ rượu mới" hòng đánh lạc hướng, khiến Giang phải nhụt chí mà tự nguyện lùi bước.

Đã định bụng dùng chiêu "Tôi là bạn của votinhhiệpnu, cô ấy từ nay sẽ ko chơi game nữa, vì vậy, acc này từ giờ trở đi sẽ thuộc quyền sở hữu của tôi. À, mà tôi lại ko quen biết gì bạn, vì vậy, không thể cứ xưng chồng, gọi vợ được. Tôi lại thích cuộc sống độc thân, dung dăng dung dè. Chính vì thế, tôi muốn bạn đến Giang Tân với tôi 1 chuyến để giải quyết tất cả mọi ràng buộc..."

Nhưng sợ nếu chính mình đóng vai "1 người khác, chứ ko phải mình" thì với cách ăn nói như đã đóng dấu Iso 9002, chỉ lo Giang sẽ nhận ra. Đã ko chơi thì thôi, còn nếu chơi thì phải chơi cho đến cùng. Chính vì lẽ ấy, tui đã mời NguyệtThu vào vai diễn "Tôi là bạn của votinhhiệpnu..."

Ngờ đâu kế sách kì này là lưỡng toàn kỳ mỹ, ko chút sơ hở, nhất định sẽ giải quyết êm - gọn - nhẹ nỗi bận tâm cửa nát lòng tui trong mấy ngày qua. Có ai ngờ, dù NguyệtThu diễn cực hay, dù Giang cũng tin rằng NguyệtThu đang đội lốt votinhhiệpnu mà trình bày lẽ thiệt hơn nhưng Giang vẫn nhất quyết: "Tôi sẽ ko ly dị cho đến khi gặp lại votinhhiệpnu thực sự. Chuyện này cần gặp trực tiếp cô ấy mới giải quyết được!"

Đến khi votinhhiệpnu thực sự chui vào lốt của mình thì Giang lại trở mặt: "Chờ đến khi tôi lên cấp 90 hãy nói đến chuyện ly dị. Từ đây cho đến khi đó, tôi nhất định khiến cô phải thay đổi ý định này." (xin thưa bà con cô bác, cái thời đó là thời Công Thành Chiến, lúc phát biểu câu ranh ngôn này, Giang mới tròn 84, tính sơ sơ thì fải mất 1 tháng ròng để có thể bò lên cấp 90, hay nói trắng ra, tui phải cay đắng sống với giấc mộng hải hùng này đến 1 tháng trời dằng dằng nữa...)

Kiểu này thì bó chiếu toàn thân, đầu hàng ngay từ vòng loại luôn, hic hic. Chỉ biết đành cam phận lang thang cùng nàng NguyệtThu khi thì Thiên Tầm tháp, lúc lại Bạch Vân động. Một Nga My, một Thúy Yên yếu như sên lủi thui cùng khóc, cùng cười bên nhau, nghèo khó cùng nhau chia ngọt sẻ bùi. Cái thời mặt vận, đen thui đen thui của tui chỉ đến thế là cùng. Trong rương chỉ còn còm cõi chừng 30 chục vạn, nghèo đến nỗi ko dám nhìn rương, vì hể vô tình ngó thấy số bạc mọn ấy thì lệ cứ rung rung, mắt cứ cay xè.

Thúy Yên thì dốt mana như điên, ko có chuyển nào đi luyện về đủ tiền mua mana cả, toàn fải rút kết, tiêu dần mòn số tiền ít ỏi còn lại. Dem chiến thương tâm mếc nàng NguyệtThu, nàng bèn bày kế: "Nàng thử hỏi chồng nàng xem. Dù sao cũng vợ chồng với nhau, chẳng lẽ thấy nàng nghèo đói mà hấn lại làm lơ?"

Trời ạ, chiến mất mặt, mất thể diện như dzậy, tui thế này mà lại đi xòe tay xin tiền sao? Dẫu ngày xưa rất thân với Takiem mà tui còn chưa bao giờ mở miệng xin (gã khá hiểu ý, mặc dù chẳng giàu có gì nhưng luôn tự động cống nạp tiền của, chứ chưa hề để tui phải cất tiếng than thở).

Và chẳng, tui với Giang đang trong tình hình chiến tranh vùng vịnh thế này, thì mặt mũi nào xòe tay ra lấy, chứ nói chi đến chiến mở lời xin. Ko, nhất quyết là ko, cho còn ko thêm lấy, thì làm gì có chiến tui phải đi xin chứ? Nhưng suy nghĩ 1 chập, tự nhiên nảy ra ý định: "Hay là mình dùng cách này để thử Giang? Nếu biểu hiện của Giang ko đến nỗi tồi thì mình sẽ suy nghĩ lại chiến đến Giang Tân, coi như cho Giang 1 cơ hội luôn đĩ". Nghĩ thế nào liền thực

hiện y chang như rứa, lợ mợ ngồi gờ: "Ta hết tiền luyện công rồi, ta đang cần tiền!"

Và nhận được thông điệp như dzầy nè: "Ta vừa mua đồ nên cũng đang kẹt. Thế 8 cần bao nhiêu?"

Chưa chi đã thấy chặn đầu "đang kẹt", hơi bưng bực rùi, nhưng dù sao cũng còn có lòng "8 cần bao nhiêu?", coi như vẫn còn xài được.

Tui bèn thánh thót hồi đáp: "50"

Giang cười rất tự tin: "Tuồng nhuu thì ko có, chứ 50 thì ta có."

Thế là... thực hiện công tác giao dịch!

Nhìn số bạc mà Giang định "cho tui" khiến tui cứ trở mắt ngó trùng trùng, vừa ngạc nhiên ko hiểu, vừa điên tiết vì bị giỡn mặt.

Giang rất rất ngoan đạo, bỏ đúng... 50 lượng, ko hơn ko kém nửa xu!

Vừa giận vì bị đem ra đùa, vừa wê với Nguyệt Thu (khi mình vô phước cưới nhầm 1 lão chồng, đến cả 50 vạn cũng ko dám nhả ra, chỉ đủ khả năng để cho 50 lượng) khiến tui nổi trận lôi đình, ko nói ko rằng, hủy ngay giao dịch và quyết tâm bằng bất cứ giá nào, dù có dùng cách tà đạo nhất, vô tình nhất, nhẫn tâm nhất cũng phải đá bay tên chồng cả chón này ra khỏi cuộc đời mình, ko còn gì có thể cứu vãn được chiến này, nếu ko cần đứt được sợi dây ràng buộc giữa tui và hắn, thì thà nhảy xuống vực Hoa Sơn để muôn kiếp ko được siêu sinh còn sướng hơn.

Phen này ko năn nỉ, cũng chẳng đe dọa, tui lăm lăm leo lên kênh bang hội Phi Thiên (xin được chú thích chút xíu, mặc dù tui và Xi Vưu như hình với bóng, chắc mãi mãi ko bao giờ tách rời được, nhưng bang hội đầu tiên tui tham gia lại là Phi Thiên. Khi được 50 thì lúc đó tui sắp sửa làm vợ Giang*VS*VoLam. Với tiêu chí, chồng đi đâu, vợ ở đó, vì vậy tui bèn đầu wân Phi Thiên để theo Giang) mà khóc lóc um sùm: "Mọi người giúp dùm votinh với. votinh muốn ly dị nhưng Giang*VS*VoLam cương quyết ko chịu. Mọi người mau giúp dùm vớiiiii".

Nhìn biểu hiện bất ngờ ấy của tui làm Giang hoảng vía kinh hồn, nhưng cũng cố bình tĩnh đầu tay đôi trên kênh bang hội: "Ko có chiến gì đâu, chỉ tại Giang và bà xã mới cãi nhau 1 tí, bà giận nên nói thế thôi, tí nữa về nhà thì đầu lại vào đấy ý mà", rồi âm thầm đe dọa tui ở kênh Mật Thoại: "Đừng hòng dùng cách này để ép tôi. Đừng có khiến tôi phải ghét cô".

Mặc Giang đe dọa, tui vẫn ngoan cường ko lùi bước: "Nếu khóc lóc trên kênh bang hội ko có nghĩa lý gì, thì ta sẽ leo lên kênh Liên Minh mà than thở, xem thử sức chịu đựng của người bao lớn".

Hình như gã nam nhân nào cũng rất trọng sĩ diện, Giang cũng ko ngoại lệ, khi nghe tui đe dọa sẽ làm rùm beng cả tần số Liên Minh, Giang bèn hét lên: "Muốn ly dị thì sẽ cho cô toại nguyện. Mang 5 vạn đến Nguyệt Lão đợi tôi".

Vừa nghe được lời vàng ngọc ấy, tui vui mừng gần như phát rồ, nhanh chóng Phản Bội Bang mất trắng 10 vạn, rồi chạy ào đến Giang Tân để đốt luôn 5 vạn nữa. Rốt cuộc, votinhhiệpnu đã được trả tự do trong sự... nghèo khó tột bậc, gia tài vốn vẹn chừng mười mấy vạn, nghĩ lại vẫn còn hải hùng và khiếp đảm cho cảnh nghèo mạt rệp ấy, hic hic, tội nghiệp!

Bằng đi 1 thời gian, bỗng gặp lại hảo bằng hữu Hồng Thất Công, hảo bằng hữu luôn miệng xin tha thứ và xí xóa cho lầm lỗi "Ờ xem tui là trâu, xỏ mũi dắt đi". Với sự thành tâm ấy, tui cũng phần nào nguôi ngoai nỗi đau bị "lừa dối", nhưng vẫn rất thắc mắc ko hiểu tại sao hbh lại phải diễn 1 vở kịch nhạt phèo như thế? Hồi hoài, hồi mãi, rốt cuộc cũng lờ ra được căn nguyên bên trong.

Chiến là thế này...

Hảo bằng hữu cứ tiếc nuôi mãi: "Lúc ấy, ta bị dấn vặt giữa tình cảm và sự nghiệp. Rốt cuộc, ta đã chọn sự nghiệp nên không cưới được hảo bằng hữu, giờ đây ta vẫn còn tiếc nuôi".

Nghe hảo bằng hữu phân trần mà tui trở mắt: "Cái gì? Tình cảm và sự nghiệp là sao? Hiểu chết liền!"

Hảo bằng hữu bèn cất cao giọng ca dài dòng, lê thê: "Tình cảm là việc cưới hảo bằng hữu làm vợ. Còn sự nghiệp là... lúc đó ta đang luyện skill ở Sa Mạc nên rất cần mạng theo Anh Thử để buff. Sa Mạc phải 8x trở lên mới vào được, còn Anh Thử lúc đó mới chỉ 7x. Ta cần phải cưới Anh Thử mới dùng Tâm Tâm Tương Ánh Phù đưa Anh Thử theo ta đến Sa Mạc được...", và tiếp: "Mà lúc đó, hảo bằng hữu buộc ta phải ly dị Anh Thử thì hbh mới chịu làm vợ ta. Ta nửa muốn cưới hbh, nửa muốn mau chóng luyện max skill, cứ phân vân mãi..."

Nghe hảo bằng hữu thân thương của mình đem mình so sánh với "sự nghiệp" mà ứa gan ghê, tui bèn liếc xéo: "Hừ! Nhớ nhé! Dám đem ta ra so sánh với chiến luyện skill, sau này còn nhắc đến việc cưới hỏi thì ta đập chết."T

Duyên phận đưa đường dẫn lối, rốt cuộc, tui đi 1 vòng quanh Tung Sơn, cuối cùng cũng trở về với Xi Vưu bang, có lẽ, những kỉ niệm ngày xưa với Xi Vưu đã in đậm trong tiềm thức này rồi, dù đi đâu, dù làm gì, tâm trí vẫn luôn luyện lưu hình bóng Xi Vưu.

Một dạo, đang ngồi tỉ tê trên bang hội, tự dưng gặp 1 người tự nhận rằng: "Rất thích xem truyện của nàng. Nàng viết rất vui và thú vị, ta vẫn luôn theo sát từng hồi truyện, ko bỏ hồi nào cả".

Tự nhiên ra ngô gặp người biết mình rùi còn ca bài ca thiên nga, nghe sướng tai, đã mất dễ sợ (dù sao tui vẫn còn trần tục lắm, hề nghe khen thì mũi cứ nờ to như bánh phồng tôm á), thế nhưng, cái tên này mắc chứng gì mà... tự nhiên phát ón, xưng ta gọi nàng mới ghê chứ, chắc muốn được sửa lưng đây mà. Qua loa dăm ba câu chiến bèn chào thân ái vì đến giờ... tui phải đi luyện!

Vượt qua bao gian khó, rốt cuộc cũng bò lên được Sơn Bảo Động (7x) mà chơi trò rượt rần, đuổi hổ. Khốn nỗi, hôm nay cái auto bị cà chón, làm mình phải đau rất cả tay vì phải thực hiện kiểu đánh thủ công ôm chuột, nhấp bàn phím. Đánh 1 hồi, đuổi woá, chẳng biết làm sao, định bỏ cuộc ko đánh đấm gì nữa, bèn gặp ngay 1 cậu bé Thiên Vương đang cảm thương chột chột, mừng rỡ: "Bạn ơi, auto mình bị hỏng rồi, bạn kéo dùm mình 1 chút được ko?"

Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu: "Được thôi! Theo sau đi nha!"

Lòng ngập tràn biết ơn sâu sắc, ko wen ko biết mà vẫn kéo dùm mình, tự thấy như trong lòng đang nở hoa, võ lâm này còn lắm người dễ thương quá, để Thúy Yên lần thân theo sau bé Thiên Vương, tui bèn lon ton mở Word cặm cùi ngồi... thả hồn bay bổng trong từng câu chữ để dệt nên những hồi truyện giúp vui cho bà con cô bác nè, hi hi. Sau khi cho tui theo sau 1 khoảng thời gian cũng khá lâu, cậu bé bèn nhắn: "Mình sắp về rồi. Bạn nhờ người khác kéo đi nha."

Một người hiểu chuyện như tui, dĩ nhiên rồi rít cảm ơn mỗi cả tay.

Bé Thiên Vương còn ngập ngừng, thậm thụt: "Bạn ơi, bạn có đồ Nam nào ko? Cho mình với."

Cầm cái on kéo giúp nãy giờ, tui rất rất muốn tặng cho cậu bé món wà nhỏ nào đó, khổ nỗi, tui vốn nghèo có tiếng, trong rương cũng chỉ lưu trữ mấy món đồ nữ lụm được, chứ chả có sự hiện diện của bất kì món đồ nam nào. Thực là nan giải, lực bất tòng tâm, lại ko tiện từ chối "tui ko có đồ nam, bạn ư". Nhìn trước, ngó sau 1 hồi, bèn mở Hào Hữu ra ngó, hic, chưa thấy cái bảng hào hữu của ai lại lura thừa, văng hoe như tui cả, chỉ còm côi có mấy móng mà móng nào móng nấy đen thui thui lui, chả ma nào chịu online vào thời khắc cần kíp này.

Đang phân vân, ko biết phải làm sao, bèn nhớ đến anh chàng tự nhận "rất thích xem truyện của nàng" vừa cà kê lúc nãy. À, nhân cơ hội này, phải thử xem anh chàng này có thuộc dạng "chơi được" ko?

Hí hửng gọi: "Nèeeee, người có món đồ nam nào ko vậy? Làm ơn cho ta xin 1 món đi"

Chàng ta nham nhở 1 cách rất đáng iu: "Nàng đã cần thì dĩ nhiên ta phải có. Ta có cái áo cũng được lắm. Mà sao nàng lại cần đồ nam?"

Tui bèn phân trần: "Có cậu bé kéo giúp ta nãy giờ, ta rất cảm kích, nay cậu bé ấy lại ngó lời xin đồ. Nếu ta ko có đồ cho cậu bé ấy thì... ta sẽ rất khó chịu vì có vẻ như mình 'lợi dụng lòng tốt' của người khác. Chính vì vậy mà..."

Chàng ta cười hi hi: "À, ta hiểu rồi. Nàng chờ ta 1 chút nha. Ta thay đồ rồi qua liền"

Tự nhiên có chiến thay đồ trong này, ngó người ko biết cái kê kỳ wặc này muốn chơi trò gì, nhưng dù sao hần cũng đang tìm cách giúp mình, thôi kệ, hần là wái nhân cũng được, miễn hần có giúp mình là tuyệt cú mèo rồi.

Chờ 1 hồi lâu, rốt cuộc chàng ta cũng ló ra...

Chep chep, nhìn chàng ta mà tui muốn chảy nước miếng, mèn đét ơi, chơi nguyên bộ Giáng Sa Bảo cùng cột tóc đuôi ngựa, đẹp chài hết sẩy, tui chỉ biết mở tròn mắt trầm trồ khen lấy, khen để.

Chàng có vẻ rất tự tin: "Xin lỗi vì bắt nàng đợi lâu. Chiếc áo này đòi hỏi thân pháp cao, ta lại là Thiên Vương chùy nên muốn mặc phải mang đồ kích thân pháp vào, chính vì vậy hơi mất thời gian 1 chút. Nàng đừng giận nha!"

Nghe chàng giai lịu lo 1 hồi, tui mới kịp hiểu ra là chàng ta cố tình diện bộ trang phục này để "ra mắt" tui. Cứ ngỡ mình tương bợ, nên tui bèn xác minh lại: "Ko phải người ngôn cả đồng thời gian chỉ để mặc cái áo này đèn cho ta dòm thui đó chứ?"

Chàng gật gù: "Vì ta biết nàng rất thích nam nhân mặc áo này và cột tóc đuôi ngựa, nên cố tình mặc cho nàng xem. Nàng ko thích sao?"

Hic hic, thích đến muốn khóc luôn á. Sao tự nhiên gặp được anh chàng hết ý, hiểu lòng tui dễ sợ. Thích ới là thích!

Sau khi mang chiếc áo (có lẽ là cũng ngon) đến tặng cậu bé Thiên Vương có công kéo nãy giờ, chàng zai cột tóc đuôi ngựa bèn đề nghị: "Nếu nàng còn muốn luyện công nữa thì đến Phù Dung, ta sẽ kéo nàng, chịu ko?"

May mắn từ trên trời rơi xuống, đại gì ko chịu?

Và lần đầu tiên tui ngoan ngoãn theo sau xxKenshinxx – chàng Thiên Vương chùy – là giữa Phù Dung hiền hòa, wái cũng hiền và đặc biệt nhất... chàng Thiên Vương này cũng rất ngoan đạo, hết sức chiều chuộng và tìm mọi cách chọc cười tui...

Phải chăng là duyên nợ? Phải chăng là định mệnh? Không chỉ cuộc đời của nàng votinhiepnu đã sang trang mới, mà chính cả cuộc sống thực của tui ngoài đời cũng bắt đầu biến đổi từ giờ khắc định mệnh ấy.

Ngàn năm... nhớ mãi... không nguôi...

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Đâu còn là trò chơi...

Trước tiên xin thành thật gửi lời cảm tạ đến những độc giả đã đủ kiên tâm và nhẫn nại, để lướt cùng cô bé Thúy Yên votinhhiệpnữ suốt 1 chặng đường 30 phần dài dằng dặc. Công nhận “sức chịu đựng” của mọi người giỏi ghê à nha, sau khi bị núi chữ trong 30 phần đổ ập xuống mà vẫn còn... sống nhăn và còn muốn... xem nữa. Thiết là báỉ phục, báỉ phục hết chỗ nói (hí hí, thực ra là đang rất khoái chí, cho cười 1 miếng ghen).

Sau khi xem xét thiên thời, địa lợi, nhân hòa, nhân danh chính tui xin được khép lại chặng đường dài ngoạn của mình tại phần 30 (có ai tiếc ko dzậy? Xin mau nói ra để tui còn... dzinh hạnh 1 tẹo, hic hic). Nguyên phần này, cô nàng Xi Vuư Hậu Đậu sẽ ko đi sâu vào kể lể chiến lùm vàng, ngắm hoa, cắn wái gì gì nữa cả, nàng ta sẽ quay ngược dòng thời gian, điểm lại những người bạn mà nàng trot bắt duyên trong suốt cuộc hành trình.

Những người, ta gặp trên đường (game và đời cũng như nhau cả thôi), mỗi người mỗi vẻ, mỗi người mỗi tính cách, có người như 1 áng mây che nắng cho ta, có người như 1 cổ thụ để ta tựa lưng vào sau những phút giây mỏi mệt, có người tặng ta 1 chiếc dao vói ý tốt (giúp ta có cái mà... xẻ dưa hấu ăn chẳng hạn:U) nhưng bất cẩn lại để nơi tay ta 1 vết xước rướm máu, có người lại tặng ta 1 nhánh hồng đỏ thắm nhưng sợ y lại khiến gai nhọn đâm vào tay... Muốn hình vạn trạng, muôn màu muôn vẻ...

Một trong những người mà tui còn nợ 1 lời xin lỗi, người ấy không ai khác bavuong*bietco – nàng Đường Môn bên Thái Sơn thuở nào. Đó là người bạn thiếu thời, thuở ấu thơ còn đuổi nhím, bắt hươu trên con đường đến với VLTK. Việc rời bỏ Thái Sơn để đến bên bờ Tung Sơn, tui ko hề hối tiếc về chuyến du hành của mình, chỉ có điều, mãi mãi vẫn cảm thấy có lỗi vì đã để bavuong*bietco ở lại. Tớ nợ cậu 1 lời xin lỗi! Dẫu biết cậu ko hề giận vì hiểu được “mỗi người 1 con đường, mỗi người 1 lối đi”, nhưng lòng tớ luôn đượm buồn khi nghĩ đến tình cảnh “cậu và tớ mỗi đứa mỗi ngả”. Dù cậu đang ở phương trời nào, đang làm gì, đang theo đuổi mục đích gì thì vẫn mãi mãi là hảo bằng hữu, hảo cậu - tớ nhé, bavuong của tớ:U.

Không thể không nhắc đến *Ta_kiem*, 1 người mà với sự vô tâm của chính tui, đã khiến chàng Thiên Vương ấy ngậm ngùi không ít. Tui đã làm rất nhiều chuyện quá đáng, có khi còn tổn thương, đem gai hoa hồng đâm Gã, nhưng Gã cứ luôn cố tỏ ra mình ko sao, ko đau, để tui có thể an tâm làm những điều mình theo đuổi. Tui hiểu rõ, mình đã rất nhẫn tâm với Gã, dẫu có gửi đến Gã muôn ngàn lời hối tiếc cũng ko rửa sạch được những nỗi đau mà tui đã gây ra. Thực sự, tui ko còn biết phải làm sao để băng bó vết thương dùm người bạn này nữa. Gã à! Chúng ta vẫn là bạn chứ? Hãy cho ta được cơ hội tiếp tục là bằng hữu của nhau nhé. Ta hứa, sau này dù có tặng hoa hồng thì sẽ bẻ hết gai, sẽ ko để gai hoa hồng làm đau Ngươi nữa đâu. Hứa đấy!

Bang Chủ HoaSaiTaThan ngủ ngon nhé! Xi Vuư vẫn còn đây, anh em Xi Vuư vẫn còn đây thì ý nguyện của bang chủ vẫn mãi trường tồn. Mọi người vẫn hay nhắc đến bang chủ và dành riêng 1 chỗ ngồi, 1 ly bia, 1 bộ chén đĩa mỗi khi Xi Vuư có hội họp. Sống mãi với thời gian và trong lòng anh em Xi Vuư, bang chủ lời to rồi nhé. Ngủ ngon nhé, bang chủ...

NguyệtThu dẫu bận rộn tấp nập bên Hoàng Sơn, nhưng vì tui nên cố bon chen wa Tung Sơn để sớm hôm còn trông thấy nhau. Một tình bạn đẹp như mơ, há mấy người đạt được? Thời buổi khốn khổ nhất, nghèo đói nhất của tui, chẳng phải nhờ NguyệtThu bên cạnh vỗ về, lúc chọc ghẹo, lúc khoe áo mới, lúc tranh nhau lùm vàng để an ủi nhau dzậy ư? Trong gian lao mới biết tình tri kỷ! Ta thật sự rất quý nàng. Và luôn cầu chúc bầu trời mà nàng đang bay sẽ luôn ở nhiệt độ ổn định, gió nhẹ, nắng đẹp. Bay cao và bay xa nhé nàng (nhớ thắt dây an toàn ghen, hi hi).

Một tí ti mà có lẽ rất ít người biết (vì tui chưa nhắc đến tí ti ấy trong truyện mà, giờ nhắc nè, xin tí ti đừng chen lấn) nhưng đối với tui, tui thật sự hạnh phúc và cảm thấy mình thật may mắn khi được làm mụi mụi của tí. MyMuaHa tí ti phải gọi là busy person, lại ko ham hố gì game giếc, nhưng vì muốn ở bên cô mụi mụi vừa lý vừa hay gây sự nên đành dẹp mọi chiến wa 1 bên, quyết tâm nhào vô VLTK, chui vào Tung Sơn để chăm lo cho mụi mụi khó ưa này. Có được một người chị hiền, hết lòng lo cho mình như thế, còn hạnh phúc nào hơn? Hiện nay, mỗi khi tui cười, tí ti luôn ở bên để cười góp vui, mỗi khi tui khóc, tí ti luôn lau sạch dòng lệ roi, cả những khi tui muốn khóc mà nước mắt ứ chảy ra được, tí ti lại dịu dàng cho tui mượn bờ vai để tựa vào. Đời người, may mắn như tui, hạnh phúc như tui há được mấy mong? Cảm ơn MyMuaHa tí ti đã luôn ở bên mụi! Nhìn nết mụi nè, đang long lanh long lánh vì xúc động á, nhớ nhá, nhớ là mụi biết ơn tí vô ngần dzậy nhá. ^0^

Sau đây là người mà... có lẽ, cả đời này, tui sẽ ko bao giờ quên được. Chàng là người giúp tui hiểu rõ, Game còn thật hơn cả cuộc sống, Game ko chỉ là trò chơi, Game đã là cuộc sống... xxKenshinxx bước từ Game ra cuộc sống thật, không chỉ song hành cùng tui trong thế giới của Hoa Sơn và Vũ Di, mà còn hiện hữu bên tui trên từng bước đường của cuộc sống thực. Chuyện tình bi hài của chúng tui chắc dài cả nghìn trang, dù viết cả đời cũng ko viết hết, nhưng nếu ai đó tò mò, muốn coi ké 1 phần thì tui... cho coi ké nè (Mình gặp nhau lúc anh chưa ra đời), hứa là xem xong im lặng nhá, ko được chọc wê à nha.

Wao, tui đã có tất cả nhờ VLTK...

Nếu như... chuyện tình của tui đừng là 1 chuyện tình quá đẹp!

Tại sao lại sợ chuyện tình đẹp? Vì tình đẹp là tình tan vỡ...

Bong bóng xà phòng rất đẹp, vì vẻ đẹp đó rất mong manh và dễ vỡ...

Thủy tinh cũng rất đẹp, chỉ vì thủy tinh cũng rất dễ vỡ...

“... Những gì đã khắc cốt ghi đều khó có thể xóa được. Trừ phi tôi không có lương tâm, trừ phi tôi không đọc được những chữ khắc ở đó thì phép ru ngủ của tôi mới thành công. Nhưng tôi lại là người biết chữ và là người có lương tâm.”

(Lần Đầu Thân Mật – Thái Trí Hằng)

Có lẽ vì vậy, cả đời này, tui ko cách nào có thể quên được những gì đã xảy ra, quên được sự hiện hữu, quên được ánh mắt và nụ cười của chàng...

Tui vẫn luôn chờ chàng quay lại, có thể lúc Trường Bạch ngập tuyết, Đào Nguyên chôn vùi trong biển hoa hay trắng Hoa Sơn mây mù che phủ... tui cũng vẫn sẽ chờ... Không chỉ chờ trong game, mà chờ trong cả nhịp sống thực...

Có lẽ là ngu ngốc, là vô vọng, nhưng tui chẳng nề chi, sống suốt 1 đời, chưa chắc đã gặp được hồng nhan tri kỷ, nếu đã gặp rồi, sao ko phấn đấu để gìn giữ, đại đột chi để tuột qua tầm tay rồi lại ôm hận nghìn thu? Đã từ lâu, tui xem VLTK ko còn là trò chơi, đã từ lâu, tui nhận ra chàng luôn hiện hữu trong tui dẫu có xa cách nghìn trùng... Tui nợ VLTK 1 lời cảm ơn chân thành, vì nhờ VLTK giúp tui có những tình bạn đẹp, giúp tui hiểu rõ hơn về cuộc sống này và giúp tui biết được... yêu 1 người là thế nào!

Chào những độc giả đã ko ngại dài dòng, ko ngại mỏi mắt trông theo 1 chặng đường dài lê thê của cô nàng votinhhiệpnu vừa tham vàng vừa ham chơi. Hy vọng 1 ngày nào đó vẫn sẽ gặp lại các bạn, hi hi.

Sẽ luôn sống theo những gì trái tim mách bảo... Em sẽ đợi chàng...

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Truyền Kỳ - Đơn Thuần Chỉ Là Trò Chơi?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.